DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1902.

L W Ó W.

Z drukarni Władysława Łozińskiego.

Zarządca Wł. J. Weber.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

ROCZNIK 1902.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1902. *)

A.

B.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

Z.

Ź.

Ż.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 25. stycznia 1902. Część I.

Nr. 1.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 11. grudnia 1901 L. 141.308, o przedkładaniu fasyj do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1902.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220., względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III. oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1902 termin do 31. stycznia 1902.

Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj zauważa się w szczególności, co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne pobierające dochód określony w §. 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125. odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 K, obowiązane są do przedłożenia fasyj w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 K rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl §. 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane, te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1902 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1902 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne wymienione w §. 153. ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 K rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób wymienionych w §. 154. ustawy — odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 K obowiązane są do przedłożenia fasyi w tym celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 K przedłożyć winny wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia — bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§. 128—130. i 138. ustawy oraz artykuły 13—16. i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III. ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156—171. i 202. ustawy oraz artykuły 32. i 33. względnie 3—28. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego powołaną jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. §. 132., zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1902 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentownemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§. 145. i 228. ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14. po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w r. 1902 stałe pobory służbowe przenoszące rocznie 1200 K. Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14. po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom — określają §§. 239. i 243. oraz §§. 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasyę do wymiaru podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1902 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu — jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyi do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 11. grudnia 1901.

Korytowski w. r.

Nr. 2.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1901 L. 89.374/01, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Stanisławowa na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, tudzież opłaty gminnej od czynszów najmu.

Na mocy postanowień §§. 86. i 87. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Stanisławowa na dalszy pobór 3% gminnego podatku czynszowego, tudzież 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć od 1. stycznia 1902 do końca grudnia 1906, pod warunkami ustanowionymi ustawami z dnia 12. lutego 1882 Dz. u. kr. Nr. 29., względnie z dnia 13. lutego 1882 Dz. u. kr. Nr. 31. i z dnia 29. grudnia 1885 Dz. u. kr. Nr. 8. ex 1886.

We Lwowie, dnia 31. grudnia 1901.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 3.

Ustawa

z dnia 29. grudnia 1901, o udzieleniu gminie miasta Nowego Sącza koncesyi na pobór opłaty myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Nowego Sącza na przeciąg lat trzech od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami poniżej określonymi.

Art. II.

Gmina miasta Nowego Sącza pobierać ma myto kopytkowe na następujących sześciu do miasta prowadzących drogach w miejscu, gdzie wchodzą w obręb miasta:

1. na drodze do Chełmca, przed mostem żelaznym na Dunajcu;
2. na drodze krajowej Tarnowsko-Sandeckiej, przed mostem przetakowskim;
3. na drodze państwowej od strony gminy Załubińcze, wiodącej do Grybowa;
4. na drodze powiatowej, wiodącej z Nowego Sącza do Krynicy;
5. na drodze krajowej Tarnowsko-Niedzieckiej, wiodącej do Starego Sącza;
6. na drodze bocznej wiodącej do Gorzkowa, obok cmentarza chrześciańskiego.

Art. III.

Opłata myta kopytkowego ma być raz tylko przy wstępie do miasta pobieraną, według następującego wymiaru:

1. od konia, muła lub osła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od konia wierzchowego, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, tudzież od bydła drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu tychże.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymania ich wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego, podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy, pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Nowego Sącza pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza

powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Nowego Sącza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29. grudnia 1901.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1902 L. 90.884/01, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Gorlice na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku.

Na mocy §. 87. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem zezwala za zgodą c. k Namiestnictwa we Lwowie, gminie m. Gorlice na dalszy pobór ustawą z dnia 7. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 68. przyzwolonych opłat gminnych, a to od piwa tylko na rok 1902, zaś od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku przez lat sześć, t. j. do końca r. 1907 z tem jednak zastrzeżeuiem, że opłaty te tylko w tej wysokości pobierane być mogą, w jakiej gmina pobierać je miała prawo w latach 1900 i 1901 na zasadzie tutejszego rozporządzenia z dnia 27. lutego 1900 Dz. u kr. Nr. 31., że od tych opłat wolną będzie wódka we wszystkich tych wypadkach, w których według §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 95., wolną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego, wreszcie, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem odnośnego rozporządzenia Wydziału krajowego.

Lwów, dnia 4. stycznia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 22. lutego 1902. **Część II.**

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. lutego 1902 L. 13.546.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie §. 42. część I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności c. i k. ruchomych komisyi poborowych podczas głównego poboru wojskowego w r. 1902.

Piniński w. r.

W okręgu c. i k. Komendy

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
13.	1	Kraków powiat	Kraków	11. Podgórze	
		Podgórze	Podgórze	17. popołudniu Kraków	1. Bochnia
		Bochnia	Bochnia		19. Wieliczka
		Wieliczka	Wieliczka		25. Dobczyce
			Dobczyce		30. Kraków
	2	Chrzanów	Chrzanów	2. Chrzanów 7. popołudniu Krzeszowice	
			Krzeszowice	12. Jaworzno	
			Jaworzno	14. Kraków	
		Kraków miasto	Kraków		
20.	1	Grybów	Grybów	3. Grybów 9. Biecz	
		Gorlice	Biecz	12. Gorlice	
			Gorlice	21. Nowy Sącz	
		Nowy Sącz	Nowy Sącz		4. Muszyna
			Muszyna		8. Nowy Targ
		Nowy Targ	Nowy Targ		14. Krościenko
			Krościenko		17. Limanowa
		Limanowa	Limanowa		29. Nowy Sącz
56.	1	Biała	Oświęcim	2. Oświęcim 5. Biała	
			Biała	10. Kęty	
			Kęty	14. Kalwarya	
		Wadowice	Kalwarya	19. Wadowice	
			Wadowice		2. Zator
			Zator		5. Myślenice
		Myślenice	Myślenice		12. Jordanów
			Jordanów		16. Maków
			Maków		19. Żywiec
		Żywiec	Żywiec		
57.	1	Jasło	Jasło	2. Jasło 13. Brzostek	
		Pilzno	Brzostek	16. Pilzno	
			Pilzno	22. Tarnów	
		Tarnów	Tarnów		15. Brzesko

I. korpusu w Krakowie.

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11.			
	12. 13. 14. 15. 17.			
		2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.		
		21. 22. 23. 24. 25.		
		26. 28. 29. 30.		
	3. 4. 5. 6. 7.			
	8. 10. 11.			
	13. 14.			
	15. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 24.			
	4. 5. 6. 7. 8.			
	10. 11. 12.			
	13. 14. 15. 17. 18. 19. 20.			
	22 24.	1. 2. 3.		
		5. 8.		
		9. 10. 11. 12. 14.		
		15. 16.		
		18. 19. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 28.		
	3. 4. 5.			
	6. 7. 8. 10.			
	11. 12. 13.			
	15. 17. 18.			
	20. 21. 22. 24.	1.		
		3. 4.		
		8. 9. 10. 11.		
		14. 15.		
		17. 18.		
1. Wadowice		21. 22. 23. 24. 25. 26. 28. 29. 30.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12.			
	14. 15.			
	17. 18. 19. 20. 21.			
	24.	1. 2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
57.	1	Brzesko	Brzesko		25. Wojnicz
			Wojnicz		30. Tarnów
	2	Dąbrowa	Dąbrowa		13. Dąbrowa 23. Tarnów
W okręgu c. i k. Komendy					
9.	1	Żydaczów	Żurawno	5. popołudniu Żydaczów	
			Żydaczów	7. popołudniu Mikołajów	
			Mikołajów	11. popołudniu Kałusz	
		Kałusz	Kałusz	21. popołudniu Stryj	
		Stryj	Stryj		4. popołudniu Skole
			Skole		10. popołudniu Bolechów
		Dolina	Bolechów		15. popołudniu Dolina
			Dolina		20. Rożniatów
			Rożniatów		24. Stryj
10.	1	Brzozów	Brzozów	11. Dynów	
			Dynów	16. Krzywcza	
		Przemyśl	Krzywcza	20. Przemyśl	
			Przemyśl		8. Dobromil
		Dobromil	Dobromil		13. Bircza
			Bircza		18. Przemyśl
40.	1	Strzyżów	Strzyżów	12. Rzeszów	
		Rzeszów	Rzeszów		7. Dembica
		Ropczyce	Dembica		10. popołudniu Ropczyce
			Ropczyce		17. Rzeszów
	2	Kolbuszowa	Sokołów	16. Kolbuszowa	
			Kolbuszowa	23. Rzeszów	
		Mielec	Mielec		2. Mielec 13. Tarnobrzeg
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg		24. Rzeszów

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
		16. 17. 18. 19. 21. 22. 23. 24.		
		26. 28. 29. 30.		
		14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22.		
X. korpusu w Przemyślu.				
	3. 4. 5.			
	6. 7.			
	8. 10. 11.			
	12. 13. 14. 15. 17. 18. 19. 20. 21			
	22. 24. 26.	2. 3. 4.		
		5. 8. 9. 10.		
		11. 12. 14. 15.		
		16. 17. 18. 19.		
		21. 22. 23.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10.			
	12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19.			
	21. 22. 24. 26.	2. 3. 4. 5.		
		9. 10. 11. 12.		
		14. 15. 16. 17.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11.			
	13. 14. 15. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 24.	2. 3. 4. 5.		
		8. 9. 10.		
		11. 12. 14. 15. 16.		
	13. 14. 15.			
	17. 18. 19. 20. 21. 22.			
		3. 4. 5. 7. 8. 9. 10. 11. 12.		
		14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w miesiącu	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
45.	1	Lisko	Lutowiska	5. Ustrzyki dolne	
			Ustrzyki dolne	9. Baligród	
			Baligród	12. popołudniu Lisko	
			Lisko	17. popołudniu Sanok	
		Sanok	Sanok		7. Rymanów
			Rymanów		11. popołudniu Krosno
		Krosno	Krosno		23. Sanok
77.	1	Drohobycz	Drohobycz	18. popołudniu Sambor	
		Sambor	Sambor		4. popołudniu Stary Sambor
		Stary Sambor	Stary Sambor		13. Turka
		Turka	Turka		22. 23. Sambor
89.	1	Rawa	Rawa	16. Janow	
		Gródek	Janów	20. Gródek	
			Gródek		7. Sądowa Wisznia
		Mościska	Sądowa Wisznia		11. popołudniu Mościska
			Mościska		18. Gródek
	2	Rudki	Komarno		6. Rudki
			Rudki		11. popołudniu Jaworów
		Jaworów	Jaworów		18. Krakowiec
			Krakowiec		23. Gródek
90.	1	Nisko	Nisko	11. popołudniu Przeworsk	
		Przeworsk	Przeworsk	17. popołudniu Leżajsk	
		Łańcut	Leżajsk	24. popołudniu Jarosław	
			Łańcut		1. Łańcut 10. Cieszanów
		Cieszanów	Cieszanów		16. Lubaczów
			Lubaczów		23. Jarosław
	2	Jarosław	Jarosław		14. popołudniu Sieniawa
			Sieniawa		19. popołudniu Jarosław

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	3. 4.			
	6. 7. 8.			
	10. 11. 12.			
	13. 14. 15. 17.			
	18. 19. 20. 21. 22. 24.	2. 3. 4. 5.		
		8. 9. 10. 11.		
		12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22.		
–	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18.			
	19. 20. 21. 22. 24. 26.	2. 3. 4.		
		5. 8. 9. 10. 11. 12.		
		14. 15. 16. 17. 18. 19. 21.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19.			
	21. 22.	2. 3. 4. 5.		
		8. 9. 10. 11.		
		12. 14. 15. 16. 17. 18.		
		2. 3. 4. 5.		
		8. 9. 10. 11.		
		12. 14. 15. 16. 17.		
		19. 21. 22.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11.			
	12. 13. 14. 15. 17.			
	18. 19. 20. 21. 22. 24.			
		2. 3. 4. 5. 8. 9.		
		11. 12. 14. 15.		
		17. 18. 19. 21. 22.		
		2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14.		
		15. 16. 17. 18. 19.		

W okręgu c. i k. Komendy

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
15.	1	Skałat	Skałat	2. Skałat 14. Zbaraż	
		Zbaraż	Zbaraż	23. Tarnopol	
		Tarnopol	Tarnopol		
	2	Trembowla	Trembowla	2. Trembowla	
24.	1	Kossów	Kossów		9. Kossów 19. Zabie
			Zabie		23. powrót
	2	Kołomyja	Kołomyja		
		Śniatyn	Śniatyn		1. Śniatyn 13. Peczeniżyn
		Peczeniżyn	Peczeniżyn		
30.	1	Sokal	Sokal	2. Sokal 16. Mosty wielkie	
		Żółkiew	Mosty wielkie	21. powrót	
			Żółkiew		2. Żółkiew
	2	Lwów miasto	Lwów		
		Lwów powiat	Lwów		
55.	1	Przemyślany	Gliniany	2. Gliniany 6. popołudniu Przemyślany	
			Przemyślany	12. popołudniu Bóbrka	
		Bóbrka	Bóbrka	22. popołudniu powrót	
		Rohatyn	Rohatyn		2. Rohatyn 10. popołudniu Bursztyn
			Bursztyn		18. powrót
	2	Podhajce	Podhajce	2. Podhajce 15. Brzeżany	
		Brzeżany	Brzeżany		

XI. korpusu we Lwowie.

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13.			
	15. 17. 18. 19. 20. 21. 22.			
		2. 3. 4 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13.			
		10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.		
		21. 22.		
	10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19. 20. 21. 22.			
		2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12		
		14. 15. 16. 17.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19. 20.			
		3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17.			
	18. 19. 20. 21. 22.	2 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11.		
	3. 4. 5. 6.			
	7. 8. 10. 11. 12.			
	13. 14. 15. 17. 18. 19. 20. 21. 22.			
		3. 4. 5. 8. 9. 10.		
		11. 12. 14. 15. 16. 17.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14.			
	17. 18. 19. 20. 21. 22.	2. 3. 4. 5. 7.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa		Dnie podróży w mie-	
		powiat	miejsce	marcu	kwietniu
58.	1	Horodenka	Obertyn	2. Obertyn 7. Horodenka	
			Horodenka	16. powrót	
		Stanisławów	Stanisławów		
			Halicz		2. Halicz 10. Nadwórna
		Nadwórna	Nadwórna		20. powrót
	2	Tłumacz	Tłumacz	2. Tłumacz 16. Bohorodczany	
		Bohorodczany	Bohorodczany	23. powrot	
80.	1	Złoczów	Złoczów	16. Zborów	
			Zborów	23. powrót	
		Brody	Brody		1. Brody
			Załoźce		16. popołudniu Załoźce 23. powrót
	2	Kamionka str.	Kamionka str.	2. Kamionka str.	
95.	1	Husiatyn	Husiatyn	3. Husiatyn 9. Kopyczyńce	
			Kopyczyńce	16. Zaleszczyki	
		Zaleszczyki	Zaleszczyki	22. powrót	
			Tłuste		1. Tłuste 6. Borszczów
		Borszczów	Borszczów		16. Mielnica
			Mielnica		22. powrót
	2	Buczacz	Buczacz	2. Buczacz 20. powrót	
		Czortków	Czortków		

Lwów, dnia 5. lutego 1902.

siącu	Dnie poboru w miesiącu			
maju	marcu	kwietniu	maju	
	3. 4. 5. 6.			
	8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19. 20. 21. 22. 24.			
		3. 4. 5. 8. 9.		
		11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19. 20. 21. 22.			
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19. 20. 21. 22.			
		2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16.		
		17. 18. 19. 21. 22.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17.			
	4. 5. 6. 7. 8			
	10. 11. 12. 13. 14. 15.			
	17. 18. 19. 20. 21.			
		2. 3. 4. 5.		
		8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16.		
		17. 18. 19. 21. 22.		
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19.			
		2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11.		

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 28. lutego 1902. **Część III.**

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. stycznia 1902 L. 3994, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Buczacza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na mocy §. 87. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Buczacza na dalszy pobór ustawą z dnia 19. marca 1883 Dz. u. kr. Nr. 62., przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa, a to na lat ośm t. j. do końca września 1909, pod warunkami zastrzeżonymi w tutejszem rozporządzeniu z dnia 25. sierpnia 1893 L. 44.564 Dz. u. kr. Nr. 61. i z tem dalszem ograniczeniem, że od tych opłat wolną będzie wódka we wszystkich tych wypadkach, w których według §. 6. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. u. p. Nr. 95. uwolnioną jest od państwowego podatku konsumcyjnego, wreszcie, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. stycznia 1902 L. 560, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya Zebrzydowska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kalwarya Zebrzydowska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości 75% na przeciąg lat pięciu od 1. stycznia 1902 do końca roku 1906.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 8.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. stycznia 1902 L. 6463.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 29. grudnia 1901 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego z dnia 17. czerwca 1901 zezwalającą gminie Liszna w powiecie Sanockim na pobór 197% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich w r. 1901 z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 3. stycznia 1902 L. 43.593 ex 1901.

Piniński w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. stycznia 1902 L. 2159, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór pierwotnie przyzwolonej ustawą z dnia 28. listopada 1883 Dz. u. kr. Nr 75, względnie rozporządzeniem tutejszem z dnia 23. grudnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 93., opłaty gminnej od napojów spirytusowych w wysokości 4 halerzy od litra na przeciąg lat sześciu od r. 1902 do końca r. 1907, pod warunkiem jednak, że wódka ma być wolną od tej opłaty w tych wszystkich wypadkach, w których ona podług §. 6. ustawy z dnia 20. kwietnia 1888 Dz. u. p. Nr. 95. uwolnioną jest od państwowego podatku konsumcyjnego.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 12. lutego 1902 L. 1753|pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 30. kwietnia 1902.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zezwolić, aby w myśl uchwały Sejmu krajowego z 30. grudnia 1901 rozpisano i pobierano prowizorycznie na rzecz funduszu krajowego dodatki do państwowych podatków bezpośrednich z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wymiarze ustanowionym na rok 1901 także przez czas od 1. stycznia do końca kwietnia 1902, a to pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z 1. lipca 1898 i z zastrzeżeniem konstytucyjnego uchwalenia budżetu krajowego.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku domowo-czynszowego w miastach w wysokości 60 halerzy, od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do podatków bezpośrednich, osobistych zaprowadzonych ustawą z 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858 r. ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków, wymienionych w ustępie 1. w wysokości 49 halerzy, a do podatków, wymienionych w ustępie 2. w wysokości 55 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 8. lutego 1902 L. 3202 podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. lutego 1902 L. 4823, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Tarnowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala gminie miasta Tarnowa po myśli §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć; od r. 1902 do końca r. 1906 z tem jednak zastrzeżeniem, że powyższe dodatki nie mogą być żądane za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1092. Wydano i rozesłano dnia 15. marca 1902. **Część IV.**

Nr. 12.

Obwieszczenie

C. k. Namiestnictwa z dnia 18. stycznia 1902 L. 2615, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71. o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 11. grudnia 1901 L. 31.043.

Piniński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71. o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach.

§. 1.

Obwałowanie lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach wraz z regulacyą potoków Więckówki i Milówki jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl §. 7. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału Spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1898, zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa, a preliminujący koszta robót na 260.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. budowę lewego wału Dunajca od ujścia Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach na długości 7.231 m.;

2. korrekcyą potoku Czerniawy i rowy osuszające do przepustów w wale Dunajca łącznej długości 11.400 m.;

3. regulacyę i obwałowanie wsteczne potoku Więckówki na długości 2.561 m.;

4. regulacyę potoku Milówki od Wielkiej wsi do ujścia na długości 2.270 m.;

5. 2 szluzy i 5 przepustów betonowych w lewym wale Dunajca, 1 szluzę, 1 przepust, 4 stopnie, 2 mosty drewniane i 3 zapory na Więckówce, — 1 przepust, 5 mostów drewnianych i 4 stopnie murowane na Milówce;

6. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat cztery i trwać ma od r. 1902 do r. 1905. W czasie tym wzbronione są wszelkie z projektem sprzeczne budowle prywatne w trasie lewego wału Dunajca, tudzież na potokach Więckówce, Milówce i Czerniawie.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71. i nie mogą przekroczyć sumy 260.000 K.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w czterech równych ratach rocznych od r. 1902 do r. 1905, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu budowy odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników Spółki do funduszu budowy, względnie do kasy krajowej w równych ratach rocznych na dniu 1. lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem Spółki wodnej mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu Spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli Spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116., tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczony będzie stosownie do §. 3. specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowania datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ustawy wodnej przez Spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowemi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy.

Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez

Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 60 koron. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jaknajrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być ze służby uwolnieni.

Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przyjęcia do przydzielonego sobie perymetru melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czynności w tym perymetrze t. j. do terminu zastanowienia robót mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 180 koron dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 240 koron dla inżyniera I klasy i inżyniera adjunkta a 300 koron dla wyższych urzędników technicznych.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26.4 halerzy za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego mieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymanie delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie, zawiadują funduszami

na budowę asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są wobec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 1000 koron, przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jaknajspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z Kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespodencye przychodzące oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągu z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu do wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ust. wodnej, co do potrzeby lub rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych, dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel. rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkowania winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (Wydziału Spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym, albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczona jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowienia §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia nia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze dalegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy odwołać się do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kiekierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku i stanu w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczone w drodze przedsiębiorstwa, lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne winny być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe, tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznemi,

w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego, celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałuwe własnym zarządzie, kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszemi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9., a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sporządzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonemi.

W szczególnych wypadkach, miejscowemi stosunkami spowodowanych, mogą przybudowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane lecz 1000 koron nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 1000 koron komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 10. instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;
2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodowskaz;
3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur;
4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
5. odbiór materyałów budowlanych;
6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą;
7. polecenie ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administacyi państwa jak i stronom interesowanym (Wydziałowi Spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem

swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień, tak delegatom Administracyi państwa, jak i Spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya, składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych względnie Wydziału Spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa a dopiero wtedy kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczona na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału Spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887, Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1901 L. 76.175, w przedmiocie przedłużenia c. i k. Skarbowi wojskowemu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wiarze w Krównikach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr 43., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie c. i k. Skarbowi wojskowemu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 45. koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wiarze w Krównikach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

C. i k. Skarbowi wojskowemu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wiarze w Krównikach,

pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należności mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Mieszkańcy gminy w Krównikach wolni są od powyższej opłaty.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Antoni Jaxa-Chamiec w. r.

Nr. 14.

U s t a w a

z dnia 8. stycznia 1902, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Grybowie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 30.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Grybowie, zezwala się w myśl §. 24. ust. o repr. pow. na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 30.000 koron.

Art. II.

Pożyczkę tę ma Reprezentacya powiatowa użyć na pokrycie kosztów budowy domu dla Reprezentacyi powiatowej.

Art. III.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 8. stycznia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 15.

U s t a w a

z dnia 22. stycznia 1902, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Mościskach na zaciągnięcie imieniem powiatu Mościskiego pożyczki w kwocie 116.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu Mościska zezwala się na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 116.000 koron celem spłacenia pożyczki zacią-

gniętej w r. 1894 w galic. Kasie oszczędności, wynoszącej z końcem 1900 roku 78.035 koron 72 halerzy, tudzież pokrycia niedoborów budżetowych funduszu powiatowego administracyjnego i powiatowego funduszu dróg gminnych na rok 1901.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. stycznia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 16.

U s t a w a

z dnia 12. stycznia 1902, o wcieleniu wsi Skole do miasteczka Skole powiatu Stryjskiego, stosownie do postanowień §. 96. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. k. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gmina Skole wieś powiatu Stryjskiego, zostaje w myśl postanowień §. 96. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. wcieloną do gminy Skole miasteczka tegoż powiatu.

Art. II.

Tak ruchomy jak i nieruchomy majątek, jak i dobro obu gmin łączy się w jedną całość i uzyskane z nich dochody służyć mają na pokrycie wydatków gminnych, jak niemniej zobowiązań, pozostałych po obu gminach.

Od powyższej zasady ustanawia się następujące wyjątki:

a) każda z połączonych gmin zostaje przy swoich prawach użytkowania pastwisk gminnych, tak samo pozostają nienaruszone prawa do użytkowania wspólnych pastwisk;

b) obie połączone gminy pozostają przy prawach odrębnego użytkowania swoich lasów gminnych. Najdalej do roku po dokonanem połączeniu uchwali Rada gminna sposób użytkowania, z ograniczeniem ilości wyrębu rocznego do planu gospodarczego, zapewniającego utrzymanie lasów. Uchwała Rady gminnej, ustanawiająca sposób użytkowania lasów gminnych ma być zatwierdzoną przez Wydział krajowy;

c) kapitał 6000 zł. w. a. będący własnością wsi Skole, ulokowany na książeczkach kasy oszczędności we Lwowie Nr. 89.036, 89.038 i 89.044, a znajdujący się w depozycie Wydziału powiatowego, jak niemniej zapis długu państwa z dnia 1. lutego 1895 L. 179.013 na 1600 zł. w. a. będący własnością wsi Skole, użyty ma być na założenie Kasy pożyczkowej dla członków dotychczasowej wsi Skole pod zarządem komitetu, składającego się z pięciu członków wybranego przez Reprezentacyę gminy połączonej, z pomiędzy mieszkańców dotychczasowej wsi Skole i pod nadzorem Reprezentacyi gminy połączonej. Użycie kapitałów lub odsetek kasy pożyczkowej na inne cele może nastąpić tylko za zezwoleniem komitetu zarządzającego tą kasą;

d) na spłatę długów miasteczka Skole, istniejących z dniem połączenia obu gmin, użyty ma być dochód z rzeźni, będący dotychczas własnością miasteczka.

Art. III.

Niniejsza ustawa wchodzi w wykonanie z dniem jej ogłoszenia, i w tym czasie mają być obie Rady gminne rozwiązane, tymczasowy zarząd dla połączonej gminy ustanowiony i wybory do jej nowej Rady rozpisane.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 12. stycznia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 17.

Ordynacya wyborcza

dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie,

zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 6. grudnia 1901, L. 4778/H. M.

Na mocy ustawy z dnia 29. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 85.) o organizacyi Izb handlowych i przemysłowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 (Dz. u. p. Nr. 103.) ustanawia się dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie następującą ordynacyę wyborczą:

§. 1.

Izba handlowa i przemysłowa we Lwowie składa się z 36 członków rzeczywistych, podzielonych na dwie sekcye, mianowicie:

I. Sekcyę handlową.

II. Sekcyę przemysłową, do której należą także sprawy górnicze.

Sekcya I. składa się z 18 członków.

Sekcya II. składa się z 18 członków.

Z członków Izby zamieszkałych być musi w siedzibie Izby: I. ze sekcyi handlowej 11, mianowicie z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 7 członków; z wybranych w dziewiątym okręgu wyborczym 4 członków; II. ze sekcyi przemysłowej 6, mianowicie: z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 3 członków, a z wybranych w całym okręgu Izby 3 członków (1 z pierwszej, 2 z drugiej kategoryi wyborczej).

§. 2.

Sekcya handlowa obejmuje cały handel towarowy, z wyjątkiem handlu obnośnego, sprzedaży tytoniu, cygar, stempli i znaczków pocztowych oraz prochu strzelniczego;

zarobkowości pomocnicze handlu (jakoto: interesy komisowe i spedycyjne, ajentów handlowych, meklerów, domy składowe, zakłady ważenia i mierzenia);

przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe i asekuracyjne wraz z kasami oszczędności;

przedsiębiorstwa przewozowe wraz z kolejami państwowemi: wreszcie przemysł gospodni i szynkarski.

Sekcyę handlową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 24 koron rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 6 koron rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi handlowej wystarczy, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa handlowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§. 7. ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych względnie ustawy z 30. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 2,
druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 14, a
trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 2 członków rzeczywistych sekcyi.

II. Sekcya przemysłowa obejmuje produkcyę przetwarzającą, jakoteż inne nie zaliczone do sekcyi handlowej zarobkowości, następnie apteki, wreszcie górnictwo.

Sekcyę przemysłową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 160 koron rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 6 koron rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi przemysłowej wystarczy, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa przemysłowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§. 7. ustęp 3. ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 103).

Przedsiębiorstwa górnicze wybierają stosownie do opłacanego podatku zarobkowego w kategoryach wyborczych (ciałach wyborczych) sekcyi przemysłowej a), b) i c).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 3,
druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 5, a
trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 10 członków rzeczywistych sekcyi.

Przez kwoty podatku zarobkowego, o których jest mowa w niniejszym paragrafie, rozumieć należy przepisane do poboru kwoty państwowego powszechnego podatku zarobkowego lub państwowego podatku zarobkowego przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków (Rozdział I. i II. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz ust. p. Nr. 220).

Obwód Izby lwowskiej dzieli się na następujące 9 okręgów wyborczych:

1. Stołeczne miasto Lwów, jako też okręgi polityczne Lwów i Gródek:
2. okręgi polityczne Przemyśl, Jarosław, Mościska, Jaworów;
3. okręgi polityczne Stanisławów, Bohorodczany, Nadwórna, Tłumacz, Buczacz;
4. okręgi polityczne Stryj, Dolina, Kałusz, Żydaczów;
5. okręgi polityczne Sanok, Lisko, Dobromil, Brzozów, Krosno;
6. okręgi polityczne Sambor, Stary Sambor, Turka, Drohobycz, Rudki;
7. okręgi polityczne Żółkiew, Sokal, Rawa, Cieszanów;
8. okręgi polityczne Kołomyja, Peczeniżyn, Horodenka, Śniatyn, Kosów;
9. cały obwód Izby.

Do *sekcyi handlowej* wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 2 członków, druga kategorya w 1. okręgu wyborczym 7 członków, a w dalszych okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku, trzecia kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 2 członków.

Do *sekcyi przemysłowej* wybiera pierwsza kat·gorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 3 członków, druga kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 5 członków, trzecia kategorya wyborcza w 1. okręgu wyborczym 3 członków, w dalszych 7. okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku.

§. 3.

Spólnicy jawni należą do tej kategoryi wyborczej, do której według wysokości opłacanego podatku należy przedsiębiorstwo, którem się zajmują.

Te osoby, które jako naczelnicy lub dyrektorowie kierują handlowemi lub przemysłowemi przedsiębiorstwami akcyjnemi, wykonują prawo wyborcze w tej kategoryi, do której należy przedsiębiorstwo pod ich kierownictwem zostające.

§. 4.

Każdy posiadający prawo wyboru wybiera tylko w tej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem), do której należy (§. 2.).

Kto uprawniony jest do wyboru w kilku kategoryach (ciałach) wyborczych, ten może wykonać swoje prawo głosowania tylko w jednej z nich, a wyborcy takiemu wolno jest oświadczyć, w której kategoryi wyborczej (ciele wyborczem) swoje prawo wyborcze zechce wykonywać (§. 7. alin. 6. ustawy o Izbach handlowych).

Jeżeli uprawniony do wyboru w kilku kategoryach nie oświadczy się ani za jedną ani za drugą kategoryą, to będzie przydzielony do tej kategoryi, w której wyższy opłaca podatek.

Każda kategorya wyborcza (ciało wyborcze) wybiera przypadającą na nią liczbę rzeczywistych członków oddzielnie (§. 9. alin. 2. ustawy o Izbach handlowych).

Głosów różnych kategoryi wyborczych łączyć nie można (§. 9. alin. 3. ustawy o Izbach handlowych).

§. 5.

Prawo czynnego wyboru mają ci członkowie stanu handlowego i przemysłowego, którzy używają w pełni praw obywatelskich i którzy w obrębie Izby samodzielnie lub jako jawni spólnicy (według art. 85 i 99 kodeksu handlowego) względnie jako osobiście odpowiedzialni spólnicy spółki komandytowej (według art. 153, 157 i 179 kodeksu handlowego) zajmują się handlem, przemysłem lub górnictwem; następnie te osoby, które jako naczelnicy lub dyrektorowie kierują handlowemi lub przemysłowemi przedsiębiorstwami akcyjnemi (§. 7. ustęp 2. ustawy z dnia 29. czerwca 1868 Dz. ust. p. Nr. 85.), jeżeli od tych przedsiębiorstw opłaca się kwota podatku zarobkowego ustanowiona dla uprawnienia wyborczego w §. 2. niniejszej ordynacyi wyborczej (§. 7. ustęp 3. ustawy z dnia 29. czerwca 1868 Dz. u. p. Nr. 85. i ustawa z dnia 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Wszelkie inne osoby prawne lub zbiorowe, jak kasy oszczędności, towarzystwa zarobkowe i gospodarcze, gwarectwa istniejące po myśli §. 138 ustawy górniczej, stowarzyszenia, gminy i inne korporacye publiczne i t. d. uprawnione są do oddania tylko jednego głosu.

Prawo wyboru wykonywa ta osoba, której na mocy ustawy, statutów lub szczególnej umowy przysługuje zastępstwo przedsiębiorstwa.

W przedsiębiorstwach wydzierżawionych prawo wyboru służy dzierżawcy.

Jeżeli pewne przedsiębiorstwo jest w wyłącznem posiadaniu kobiet albo też osób zostających pod opieką lub kuratelą, to prawo wyboru w ich imieniu wykonywa kierownik przedsiębiorstwa (§. 7. alin. 5 ustawy o Izbach handlowych).

Filie przedsiębiorstw, mających główną siedzibę po za okręgiem Izby, będą uważane tak, jak przedsiębiorstwa samoistne.

Jeżeli zakład główny i filialny znajdują się w okręgu Izby, podstawą zaliczenia do kategoryi wyborczych jest cała kwota opłacanego podatku zarobkowego.

W obu wypadkach nastąpi zaliczenie do tej sekcyi, do której należałby względnie należy zakład główny.

Przedsiębiorstwa wolne od opłaty podatku nie mają prawa wyboru.

Prawo biernego wyboru posiadają ci członkowie stanu handlowego i przemysłowego, którzy są obywatelami państwa austryackiego, skończyli 30 lat życia, przynajmniej od lat 3 posiadają warunki wymagane do wykonywania prawa czynnego wyboru i swe stałe miejsce zamieszkania mają w okręgu Izby.

Prawo biernego wyboru w sekcyach przysługuje wyłącznie tym osobom, które w odnośnej sekcyi mają prawo czynnego wyboru. Natomiast prawo biernego wyboru w jednej z kategoryi wyborczych nie jest ograniczone do osób mających prawo czynnego wyboru w tejże kategoryi.

Od prawa czynnego i biernego wyboru są wykluczone te osoby, które na mocy istniejących ustaw są wykluczone od czynnego i biernego wyboru w gminie (§. 7. alinea ostatnia ustawy o Izbach handlowych).

Oprócz tego wykluczeni są od wybieralności kupcy, którzy popadli w konkurs, dopokąd nie odzyskali ponownego uzdolnienia (§§. 246 i 253 ustawy konkursowej z dnia 25. grudnia 1868, Dz. u p. Nr. 1 ex 1869).

§. 6.

Powoływanie rzeczywistych członków Izby uskutecznia się przez wybór bezpośredni. Członków rzeczywistych wybiera się na 6 lat. Po upływie 3 lat ustępuje w dniu 31. grudnia połowa członków według kolei czasu służbowego i uzupełnia się przez nowe wybory. W razie równego czasu służby o ustąpieniu rozstrzyga los. Ustępujący mogą być ponownie wybrani.

Gdyby w ciągu okresu wyborczego zostało opróżnione jedno lub więcej miejsc, to Izba powołuje tych na członków rzeczywistych, którzy przy ostatnim wyborze otrzymali w dotyczącej kategoryi najwięcej głosów po pierwotnie wybranych. W ten sposób powołani członkowie urzędują tylko do najbliższego okresu wyborczego (§. 6. ustawy o Izbach handlowych).

§. 7.

Dla zarządzenia i przeprowadzenia wyborów polityczna władza krajowa ustanawia równocześnie z rozpisaniem wyboru komisyę wyborczą.

Komisyi wyborczej przewodniczy komisarz mianowany przez Ministra handlu.

Komisya wyborcza składa się z jednego członka Rady miasta Lwowa i 4 reprezentantów Izby, z których 2 należeć ma do sekcyi handlowej, a 2 do sekcyi przemysłowej, i z sekretarza (§. 8. ustawy o Izbach handlowych).

Tak członka Rady miejskiej jak i reprezentantów Izby ustanawia władza polityczna krajowa członkami komisyi wyborczej Radzie miejskiej i Izbie przysługuje prawo przedstawienia swych wniosków w tym względzie krajowej władzy politycznej.

W razie rozwiązania Izby (§. 23. ustawy o Izbach handlowych), polityczna władza krajowa powołuje do komisyi wyborczej kilku mężów zaufania ze stanu handlowego i przemysłowego w okręgu Izby zamieszkałych.

Komisyi przysługuje tytuł: „C k. Komisya wyborcza dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie“.

Wszelkie orzeczenia należące do kompetencyi tej komisyi, są stanowczo rozstrzygające.

Władze polityczne administracyjne i zwierzchności gminne w obwodzie Izby są obowiązane popierać skutecznie komisyę wyborczą w przeprowadzeniu czynności wyborczych.

Komisya urzęduje w lokalnościach Izby handlowej i przemysłowej.

Izba ma do jej dyspozycyi dostarczyć potrzebnego personalu pomocniczego.

Koszta wyborów pokrywa Izba ze swojego budżetu.

§. 8.

Komisya wyborcza sporządza na podstawie rejestrów przez Izbę prowadzonych, a w razie rozwiązania Izby (§. 23. ustawy o Izbach handlowych) ewentualnie na podstawie tych urzędowych aktów, jakimi rozporządza, podług poszczególnych kategoryi (ciał) wyborczych listy uprawnionych wyborców, które mają zawierać imię i nazwisko, rodzaj przemysłu wyborców, stałą siedzibę przedsiębiorstwa i wysokość opłacanego podatku, — a następnie wykłada je do publicznej wiadomości, mianowicie w komisyi wyborczej we Lwowie i w c. k. Starostwach, wyznaczając nieprzekraczalny termin 14 dni do wniesienia wszelkich możliwych reklamacyi.

Reklamacye te, które należy wnieść na piśmie wprost do c. k. Komisyi wyborczej, rozstrzyga komisya wyborcza i uwiadamia reklamujących o swem rozstrzygnięciu.

Na podstawie sprostowanych list wyborców, komisya wyborcza sporządza do aktu wyborów karty legitymacyjne, oraz karty głosowania i przesyła je wyborcom wraz z rozpisaniem wyborów (§. 8. ustawy o Izbach handlowych).

Rozpisanie wyborów ma zawierać liczbę członków mających być wybranymi wedle poszczególnych kategoryi (ciał) wyborczych, oraz wyszczególnienie, w którym dniu i o której godzinie odbywać się będzie akt wyborczy przed komisyą wyborczą przez ustne głosowanie lub przez osobiste oddanie wypełnionych kart głosowania, (§. 9. ustawy o Izbach handlowych), i o której godzinie to oddawanie głosów będzie zamknięte.

Rozpisanie wyborów powinno nadto zawierać wyszczególnienie dnia, aż do którego, w razie wyboru przez nadesłanie kart głosowania, podpisanych przez wyborców (§. 9. ustawy o Izbach), wypełnione i podpisane karty głosowania wraz z kartami legitymacyjnemi muszą nadejść do tej władzy przemysłowej pierwszej instancyi (starostwa, względnie magistratu i urzędu gminnego w miastach mających własny statut), w której okręgu znajduje się stała siedziba przedsiębiorstwa

Wybory sekcyi handlowej i przemysłowej, a względnie poszczególnych ich kategoryi (ciał) wyborczych, mogą być przedsięwzięte w odpowiednich przez komisyę wyborczą oznaczyć się mających odstępach czasu (§. 9 al. 3. ustawy o Izbach handlowych).

Termin wyborów należy w ten sposób ustanowić, ażeby czas, mający upłynąć aż do chwili skrutynium, wystarczył do oddania kart głosowania i do ich nadesłania do komisyi wyborczej (§. 9.).

Rozesłanie rozpisania wyborów wraz z kartami głosowania i kartami legitymacyjnemi nastąpić ma przez komisyę wyborczą za pośrednictwem władz przemysłowych I. instancyi i to w ten sposób, że stosownie do siedziby przedsiębiorstwa wyborców, powyższe druki, uporządkowane podług gmin przy załączeniu konsygnacyi również podług gmin sporządzonych, wyż wymienionym władzom przemysłowem przesłane zostają, te zaś mają je za potwierdzeniem odbioru doręczyć wyborcom, mianowicie w miastach, mających własne statuty, bezpośrednio zresztą zaś za pośrednictwem urzędów gminnych.

§. 9.

Wybór odbywa się jawnie, a to według woli wyborcy, albo:

a) przez ustne głosowanie, albo

b) przez osobiste oddanie wobec komisyi wyborczej wypełnionej karty głosowania, albo

c) przez przesłane karty głosowania, podpisanej przez wyborcę, za pośrednictwem władzy przemysłowej I. instancyi, przyczem należy oddać, względnie załączyć kartę legitymacyjną.

Karty głosowania mogą być oddane lub przesłane otwarte lub zapieczętowane. Zapieczętowane karty głosowania muszą zewnątrz być zaopatrzone nazwiskiem wyborcy.

Każda karta głosowania zawierać ma imiona i nazwiska osób, którym uprawniony do wyboru głos swój daje z dokładnem oznaczeniem kategoryi i tylko w takiej liczbie, jaką ustanowiła komisya wyborcza.

Mylnie wypełnione karty głosowania są nieważne.

Ci wyborcy, którzy swe prawo wyboru wykonują przez nadesłanie wypełnionej i podpisanej karty głosowania (al. 1 sub c) powinni swe karty głosowania wraz z kartami legitymacyjnemi w oznaczonym terminie złożyć u władzy przemysłowej I. instancyi, do której siedziba ich przedsiębiorstwa należy, lub je tej władzy przesłać. Przesyłka ta może nastąpić za pośrednictwem c. k. urzędów pocztowych, c. k. urzędów podatkowych, albo urzędów gminnych, tudzież przez osobnych posłańców.

Karty głosowania, nadchodzące do władzy przemysłowej po upływie wyznaczonego terminu, nie będą przyjmowane.

Władza przemysłowa I. instancyi przesyła karty głosowania, które do niej nadeszły, wraz z kartami legitymacyjnemi, uporządkowawszy je podług gmin i załączając wspomniane w §. 8. konsygnacye komisyi wyborczej na ręce jej przewodniczącego.

Urzędy gminne, zwracając władzy przemysłowej I. instancyi konsygnacye w §. 8. oznaczone, mają załączyć dowody doręczenia oraz zwrócić tejże władzy przesyłki, których nie można było doręczyć. Władza przemysłowa I. instancyi jest obowiązaną niedoręczone przesyłki odesłać do komisyi wyborczej.

§. 10.

Przesyłka powyższych druków (kart legitymacyjnych, kart głosowania i rozpisania wyborów), równie jak wszelkich podań wyborców do komisyi wyborczej, odbywa się pocztą bez opłaty pocztowej, jeżeli one na adresie zawierają dopisek: „W sprawach wyborów do Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie“ (§. 22. al. 1 ustawy o Izbach handlowych).

§. 11.

W dniu wyznaczonym i wyborcom obwieszczonym komisya wyborcza odbywa skrutynium. Karty głosowania nadchodzące podczas skrutynium tylko wtenczas będą uwzględnione, jeżeli w należytym czasie oddane zostały władzy przemysłowej (§ 8. ustęp 5).

Karty głosowania zapieczętowane, przysłane lub osobiście oddane, mają być otworzone przez komisyę wyborczą dopiero po ukończeniu głosowania osobistego, a przed rozpoczęciem skrutynium.

Pomiędzy wybieralnymi do odnośnej kategoryi wyborczej (ciała wyborczego) rozstrzyga względna większość głosów, przy równej liczbie głosów rozstrzyga los, wyciągnięty przez członka komisyi wyborczej.

§. 12.

Komisya wyborcza bada ważność wyborów i ogłasza urzędownie ostateczny wynik aktu wyborczego.

Komisya wyborcza zawiadamia członków wybranych o ich wyborze.

Jeżeli w ciągu dni ośmiu, licząc od dnia udowodnionego osobistego uwiadomienia, od wybranego nie nadeszło do komisyi wyborczej oświadczenie co do przyjęcia wyboru, to ten ma być uważany za wybranego, który po nim w tej samej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem) najwięcej otrzymał głosów.

Komisya wyborcza podać ma imiona członków wybranych z wyszczególnieniem ich kategoryi wyborczej (ciała wyborczego) Ministerstwu handlu za pośrednictwem c. k. politycznej władzy krajowej.

§. 13.

Minister handlu wyznacza dzień i godzinę otwarcia, a względnie ukonstytuowania się nowo wybranej Izby.

Otwarcia dokonywa ustanowiony przez tegoż Ministra pełnomocnik, który następnie oddaje przewodnictwo najstarszemu wiekiem członkowie Izby

Nr. 18.

Ordynacya wyborcza

dla Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie,

zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 6. grudnia 1901, L. 4778 H. M.

Na podstawie ustawy z dnia 29. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 85., o organizacyi Izb handlowych i przemysłowych, tudzież na podstawie ustawy z dnia 30. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103., ustanawia się dla Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie, następującą ordynacyę wyborczą:

§. 1.

Izba handlowa i przemysłowa w Krakowie składa się z 38 rzeczywistych członków, którzy dzielą się na dwie sekcye, mianowicie:

I. Sekcyę handlową,

II. Sekcyę przemysłową, do której to ostatniej należą także sprawy górnicze.

Każda sekcya liczy 19 rzeczywistych członków.

W miejscu, gdzie Izba ma swoją siedzibę albo w jej 20 km. okręgu musi stale mieszkać:

I. z sekcyi handlowej 12 rzeczywistych członków,

II. z sekcyi przemysłowej 12 rzeczywistych członków.

§. 2.

I. Sekcya handlowa obejmuje:

cały handel towarami z wyjątkiem handlu domokrążnego i sprzedaży tytoniu, cygar, stempli, marek pocztowych i prochu.

przemysły pomocnicze handlu (jak interes komisyjny i spedycyjny, ajenci i pośrednicy handlowi, domy składowe, zakłady miar i wag;

przedsiębiorstwa pieniężne, kredytowe i asekuracyjne (wraz z kasami oszczędności;

przemysły komunikacyjne (włącznie z c. k. kolejami państwowemi);

wybory tej sekcyi odbywają się w trzech kategoryach (ciałach) wyborczych.

Te sekcye składają się:

a) z trudniących się handlem, który opłacać mają od swego handlowego przedsiębiorstwa podatek zarobkowy rocznie co najmniej 200 koron; wybierają oni 10 członków rzeczywistych;

b) z trudniących się handlem, którzy opłacać mają od swego handlowego przedsiębiorstwa podatek zarobkowy rocznie co najmniej 50 koron, jednakowoż mniej niż 200 koron; wybierają oni 5 członków rzeczywistych;

c) z trudniących się handlem, którzy opłacać mają od swego handlowego przedsiębiorstwa podatek zarobkowy rocznie co najmniej 10 koron; wybierają oni 4 członków rzeczywistych. W każdym razie do uzasadnienia prawa wyborczego w kategoryi wyborczej c) sekcyi handlowej wystarcza, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłacać ma w przynależnej gminie od swego handlu taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru posła na Sejm krajowy (§. 7. ust. 3. ustawy o Izbach handlowych i przemysłowych względnie ustawa z dnia 30. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103).

II. Sekcya przemysłowa obejmuje przemysły produkcyjne, gospodnie i szynkarskie oraz wszystkie inne przemysły, nieobjęte sekcyą handlową, dalej apteki i przedsiębiorstwa górnicze.

Wybory do tej sekcyi uskutecznia się w 3 kategoryach (ciałach) wyborczych.

Składają się one:

a) z przemysłowców, którzy opłacać mają od swego przemysłu podatek zarobkowy rocznie co najmniej 200 koron; wybierają oni 10 członków;

b) z przemysłowców, którzy opłacać mają od swego przemysłu podatek zarobkowy rocznie co na najmniej 50 koron, jednakowoż mniej niż 200 koron; wybierają oni 5 członków;

c) z przemysłowców, którzy opłacać mają od swego przemysłu podatek zarobkowy rocznie co najmniej 10 koron; wybierają oni 4 członków. W każdym razie do uzasadnienia prawa wyborczego w kategoryi wyborczej c) sekcyi przemysłowej wystarcza, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłacać ma w przynależnej gminie od swego przemysłu taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu uprawniającemu do wyboru posła na Sejm krajowy (§. 7. ust. 3. ustawy o Izbach handlowych i przemysłowych względnie ustawa z dnia 30. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103.).

Przez wyrażenie podatek zarobkowy, użyte w tym paragrafie należy rozumieć do rzeczywistej zapłaty przypisaną kwotę państwowego powszechnego podatku zarobkowego, względnie państwowego podatku zarobkowego, opłacanego od przedsiębiorstw zobowiązanych do publicznego składania rachunków (Rozdział I. i II. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 103.).

§. 3.

Spólnicy jawni zaliczają się do tej kategoryi wyborczej, pod którą według wysokości opłacanego podatku podpada przedsiębiorstwo, do którego należy.

Te osoby, które jako naczelnicy lub dyrektorzy kierują handlowemi lub przemysłowemi przedsiębiorstwami akcyjnemi, wykonują swe prawo wyborcze w tej kategoryi, do której należy przedsiębiorstwo, zostające pod ich kierownictwem.

§. 4.

Każdy posiadający prawo wyboru, wybiera tylko w tej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem), do której przynależy (§. 2.).

Kto jest uprawniony do wybierania w kilku kategoryach (ciałach) wyborczych, może wykonywać swoje prawo głosowania tylko w jednej z nich.

Wyborcy takiemu wolno jest oświadczyć, w której kategoryi wyborczej swoje prawo chce wykonać (§. 7. alinea 6. ustawy o Izbach handlowych).

Jeżeli uprawniony do wybierania w kilku kategoryach, nie oświadczy się za żadną kategoryą, to będzie przydzielny do tej kategoryi, w której opłacać ma wyższy podatek.

Każda kategorya wyborcza (ciało wyborcze) wybiera samodzielnie przypadającą nań liczbę rzeczywistych członków (§. 9. al. 2. ustawy o Izbach handlowych).

Połączenie głosów z różnych kategoryi wyborczych nie ma miejsca (§. 9. al. 3. ustawy o Izbach handlowych).

§. 5.

Prawo czynnego wyboru mają ci członkowie stanu handlowego i przemysłowego, którzy używają w pełni praw obywatelskich i którzy w obrębie Izby zajmują się handlem, przemysłem lub górnictwem samodzielnie lub jako jawni spólnicy (według art. 85. i 99. kodeksu handlowego), względnie jako osobiście odpowiedzialni spólnicy spółek komandytowych (wedle art. 153, 157 i 179 kodeksu handlowego); następnie te osoby, które jako naczelnicy lub dyrektorzy kierują handlowemi lub przemysłowemi przedsiębiorstwami akcyjnemi (§. 7. ust. 2. ustawy z dnia 29. czerwca 1868, Dz. p. p Nr. 85), jeżeli przytoczone przedsiębiorstwa mają opłacać podatek zarobkowy w kwocie ustanowionej wedle §. 2. obecnej ordynacyi wyborczej do uzasadnienia prawa wyborczego (§. 7. ust. 3. ustawy z dnia 29. czerwca 1868, Dz. p. p. Nr. 85. i ustawa z dnia 30. czerwca 1901, Dz. p. p. Nr. 103.

Wszelkie inne prawne i zbiorowe osoby, jak kasy oszczędności, spółki zarobkowe i gospodarcze, gwarectwa (po myśli §. 138. ustawy górniczej), stowarzyszenia, gminy i inne korporacye publiczne i t. d. są uprawnione do oddania jednego tylko głosu.

Do wykonania tego prawa wyborczego są powołane owe osoby, które wedle ustawy, statutu albo specyalnej umowy mają prawo przedsiębiorstwo zastępywać. Przy wydzierżawionych przedsiębiorstwach przysługuje prawo wyborcze dzierżawcy.

Jeżeli pewne przedsiębiorstwo znajduje się w wyłącznem posiadaniu kobiet, albo też osób zostających pod opieką lub kuratelą, to prawo wyboru w ich imieniu wykonuje kierownik przedsiębiorstwa (§. 7. al. 5. ustawy o Izbach handlowych).

Filie przedsiębiorstw, których zakłady główne znajdują się poza okręgiem Izby, są uważane za przedsiębiorstwa samodzielne.

Jeżeli w okręgu Izby znajdują się zakłady główne i filialne, należy wziąć łączne świadczenie w podatku zarobkowym za podstawę do przydzielenia dotyczącego przedsiębiorstwa do kategoryi wyborczych.

W obydwu przypadkach przydziela się dotyczące przedsiębiorstwo do tej sekcyi, do którejby należał, względnie do której należy zakład główny.

Prawo biernego wyboru posiadają ci członkowie stanu handlowego i przemysłowego, którzy są obywatelami państwa austryackiego, którzy skończyli 30 lat życia, którzy przynajmniej od 3. lat posiadają warunki wymagane do wykonywania prawa czynnego wyboru i którzy swą stałą siedzibę mają w okręgu Izby.

Od prawa czynnego i biernego wyboru są wykluczone te osoby, które na mocy istniejących ustaw są wykluczone od czynnego i biernego wyboru w gminie (§. 7. ust. ostatni ustawy o Izbach handlowych).

Oprócz tego wykluczeni są od wybieralności kupcy, którzy popadli w konkurs, dopokąd nie odzyskali uzdolnienia (§§. 246 i 253 ustawy konkursowej z dnia 25. grudnia 1868, Dz. p. p. Nr. 1. z 1869)

§. 6.

Powołanie rzeczywistych członków Izby odbywa się przez bezpośredni wybór. Rzeczywiści członkowie bywają wybierani na 6 lat. Po upływie 3. lat w dniu 31. grudnia połowa członków ustępuje podług starszeństwa służby, a Izba uzupełnia się przez nowe wybory. W razie równego czasu służby o ustąpieniu rozstrzyga los. W ciałach wyborczych I. b i II. b występuje naprzemian po 2 względnie po 3 członków.

Występujący mogą być napowrót wybrani.

Jeżeliby w ciągu trwania peryodu wyborczego jedno lub kilka miejsc się opróżniło, to Izba powołuje jako rzeczywistych członków tych, którzy przy ostatnim wyborze otrzymali w dotyczącej kategoryi najwięcej głosów po pierwotnie wybranych. W ten sposób powołani członkowie urzędują tylko do najbliższego terminu wyborczego (§. 6. ustawy o Izbach handlowych).

§. 7.

Do rozpoczęcia i przeprowadzenia wyborów polityczna władza krajowa ustanawia równocześnie z rozpisaniem wyborów komisyę wyborczą.

Komisyi wyborczej przewodniczy komisarz mianowany przez Ministra handlu.

Komisya wyborcza składa się z jednego członka Rady miasta Krakowa, z 4 reprezentantów Izby, z których 2 należy do sekcyi handlowej a 2. do sekcyi przemysłowej i z sekretarza prowadzącego pióro (§. 8. ustawy o Izbach handlowych).

Tak członka Rady miejskiej jak i reprezentantów Izby członkami komisyi wyborczej ustanawia władza polityczna krajowa. Radzie miejskiej i Izbie

przysługuje prawo przedstawić w tej mierze swe wnioski krajowej władzy politycznej.

W razie rozwiązania Izby (§ 23. ustawy o Izbach handlowych) polityczna władza krajowa powoła do komisyi wyborczej kilku mężów zaufania ze stanu handlowego przemysłowego w okręgu Izby.

Komisya nosi tytuł: „c. k. Komisya wyborcza dla Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie“.

Wszelkie decyzye należące do kompetencyi tej komisyi są stanowczo rozstrzygające.

Polityczne władze administracyjne i zwierzchności gminne, należące do obwodu Izby, są obowiązane wspomagać skutecznie komisyę wyborczą w przeprowadzeniu czynności wyborczych.

Komisya urzęduje w lokalu Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie.

Izba dostarcza koniecznego personalu pomocniczego.

Koszta wyborów pokrywa się z budżetu Izby.

§. 8.

Komisya wyborcza układa na podstawie rejestrów prowadzonych przez Izbę, a jeżeli Izba zostanie rozwiązaną (§. 23. ustawy o Izbach handlowych) na podstawie urzędowych aktów, jakimi rozporządza podług poszczególnych powiatów politycznych i kategoryi (ciał) wyborczych listę uprawnionych wyborców, która ma zawierać liczbę porządkową, imię, nazwisko i rodzaj przemysłu wyborcy, siedzibę jego przedsiębiorstwa i najwyższą oraz najniższą powinność podatkową osób zaliczonych do poszczególnych ciał wyborczych następnie wyznaczając nieprzekraczalny termin 14 dni do wniesienia wszelkich możliwych reklamacyi, składa takową do publicznej wiadomości, — mianowicie w biurze Izby handlowej i przemysłowej dla miasta Krakowa i powiatu krakowskiego, dla innych zaś miejscowości w odnośnych c. k. starostwach.

Reklamacye rozstrzyga komisya wyborcza i uwiadamia reklamujących o swem rozstrzygnięciu.

Na podstawie tak sprostowanych list wyborczych komisya wyborcza sporządza do aktu wyboru karty legitymacyjne, oraz karty głosowania i przesyła takowe wyborcom wraz z rozpisaniem wyborów (§. 8. ustawy o Izbach handlowych).

Rozpisanie wyborów ma zawierać liczbę członków mających być wybranymi w poszczególnych kategoryach (ciałach) wyborczych, oraz wyszczególnienie w którym dniu i o której godzinie będzie miał miejsce sam akt wyborczy, mający się odbyć przed komisyą wyborczą przez ustne głosowanie lub przez

osobiste oddanie wypełnionych kartek głosowania i o której godzinie to oddawanie głosów będzie zamknięte (§. 9. ustawy o Izbach handlowych.

W razie wyboru przez przesłanie podpisanej przez wyborcę karty głosowania (§. 9. ustawy o Izbach handlowych) muszą także do tej godziny pod rygorem nieważności nadejść do c. k. komisyi wyborczej karty głosowania wraz z kartami legitymacyjnemi.

Wybory sekcyi handlowej i przemysłowej, a względnie poszczególnych ich kategoryi (ciał) wyborczych, mogą być przedsięwzięte w odpowiednich, przez komisyę wyborczą oznaczyć się mających odstępach (§. 9. al. 3. ustawy o Izbach handlowych)

Termin wyborów należy w ten sposób ustanowić, ażeby czas mający upłynąć pomiędzy doręczeniem dokumentów wyborczych i końcem aktu wyborczego, wystarczył do oddania kartki wyborczej względnie do odesłania jej na ręce komisyi wyborczej (§. 9.).

Rozesłanie rozpisania wyborów wraz z kartkami głosowania i kartkami legitymacyjnemi ma się odbyć przez komisyę wyborczą za pośrednictwem c. k. poczty w ten sposób, że druki te uporządkowane gminami, wedle siedziby przedsiębiorstw, uprawnionych do wyboru wraz z taksamo ułożonemi konsygnacyami mają być za potwierdzeniem oddane c. k. Urzędowi pocztowemu i przez pocztę dostawione uprawnionym do wyboru. Niedostarczone przesyłki zwraca c. k. poczta natychmiast c. k. komisyi wyborczej.

§. 9.

Wybór odbywa się jawnie, a to według woli wyborcy, albo

a) przez ustne głosowanie, — albo

b) przez osobiste oddanie przed komisyą wyborczą wypełnionej karty głosowania, albo wreszcie

c) przez nadesłane do komisyi wyborczej karty wyborczej podpisanej przez wyborcę — przy równoczesnem oddaniu względnie dołączeniu karty legitymacyjnej. Przesłanie to odbyć się może w drodze c. k. poczty lub przez osobnych posłańców.

Karty wyborcze mogą być oddane lub przysłane otwarte lub zapieczętowane. Zapieczętowane karty głosowania muszą zewnątrz być zaopatrzone nazwiskiem wyborcy.

Ci wyborcy, którzy swe prawo wyboru wykonują przez nadesłanie wypełnionej i podpisanej karty głosowania (ust. 1. c.), powinni swe karty głosowania wraz z kartami legitymacyjnemi przesłać komisyi wyborczej w ciągu ustanowionego terminu (§. 8. ust. 5).

Karty wyborcze nadeszłe do Komisyi wyborczej po upływie ustanowionego terminu, nie mogą być przyjęte.

§. 10.

Przesyłka tych druków (karty legitymacyjne, karty głosowania, rozpisanie wyborów). jakoteż wszelkich podań wyborców do komisyi wyborczej odbywa się przez c. k. pocztę bez opłaty pocztowej, jeżeli na adresie znajduje się dodatek: „w sprawach wyborczych Izby handlowej i przemysłowej w Krakowie“. (§. 22. ust. 1. ustawy o Izbach handlowych).

§. 11.

W dniu wyznaczonym i wyborcom obwieszczonym komisya wyborcza przedsięweźmie skrutynium. Karty głosowania nadchodzące podczas skrutynium nie będą więcej uwzględnione.

Karty głosowania zapieczętowane, przysłane lub osobiście oddane, mają być otworzone przez komisyę wyborczą przed rozpoczęciem skrutynium, ale dopiero po ukończeniu głosowania osobistego.

Pomiędzy wybieralnymi w odnośnej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem) rozstrzyga względna większość głosów, przy równej ilości głosów rozstrzyga los wyciągnięty przez jednego z członków komisyi wyborczej,

§. 12.

Komisya wyborcza bada ważność wyborów i ogłasza urzędownie ostateczny wynik aktu wyborczego.

Komisya wyborcza zawiadamia członków wybranych o padłym na nich wyborze.

Jeżeli w ciągu dni ośmiu, licząc od dnia udowodnionego osobistego uwiadomienia, od wybranego nie nadeszło do komisyi wyborczej oświadczenie co do przyjęcia wyboru, ma być uważany za wybranego, kto po nim w tej samej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem) najwięcej otrzymał głosów.

Członków wybranych ma komisya wyborcza przedstawić za pośrednictwem c. k. politycznej władzy krajowej przy wymianie ich ciał wyborczych Ministerstwu handlu.

§. 13.

Minister handlu wyznacza dzień i godzinę otwarcia, a względnie ukonstytuowania się nowo obranej Izby.

Otwarcie odbywa się przez pełnomocnika tego Ministra, który następnie oddaje przewodnictwo najstarszemu członkowi Izby.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 31. grudnia 1901 L. 2823, o utworzeniu stowarzyszenia górniczego.

W myśl ustawy z dnia 14. sierpnia 1896 Dz. p. p. Nr. 156. c k. Starostwo górnicze dla Galicyi zarządza niniejszem utworzenie stowarzyszenia górniczego, do którego mają należeć wszyscy posiadacze kopalń wosku ziemnego tak obecnie istniejących, jak też w przyszłości powstać mających, w okręgu c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Drohobyczu, oraz wszyscy robotnicy zatrudnieni przy tych kopalniach i przy zakładach i urządzeniach podlegających nadzorowi władzy górniczej, a z ruchem kopalń wosku ziemnego w ścisłym związku pozostających.

To stowarzyszenie górnicze ma rozpocząć swoją czynność najdalej w przeciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

W Krakowie, dnia 31. grudnia 1901.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 20.

Ordynacya wyborcza

Izby handlowej i przemysłowej w Brodach,

zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 18. grudnia 1901, L. 4999/H. M.

Na mocy ustawy z dnia 29. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 85.) dotyczącej organizacyi Izb handlowych i przemysłowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 (Dz. u. p. Nr. 103) ustanawia się dla Izby handlowej i przemysłowej w Brodach następującą ordynacyę wyborczą:

§. 1.

Izba handlowa i przemysłowa w Brodach składa się z 30 członków rzeczywistych, podzielonych na dwie sekcye, mianowicie:

I. Sekcyę handlową.

II. Sekcyę przemysłową, do której należą także sprawy górnicze.

Sekcya I. składa się z 16 członków.

Sekcya II. składa się z 14 członków.

Z członków Izby być musi zamieszkałych w siedzibie Izby: z sekcyi handlowej 12, z sekcyi przemysłowej 10, razem 22 członków.

§. 2.

Sekcya handlowa obejmuje cały handel towarowy, z wyjątkiem handlu obnośnego, tudzież sprzedaży tytoniu, cygar, stempli i znaczków pocztowych oraz prochu strzelniczego;

zarobkowości pomocnicze handlu (jakoto: interesy komisowe i spedycyjne, ajentów handlowych, meklerów, domy składowe, zakłady ważenia i mierzenia);

przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe i asekuracyjne (wraz z kasami oszczędności);

przedsiębiorstwa przewozowe (wraz z kolejami państwowemi): wreszcie przemysł gospodni i szynkarski.

Sekcyę handlową wybierają dwie kategorye wyborcze (ciała wyborcze). Kategorye te składają się:

a) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego mają opłacać rocznie podatku zarobkowego więcej jak 20 koron;

b) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego mają opłacać podatek zarobkowy, a nie należą do kategoryi a).

W każdym razie wystarcza uiszczanie kwoty rocznego podatku zarobkowego od przedsiębiorstwa handlowego w dotyczącej gminie równającej się najniższej stopie uprawniającej do wyboru do Sejmu krajowego, by uzasadnić prawo wyboru w tej kategoryi (ciele wyborczem b. sekcyi handl.) (§. 7. ustęp 3. ustawy o Izbach handlowych względnie ust. z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (I. a) wybiera 10, druga kategorya wyborcza (I. b) wybiera 6 członków rzeczywistych.

II. Sekcya przemysłowa obejmuje zarobkowości wytwarzające, jakoteż inne nie zaliczone do sekcyi handlowej przemysłowości, następnie apteki, wreszcie przedsiębiorstwa górnicze.

Sekcyę przemysłową wybierają dwie kategorye wyborcze (ciała wyborcze). Kategorye te składają się:

a) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego mają opłacać rocznie podatku zarobkowego więcej jak 20 koron.

b) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego mają opłacać podatek zarobkowy, a nie należą do kategoryi a).

W każdym razie wystarcza uiszczanie kwoty rocznego podatku zarobkowego od przedsiębiorstwa przemysłowego w dotyczącej gminie równającej się najniższej stopie uprawniającej do wyboru do Sejmu krajowego, by uzasadnić prawo wyboru w tej kategoryi (ciele wyborczem b. sekcyi przemysł.) (§. 7. ustęp 3. ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (II. a) wybiera 8, druga kategorya wyborcza (II. b) 6 członków rzeczywistych.

W celu dokonania wyboru rzeczywistych członków dzieli się obwód Izby handlowej i przemysłowej na trzy okręgi wyborcze:

Pierwszy okręg wyborczy obejmuje miasto Brody wraz z powiatem politycznym Brody.

Drugi okręg wyborczy obejmuje powiaty polityczne: Bóbrka, Brzeżany, Kamionka strumiłowa, Podhajce, Przemyślany, Rohatyn i Złoczów.

Trzeci okręg wyborczy obejmuje powiaty polityczne: Borszczów, Czortków, Husiatyn, Skałat, Tarnopol, Trembowla, Zaleszczyki i Zbaraż.

Do sekcyi handlowej ma być wybranych:

W pierwszym okręgu wyborczym 6 członków, a mianowicie z drugiej kategoryi wyborczej (I. b) 2, a z pierwszej kategoryi wyborczej (I. a) 4 członków. Wybrani muszą być zamieszkali w Brodach.

W drugim i w trzecim okręgu wyborczym ma być wybranych po 5 członków, a mianowicie z drugiej kategoryi wyborczej (I. b) po 2 członków, z których jeden wybrany musi być zamieszkały w siedzibie Izby, z pierwszej kategoryi wyborczej (I. a) po 3 członków, z których 2 wybranych musi być zamieszkałych w siedzibie Izby.

Do sekcyi przemysłowej ma być wybranych:

W pierwszym okręgu wyborczym 4 członków, a mianowicie z drugiej kategoryi wyborczej (II. b) 2 i z pierwszej kategoryi wyborczej (II. a) 2 członków. Wybrani muszą być zamieszkali w Brodach.

W drugim i trzecim okręgu wyborczym ma być wybranych po 5 członków, a mianowicie z drugiej kategoryi wyborczej (II. b) po 2 członków, z których jeden wybrany musi być zamieszkały w siedzibie Izby, z pierwszej kategoryi wyborczej (II. a) po 3 członkow, z których 2 wybranych musi być zamieszkałych w siedzibie Izby.

Pod podatkiem zarobkowym wspomnianym w tym paragrafie rozumieć należy przypisane do poboru kwoty państwowego powszechnego podatku zarobkowego, względnie państwowego podatku zarobkowego przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków (I. i II. rozdział ustawy z dnia 15. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220).

§. 3.

Jawni spólnicy należą do kategoryi wyborczej, do której według wysokości podatku należy przedsiębiorstwo, którem się zajmują.

Osoby, które jako naczelniczy lub dyrektorowie kierują handlowemi lub przemysłowemi przedsiębiorstwami akcyjnemi, wykonują prawo wyborcze w tej kategoryi, do której należy przedsiębiorstwo pod ich kierownictwem zostające.

§. 4.

Każdy uprawniony do wyboru wybiera tylko w tej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem), do której należy. (§. 2).

Kto uprawniony jest do wyboru w kilku kategoryach (ciałach) wyborczych, może wykonywać swoje prawo głosowania tylko w jednej z nich, a wyborcy takiemu wolno jest oświadczyć, w której kategoryi wyborczej (ciele wyborczem) prawo wyborcze chce wykonywać (§. 7. al. 6. ust. o Izbach handlowych).

Każda kategorya wyborcza (ciało wyborcze) wybiera oddzielnie przypadającą na nią liczbę rzeczywistych członków (§. 9. al. 2. ustawy o Izbach handlowych).

Kumulacya głosów różnych kategoryi wyborczych nie ma miejsca (§. 9. al. 3. ustawy o Izbach handlowych).

§. 5.

Prawo czynnego wyboru mają ci członkowie stanu handlowego i przemysłowego, którzy używają w pełni praw obywatelskich i którzy w obrębie Izby samodzielnie lub jako jawni spólnicy (według art. 85 i 99 kodeksu handlowego) względnie jako osobiście odpowiedzialni spólnicy spółki komandytowej (według art. 153, 157 i 179 kodeksu handlowego) zajmują się handlem, przemysłem lub górnictwem; następnie te osoby, które jako naczelnicy lub dyrektorowie kierują handlowemi lub przemysłowemi przedsiębiorstwami akcyjnemi (§ 7. ustęp 2. ustawy z 29. czerwca 1868 Dz. u. p. Nr. 85.), jeżeli od tych przedsiębiorstw opłaca się kwota podatku zarobkowego, ustanowiona dla uprawnienia wyborczego w §. 2. niniejszej ordynacyi wyborczej (§. 7. ustęp 3. ustawy z 29. czerwca 1868 Dz. u. p. Nr. 85. i ustawa z 30. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 103).

Wszelkie inne osoby prawne lub zbiorowe, jak kasy oszczędności, towarzystwa zarobkowe i gospodarcze, gwarectwa (po myśli §. 138. ustawy gór-

niczej), stowarzyszenia, gminy i inne korporacye publiczne i t. d. uprawnione są do oddania tylko jednego głosu.

Do wykonywania tego prawa wyboru powołane są te osoby, którym na mocy ustawy, statutów lub szczególnej umowy przysługuje zastępstwo przedsiębiorstwa.

W przedsiębiorstwach wydzierżawionych prawo wyboru służy dzierżawcy.

Jeżeli kobiety albo też osoby zostające pod opieką lub kuratelą są w wyłącznem posiadaniu przedsiębiorstwa wówczas prawo wyboru wykonywa w ich imieniu kierownik przedsiębiorstwa (§. 7. al. 5. ustawy o Izbach handlowych).

Filie przedsiębiorstw, mających główną siedzibę po za okręgiem Izby, będą uważane tak, jak przedsiębiorstwa samoistne.

Jeżeli zakład główny i filialny znajdują się w okręgu Izby, wówczas łączna kwota opłaconego podatku zarobkowego stanowi podstawę zaliczenia do kategoryj wyborczych.

W obu wypadkach następuje zaliczenie do tej sekcyi, do której należałby względnie należy zakład główny.

Wolne od opłaty podatku przedsiębiorstwa nie są uprawnione do wyboru.

Prawo biernego wyboru posiadają ci członkowie stanu handlowego i przemysłowego, którzy są obywatelami państwa austryackiego, skończyli 30 lat życia, przynajmniej od 3 lat posiadają wymogi do wykonywania prawa czynnego wyboru i mają stałe miejsce zamieszkania w okręgu Izby.

Wykluczone od prawa czynnego i biernego wyboru są te osoby, które na mocy istniejących ustaw są wykluczone od czynnego i biernego wyboru w gminie (§. 7. al. ostat. ustawy o Izbach handlowych).

Oprócz tego wykluczeni są od wybieralności kupcy, którzy popadli w konkurs, dopóki nie odzyskali ponownego uzdolnienia (§§. 246. i 253. ustawy konkursowej z 25. grudnia 1868 Dz. u. p. Nr. 1. ex 1869).

§. 6.

Powoływanie rzeczywistych członków Izby następuje przez wybór bezpośredni. Członków rzeczywistych wybiera się na 6 lat. Po upływie 3 lat ustępuje w dniu 31. grudnia połowa członków według kolei czasu służbowego i uzupełnia się przez nowe wybory. W razie równego czasu służby rozstrzyga o ustąpieniu los. Ustępujący mogą być ponownie wybrani.

Gdyby w ciągu okresu wyborczego zostało opróżnione jedno lub więcej miejsc, Izba powołuje tych na członków rzeczywistych, którzy przy ostatnim wyborze otrzymali w dotyczącej kategoryi najwięcej głosów po pierwotnie wybranych. W ten sposób powołani członkowie urzędują tylko do najbliższego okresu wyborczego. (§. 6. ustawy o Izbach handlowych).

§. 7.

Dla zarządzenia i przeprowadzenia wyborów ustanawia polityczna władza krajowa równocześnie z rozpisaniem wyboru komisyę wyborczą.

Komisyi wyborczej przewodniczy komisarz mianowany przez Ministra handlu.

Komisya wyborcza składa się z jednego członka Rady miejskiej w Brodach i z 4 reprezentantów Izby, z których 2 należy do sekcyi handlowej, a 2 do sekcyi przemysłowej, i z sekretarza Izby, jako prowadzącego zarazem pióro. (§. 8. ustawy o Izbach handlowych).

Tak członka Rady miejskiej jak i reprezentantów Izby ustanawia polityczna władza krajowa członkami komisyi wyborczej. Radzie miejskiej i Izbie przysługuje prawo przedstawienia w tym względzie wniosków krajowej władzy politycznej.

W razie rozwiązania Izby (§. 23 ustawy o Izbach handlowych), polityczna władza krajowa powołuje do komisyi wyborczej kilku mężów zaufania ze stanu handlowego i przemysłowego w okręgu Izby.

Komisya nosi tytuł: „C. k. komisya wyborcza dla Izby handlowej i przemysłowej w Brodach“.

Wszelkie orzeczenia należące do kompetencyi tej komisyi są ostatecznie rozstrzygające.

Polityczne władze administracyjne i zwierzchności gminne w obwodzie Izby są obowiązane popierać skutecznie komisyę wyborczą w przeprowadzeniu czynności wyborczych.

Komisya urzęduje w lokalnościach Izby handlowej i przemysłowej w Brodach.

Izba ma do jej dyspozycyi dostarczyć potrzebnego personalu pomocniczego.

Koszta wyborów mają być pokryte z budżetu Izby.

§. 8.

Komisya wyborcza sporządza na podstawie rejestrów przez Izbę prowadzonych, a w razie rozwiązania Izby (§. 23. ustawy o Izbach handlowych) ewentualnie na podstawie urzędowych aktów, jakimi rozporządza, podług poszczególnych powiatów politycznych i kategoryi (ciał) wyborczych listy uprawnionych do wyboru, które mają zawierać imię i nazwisko, rodzaj przemysłu wyborców, siedzibę przedsiębiorstwa i wysokość opłacanego podatku, — a następnie wykłada je do publicznej wiadomości, w każdym powiecie a mianowicie w Brodach w lokalnościach Izby, a w powiatach w c. k. Starostwach, wyznaczając nieprzekraczalny termin 14 dni do wniesienia wszelkich możliwych reklamacyj.

O reklamacyach tych, które należy wnieść bezpośrednio na piśmie do c. k. Komisyi wyborczej, rozstrzyga komisya wyborcza i uwiadamia reklamujących o swem rozstrzygnięciu.

Na podstawie sprostowanych list wyborców, komisya wyborcza sporządza karty legitymacyjne, oraz karty głosowania do aktu wyborów i przesyła je wyborcom wraz z rozpisaniem wyborów (§. 8. ustawy o Izbach handlowych).

Rozpisanie wyborów ma zawierać liczbę wybrać się mających członków wedle poszczególnych kategoryj (ciał) wyborczych, oraz wyszczególnienie, w którym dniu i o której godzinie odbywać się będzie akt wyborczy przed komisyą wyborczą przez ustne głosowanie lub przez osobiste oddanie wypełnionych kart głosowania (§. 9. ustawy o Izbach handlowych), i o której godzinie oddawanie głosów będzie zamknięte.

Do tej godziny muszą w razie wyboru przez nadesłanie kart głosowania podpisanych przez wyborców (§. 9. ustawy o Izbach handlowych), wypełnione i podpisane karty głosowania wraz z kartami legitymacyjnemi nadejść do c. k. komisyi wyborczej.

Wybory sekcyi handlowej i przemysłowej, a względnie poszczególnych kategoryj (ciał) wyborczych, mogą być przedsięwzięte w odpowiednich, przez komisyę wyborczą oznaczyć się mających odstępach (§. 9. al. 3. ustawy o Izbach handlowych).

Termin wyborów należy w ten sposób ustanowić, ażeby czas, mający upłynąć aż do skrutynium, starczył do oddania kart głosowania i do ich nadesłania do komisyi wyborczej (§. 9.).

Przesłanie rozpisania wyborów wraz z kartami głosowania i kartami legitymacyjnemi nastąpić ma przez komisyę wyborczą za pośrednictwem c. k. poczty.

§. 9.

Wybór odbywa się jawnie, a to według woli wyborcy, albo:

a) przez ustne głosowanie;

b) przez osobiste oddanie wypełnionej karty głosowania wobec komisyi wyborczej; albo

c) przez przesłanie podpisanej przez wyborcę karty głosowania do c. k. komisyi wyborczej — przy oddaniu względnie załączeniu karty legitymacyjnej. Przesyłka ta może nastąpić za pośrednictwem c. k. poczty albo przez umyślnych posłańców.

Karty głosowania mogą być oddane lub przesłane otwarte lub zamknięte. Zamknięte karty głosowania muszą być z zewnątrz zaopatrzone nazwiskiem wyborcy.

Ci wyborcy, którzy swe prawo wyboru wykonują przez nadesłanie wypełnionej i podpisanej karty głosowania (alinea 1. sub c) powinni swe karty

głosowania wraz z kartami legitymacyjnemi przesłać w oznaczonym terminie do c. k. komisyi wyborczej w Brodach.

Karty głosowania, nadchodzące do c. k. komisyi wyborczej po upływie wyznaczonego terminu, nie będą przyjmowane.

§. 10.

Przesyłka powyższych druków (kart legitymacyjnych, kart głosowania i rozpisania wyborów), jakoteż wszelkich podań wyborców do komisyi wyborczej, odbywa się pocztą bez opłaty pocztowej, jeżeli na adresie zawierają dopisek: „W sprawach wyborów do Izby handlowej i przemysłowej w Brodach“. (§. 22. alinea 1. ustawy o Izbach handlowych).

§. 11.

W dniu wyznaczonym i wyborcom obwieszczonym rozpoczyna komisya wyborcza skrutynium. Karty głosowania nadchodzące podczas skrutynium nie będą uwzględnione.

Przysłane lub osobiście oddane zamknięte karty głosowania mają być otworzone przez komisyę wyborczą dopiero po ukończeniu głosowania osobistego, a przed rozpoczęciem skrutynium.

Pomiędzy wybieralnymi dla odnośnej kategoryi wyborczej (ciała wyborczego) rozstrzyga względna większość głosów; przy równej liczbie głosów rozstrzyga los, wyciągnięty przez członka komisyi wyborczej.

§. 12.

Komisya wyborcza bada ważność wyborów i ogłasza urzędownie ostateczny wynik aktu wyborczego.

Wybrani członkowie mają być przez komisyę wyborczą zawiadomieni o dokonanym wyborze.

Jeżeli w ciągu dni ośmiu, licząc od dnia udowodnionego osobistego uwiadomienia, od wybranego nie nadeszło do komisyi wyborczej oświadczenie co do przyjęcia wyboru, wówczas ten ma być uważany za wybranego, który po nim w tej samej kategoryi wyborczej (ciele wyborczem) najwięcej otrzymał głosów.

Wybrani członkowie mają być z wyszczególnieniem ich kategoryi wyborczej (ciała wyborczego) podani przez komisyę wyborczą za pośrednictwem c. k. politycznej władzy krajowej Ministerstwu handlu.

§. 13.

Minister handlu wyznacza dzień i godzinę otwarcia, względnie ukonstytuowania się nowo wybranej Izby.

Otwarcie następuje przez pełnomocnika tegoż Ministra, który następnie oddaje przewodnictwo najstarszemu wiekiem członkowi Izby.

Nr. 21.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. lutego 1902 L. 11.412, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Mościsk na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie m. Mościsk na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 2. marca 1887 Dz. u. kr. Nr. 24. opłaty gminnej od napojów spirytusowych przez lat sześć (6) t. j. do końca roku 1907, z tem jednak zastrzeżeniem, że opłata rzeczona tylko w tej wysokości pobieraną być może, w jakiej gmina pobierać ją miała prawo w latach 1896 do r. 1901 na zasadzie tutejszego rozporządzenia z dnia 13. stycznia 1896 Dz. u. kr. Nr. 6., że od tej opłaty wolną będzie wódka we wszystkich tych wypadkach, w których wolną jest ona w myśl rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. (Część II. o uwolnieniach) od państwowego podatku konsumcyjnego i że opłata ta nie będzie żądaną za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 22.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 25. lutego 1902 L. 2232/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu Radzie powiatowej w Samborze koncesyi na pobór myta od mostu na rzece Strwiążu w Biskowicach w następującem brzmieniu:

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Biskowicach.

Art. I.

Radzie powiatowej w Samborze nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Strwiążu w Biskowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Biskowicach wolni są zupełnie od opłaty myta.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 30. marca 1902. **Część V.**

Nr. 23.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 29. listopada 1901, tyczące się cennika lekarstw na rok 1902 (Dz. ust. p. Nr. 195).

Od dnia 1. stycznia 1902 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1902 do farmakopei austryackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkiem z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. listopada 1900 (Dz. u. p. Nr. 195), tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1901 traci z dniem 1. stycznia 1902 moc swoją, a w miejsce tegoż wchodzą następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1902 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do obowiązkowych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustym) drukiem*), a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei wraz z dodatkiem, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są zapisane podług przepisu upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz wyłącznie jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% całej ilości mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich. w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 i dodatku do tejże przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy ekspedycyi dzielonych proszków należy ze względów sanitarnych unikać otwierania papierowych kapsułek przez dmuchanie ustami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

---

*) W miejsce dawnego znaku krzyża.

Na każdej recepcie powinien zazwyczaj sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa*).

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wymienionej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: *„ne repetatur“* i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą *„ne repetatur“* nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty winna być zaopatrzoną wyraźną pieczęcią apteki i podpisem ekspedyenta.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim,* lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś

---

*) Rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się wobec publiczności.

układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych i t. p., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno należytość policzyć, jeżeli w ogóle w myśl §. 18. normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891 Dz. p. p. Nr. 45 wolno jest liczyć należytość za naczynia.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

Uproszczenia i obniżone obliczenia za leki, przewidziane normą ordynacyjną z dnia 17. marca 1891 Dz. u. p. Nr. 45, winny być zastosowane przy wydawaniu leków na rachunek kas chorych, urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33, jakoteż kas chorych, zostających pod państwową kontrolą — jeżeli tylko na recepcie lekarza nie są podane osobne przepisy.

§. 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych jakoteż na rachunek kas chorych, zostających pod kontrolą państwową, powinien aptekarz opuścić najmniej 5% od przypadającej ceny za lekarstwo.

Wyższe opusta pozostawia się umowie aptekarzy z kasami chorych.

W razie sporów co do opustów od taksy są władze polityczne krajowe upoważnione aptekom pewnego okręgu kas chorych a w szczególności w miastach stołecznych i miejscach przemysłowych stosownie do istniejącego obrotu leków, wydawanych na rachunek tychże kas chorych, jakoteż stosownie do stosunków miejscowych, wymierzać wyższy opust procentu aż do wysokości 15% od sta od ogólnej sumy za lekarstwa; zważać przytem jednak należy na równomierny wymiar dla wszystkich aptek dotyczącego okręgu, a to celem powstrzymania przeszkód, mogących zajść w regularnem zaopatrywaniu publiczności w leki w granicach okręgu urzędownie ustanowionego.

§. 12.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną

miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej).

Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie st krotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, któraby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§. 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 14. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Aptekarzom, którzy przy sprowadzaniu wyskoku oprócz państwowego podatku od spirytusu opłacają podatek krajowy lub gminny, może na prośbę wniesioną władza polityczna krajowa przyzwolić odpowiednią podwyżkę ceny za te wyskokowe przetwory, które są wyszczególnione w dołączonym spisie do taksy leków.

§. 16.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 17.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 18.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i cenę dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tej samej doborowej jakości która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również w odręcznej sprzedaży, nie wolno obliczać za środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w wypadkach do ich decyzyi dochodzących, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa połączona jest do cennika lekarstw na rok 1902.

§. 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć je w zapasie w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, od ceny tej nie odlicza się żadnego opustu.

§. 21.

Ceny przedmiotów służących do opatrunków, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; od tych cen nie odlicza się w podobnych razach żadnego opustu.

§. 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 23.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 24.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki skrzepiające i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrz-

nych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

§. 25.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za wskazówkę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§. 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron, lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§. 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889, L. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889", rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficynalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających handle tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minister. z dnia 17. września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100-stopniową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191)*), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków. jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym naówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficynalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

---

*) Zniesione a zastąpione rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 29. listopada 1901 (Dz. p. p. Nr. 195.)

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w rozczynie: w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich, jak n. p. do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Podobnie jak proste roztwory, tak samo napoje, nalewy i napary środków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Roztwory najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być także sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory, ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę; jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej

zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) *) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. grudnia 1889, §§. 4. i 5. **) — wyraźnie i czytelnie, a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. ***) rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889.

§. 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889) †) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum, adlatum.*

---

*) §. 7. rozporządzenia ministeryalnego z 29. listopada 1901 (Dz. p. p. Nr. 195).

**) §§. 4. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z 29. listopada 1901 (Dz. p. p. Nr. 195).

***) §§. 16. i 17. rozporządzenia ministeryalnego z 29. listopada 1901 (Dz. p. p. Nr. 195).

†) §. 10. rozporządzenia ministeryalnego z 29. listopada 1901 (Dz. p. p. Nr. 195).

§. 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych. jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191). *)

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad chorymi lub funduszów, którymi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

2000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

*) §. 26. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. listopada 1901 (Dz. p. p. Nr. 195).

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7. za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przeprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie i t. p.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklane albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie	szklane	albo	tygiel				aż	włącznie	do	100 gr.	10 h	
"	"	"	"	"	nad	100	"	"	"	500 "	20	"
"	"	"	"	"	"	500	"	"	"	1000 "	30	"
"	"	"	"	"	"	1000	"	"	"	2000 "	40	"

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 80 h, służącemu (laborantowi) zaś 32 h.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek halerza, to należy go policzyć za cały halerz przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały halerz, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem *secunda*, *cruda*, *communis*.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1—3 i 5—12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

R o z p o r z ą d z e n i e

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu §. 54. ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§. 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty *), której w aptece nie ma i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można

---

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. stycznia 1884 L. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. nie mogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą

poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

§. 2.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mieszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione rozczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§. 3.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

§. 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w §. 3-cim aptekom zastrzeżonych, Władze administracyjne rządowe upoważnione są stosownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

---

chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. listopada 1886 L. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom, lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§. 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w paragrafach 2. i 3. odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stosowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoją przepisy rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 6.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§. 7.

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97), którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§. 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2. §. 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, obejmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d. i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§. 2.

Postanowienia §. 3. rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych, służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§. 3.

W myśl §. 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administra-

cyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix,
Angelicae radix*),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Aurantii folia,
Calami aromatici rhizoma*),
Calendulae flores,
Capilli Veneris herba,
Cassiae fistulae fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores,
Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolii herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeados flores,
Phelandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§. 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie §. 16. L. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie §. 15. L. 14 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w §. 3. niniejszego rozporządzenia.

---

*) Według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. grudnia 1895, L. 20.587 (Dz. u. p. Nr. 188), także w grubosproszkowanym stanie do celów weterynarnych.

**) Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także *folia taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w §. 2.

§. 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów, a w miejscach, gdzie handlu materyałów nie ma, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I. instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w §. 3-im niniejszego rozporządzenia.

Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykładane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§. 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w §. 3. niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu.

§. 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§. 8. lit. *a)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§. 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Pobrzeżu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. Namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 1·0 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§. 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w §. 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§. 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§. 5. i 8. niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzianych w §. 9., jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży podręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§. 16. i 17. postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808 L. 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rozporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1. Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa, Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie.

3. Wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stosownie do rozporządzenia z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. p. p. Nr. 131), zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum, Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i Santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmakopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, n. p. *Cuprum sulfuricum*, *Zincum sulfuricum*, o ile nie mają być użyte jako lekarstwa, lecz bądź same, bądź rozpuszczone lub z czemś zmieszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania“ o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§. 16. i 17. dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 239), zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2. lit. *e)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię techniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34) i z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nietylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymienione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII. wydaniu onejże, tudzież

tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnym posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie ze względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych „*Pillulae purgantes*“ (pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwa „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymano się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu aptecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, dotyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane, jak n. p. *Balsamum Copaivae, Oleum Santali* i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris, Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia smaku n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae,* Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterelizowane, *Gelatinae medicatae, Suppositoria medicata, Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych składników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskuteczniaych a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegółowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptekarskich, krajowych,

jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkądinąd sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p. używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych, tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

*) 6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzania i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno, winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

---

*) Punkt 6. został zmieniony rozporządzeniem ministeryalnem z 16. kwietnia 1901 Dz. u. p. Nr. 40.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z 16. kwietnia 1901 (Dz. u. p. Nr. 40), którem zmienia się punkt 6. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239 zawierającego postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych, będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie §. 2.. lit. e) ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68 Ministerstwo spraw wewnętrznych uznaje za stosowne wydać w miejsce punktu 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239 następujące postanowienia:

6. Władza polityczna pierwszej instancyi obowiązana jest nadzorować sporządzenie i sprzedaż rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem rekursu — zabraniać sporządzenia i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, jakoteż o objęciu na sprzedaż zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych (punkt 5), winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę polityczną pierwszej instancyi.

Jeżeli Władza ta nie uzna za stosowne zabronić we własnym zakresie działania wyrobu lub sprzedaży, winna owo uwiadomienie z dołączeniem autentycznej recepty wytworu i dwóch próbek tego wytworu w oryginalnym wygotowaniu, przesłać do Władzy politycznej krajowej, która, gdyby także nie uznała za stosowne zabronić we własnym zakresie działania wyrobu lub sprzedaży, posłać ma to wszystko do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Przedmiot oznajmiony można w aptece zacząć sprzedawać dopiero w trzy miesiące po oznajmieniu, albo, jeżeli od oznajmiającego zażądano dalszych wyjaśnień co do tego przedmiotu, dopiero w trzy miesiące po wniesieniu ostatniego wyjaśnienia, jeżeli aptekarz nie został pierwej urzędownie zawiadomiony, że Ministerstwo spraw wewnętrznych nie uznało za potrzebne zakazać wyrobu a względnie sprzedaży owego wyrobu.

Przy sprzedaży nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Gdyby potrzebne było badanie wyrobu farmaceutycznego lub zagranicznego wytworu lub specyfiku farmaceutycznego, koszta ponosi aptekarz, który ów przedmiot oznajmił.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898 Dz. u. p. Nr. 85, którem ogłasza się przepisy dla aptek, mające na celu zapobieżenie jak najskuteczniejsze zamianie lekarstw przy ich przygotowywaniu i wydawaniu*).

Celem jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw w aptekach przy ich przygotowywaniu i wydawaniu, Ministerstwo spraw wewnętrznych na zasadzie opinii Najwyższej Rady zdrowia uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Naczynia zapasowe na środki lekarskie silnie działające, w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej Ed. VII. wymienione, w izbie ekspedycyjnej (oficynie) aptecznej zachowywane, powinny mieć zatyczki szklane na krzyż wycięte i oszlifowane (systemu Frankego) i przy zakładaniu nowych aptek, tudzież przy odkupowaniu i dokupowaniu naczyń zapasowych, tylko takie trzeba nabywać.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie wyznaczenie terminu, aż do którego we wszystkich aptekach naczynia zapasowe opatrzone być muszą zatyczkami powyższego rodzaju.

2. Wszelkie naczynia zapasowe na rzeczone środki lekarskie silnie działające powinny być opatrzone na czelnej stronie sygnaturą, to jest napisem albo utrwalonym tak, żeby się nie starł, albo wypalonym. Na wzmiankowanych powyżej zatyczkach szklanych krzyżowych podobnież napisana być powinna sygnatura i nadto dawka największa dotyczącego leku (tablica III. farmakopei austryackiej, Ed. VII.).

Sygnatura ta na naczyniach zapasowych i na zatyczkach szklanych powyższej postaci wykonana być powinna dla środków lekarskich w tablicy I. wymienionych białem pismem na tle czarnem, dla leków w tablicy II. wymienionych czerwonem pismem na tle białem.

Podobne sygnatury powinny mieć także naczynia i pudła na dotyczące środki lekarskie zachowywane w innych lokalach aptecznych (w izbie materyałów, w piwnicy, na strychu).

---

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18 maja 1898 L. 15.533 wezwano polityczne Rządy krajowe, aby zwróciły uwagę wszystkich aptekarzy w swym obrębie, względnie gremia aptekarskie, jakoteż wszystkich praktykę wykonujących lekarzy i chirurgów na to rozporządzenie i wezwały ich do ścisłego wykonywania odnośnych przepisów. Polityczne władze zostały zobowiązane przekonywać się o wykonaniu tych zarządzeń przez lekarzy urzędowych przy okazyi dorocznej wizytacyi w wszystkich aptekach publicznych i domowych.

3. Przepisane powyżej sygnatury na naczyniach zapasowych i pudłach wykonać należy we wszystkich aptekach bez wyjątku najpóźniej aż do 31. grudnia b. r.

4. Właścicielom i samodzielnym kierownikom aptek przypomina się przepisy farmakopei, Ed. VII., tyczące się zachowywania środków lekarskich wymienionych w tablicach I. i II., z tą uwagą, że za ścisłe i sumienne wykonywanie tych przepisów i trzymanie się takowych są ciągle odpowiedzialni.

5. Przepisy powyższe co do zachowywania i sygnatur stosują się według postanowień §. 3. *Normae et Regulae generales* farmakopei austryackiej, Ed. VII., także do środków lekarskich nie objętych farmakopeą (nie oficynalnych), które ze względu na działanie swoje należą do środków lekarskich, wymienionych w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej.

6. Przy wydawaniu lekarstw do zewnętrznego użycia naczynia i pudełka takowych opatrywać należy etykietami z czerwonego papieru, przy przygotowywaniu lekarstw do wewnętrznego użycia etykietami z białego papieru.

7. Posiadacze i samodzielni kierownicy aptek obowiązani są najsurowiej przestrzegać, żeby przygotowujący lekarstwo dołożył niezwłocznie odpowiednią etykietę do recepty, podług której robi lekarstwo i z nią do wyszukanego naczynia lub pudełka, tudzież żeby sygnaturę natychmiast po zrobieniu lekarstwa napisał i przytwierdził do naczynia.

8. Przepisy powyższe stosują się także do wszystkich aptek domowych.

9. Lekarzom praktykującym zaleca się dla jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw, żeby w takich razach, gdy jednocześnie zapisują recepty na lekarstwa do wewnętrznego i na lekarstwa do zewnętrznego użycia, które wydane być mają w podobnych naczyniach i mogłyby dać powód do zamiany, nie pisali takich recept na takiej samej kartce, lecz każdą na osobnej i żeby sposób użycia (sygnaturę) dotyczącego lekarstwa podawali zawsze ściśle a unikali oznaczenia „Jak wiadomo“.

Co do ryczałtowego zapisywania recept dla zakładów leczniczych lub ordynacyjnych, przyczem recept nie wręcza się każdemu z osobna choremu, lecz takowe w formie tak zwanych ekstraktów posyła się do apteki w celu przygotowania, stosować należy środki zarządzeniom powyższym odpowiednie, żeby przez bijące w oczy i wyraźne oznaczenie na naczyniach przeznaczenia lekarstw do wewnętrznego i zewnętrznego użycia, zapobiedz ile możności zamianie lekarstw.

10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. lutego 1899 L. 18.559 z roku 1898 wydane do wszystkich politycznych Władz krajowych tyczące się sprzedaży przetworów organo-leczniczych.

W ostatnich czasach zauważono kilkakrotnie, że tak zwane przetwory organo-lecznicze bywają stronom odręcznie sprzedawane w publicznych aptekach a także drogueryach.

Władza krajowa zwróci uwagę lekarzy praktykujących, aptekarzy i droguistów przez podwładne sobie starostwa względnie magistraty, że przetwory organo-lecznicze należą do tych środków leczniczych, które według postanowień §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 107, którem ogłoszono dla powszechnego stosowania się „normae et regulae generales“ zawarte w Pharmacopea austr. Ed. VII. mogą być wydawane stronom tylko w aptekach publicznych i na podstawie recepty lekarza do praktyki lekarskiej uprawnionego.

Te środki lecznicze są więc od sprzedaży odręcznej całkowicie wykluczone a aptekarze powinni je pobierać z hurtownych składów aptecznych tylko w opakowaniu oryginalnem, na którem wyraźnie podaną jest firma fabryki.

Aptekarz odpowiedzialny jest za to, by w swej aptece tylko takie środki organo-lecznicze sprzedawał, które są wyrabiane przez całkiem zaufania godne firmy fabryczne.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. stycznia 1900 z r. 1899*) do wszystkich krajowych Władz politycznych, tyczące się zakazu używania przetworów farmaceutycznych (ekstraktów) zamiast obowiązkowych lub przez lekarzy zapisywanych lekarstw.

Zrobiono spostrzeżenie, że bywają wprowadzane w handel i ogłaszane jako specyalności farmaceutyczne płynne i suche wyciągi z przetworów leczniczych, jak wywary, napary, nastoje i t. p. a to w tym celu, ażeby przez rozpuszczenie ich w łatwiejszy i szybszy sposób zastąpić przetwór właściwy.

*) Z powodu specyalnego wypadku przypomniano rozporządzeniem ministeryalnem z 17. maja 1901 L. 12.491.

Z uwagi na okoliczność, że takie w ten sposób sporządzone roczczyny ekstraktowe tak pod względem swej zawartości, jakoteż siły działania nie mogą być uważane za równoznaczne i równodziałające z przetworami właściwymi leczniczymi, które mają zastępować, c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych po zasięgnięciu opinii Najwyższej Rady Zdrowia zakazuje, aby podobnego rodzaju przetwory w publicznych i domowych aptekach używane bywały do zastępowania obowiązkowych przetworów leczniczych lub przez lekarzy zapisywanych, stosując do tego zakazu główne postanowienia § 2. „normae et regulae generales Pharmakopea austr. Ed. VII.", według których aptekarz obowiązany jest trzymać się przy wydawaniu leków ściśle przepisów austryackiej Pharmakopei, jak niemniej każdorazowego przepisu recepty lekarza.

O tem zechce c. k. . . . . wszystkich aptekarzy i lekarzy uprawnionych do prowadzenia apteki domowej zawiadomić, celem ścisłego przestrzegania niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. lipca 1898 L. 5877 do wszystkich politycznych Rządów krajowych w sprawie zarządzeń przeciw zakazanemu handlowi lekarstwami i szalbierczemu zachwalaniu środków leczniczych.

Zrobiono spostrzeżenie, że szalbiercze zachwalania środków lekarskich i metod leczniczych w dziennikach i publikacyach (pismach ulotnych, kalendarzach i t. p.) przybrały w ostatnich czasach ponownie pożałowania godne rozmiary.

I tak zachwalane bywają często takie środki, które w myśl §. 1. al. 2., rozporządzenia Min. z 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152) należą do środków tajemnych, i dlatego wykluczone są w ogólności od handlu, — dalej takie artykuły, których sprzedaż ze względów sanitarnych szczegółowemi postanowieniami wyraźnie została zabronioną.

Prócz tego usiłują osoby prywatne lub przedsiębiorstwa zagraniczne, — jak n. p. instytut przyrodo-leczniczy w Sanjana dra Chas Thomasa, którego środek tajemny zakazany został rozporządzeniem Min. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Öst. San. Wesen T. II., str. 60), — nietylko ofiarować publiczności żądnej leczenia pomoc lekarską z odległości w sposób niedozwolony przez oszukańcze zachwalania w publicznych dziennikach lub przez bezpo-

średnie nadsyłanie reklam, lecz nadto zachwalają do leczenia różnych chorób środki lekarskie, których skład utrzymują w tajemnicy, i uwodzą publiczność do wzbronionego ich nabywania.

W taki sposób osoby lub przedsiębiorstwa do tego nieuprawnione wykonują w sposób przemysłowy z zagranicy praktykę lekarską i sprzedaż lekarstw, a nawet środków tajemnych w kraju, przez co przekraczają nietylko postanowienia ustawy (§. 343—345), lecz także odnośne przepisy sanitarne gdyż wykonanie praktyki lekarskiej przysłuża tylko osobom mającym prawo obywatelstwa austryackiego i aprobowanym w kraju, sprowadzanie zaś lekarstw zagranicznych dla osób prywatnych nie jest dozwolone bez osobnego pozwolenia krajowej władzy politycznej a sprzedaż środków tajemnych w kraju w ogólności jest zakazana.

Ponieważ te osoby, względnie instytucye, prowadzą partactwo i wzbroniony handel lekarstwami z zagranicy, przeto trudno jest bezpośrednio przeciw nim występywać. — Mimo tego można zapobiedz postępowaniu, które się przyczynia do spełniania wymienionych czynów lub je popiera.

Celem położenia tamy takim nadużyciom, po porozumieniu się z wys. c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, które wydało podwładnym nadprokuratoryom państwa odpowiednie polecenia,*) wzywa się c. k. Rząd krajowy do wydania władzom politycznym I. instancyi polecenia żądania w danym przypadku interwencyi sądów, które też skutecznie popierać należy.

Dlatego dołącza się spis tych artykułów, których sprzedaży już dawniej osobnymi reskryptami zakazano i poleca się przez odpowiednie ogłoszenie w urzędowych i nieurzędowych czasopismach podać ten spis do szerokiej wiadomości, a nadto nakazać władzom powiatowym, aby czuwały nad sprzedażą lekarstw tak w aptekach, jak i poza ich obrębem, a zwłaszcza co do sprzedaży tak zwanych specyfików zagranicznych.

Spis

I. środków tajemnych i przetworów lekarskich, których sprzedaż zakazana została rozporządzeniami sanitarnemi.

1. Dekretem kanc. nadw. z 15. września 1833 L. 21.227. Schneebergera proszek do niuchania, eleksir szwedzki, pigułki Santa-Fosca, esencya życia Franza, esencya życia Augsburga, pigułki paprociowe, pigułki czyszczące krew, krople Jenajskie, norymberski balsam na rany, balsam Seehofera, esencya życia, balsam esencyjny życia, pigułki Haasego, balsam Spy-

---

*) Reskrypt c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. lipca 1898, L. 14.924.

kera, pigułki frankfurckie, pigułki Redlingera, eliksir przeciwgnilcowy Vergagnego, balsam Schauera, esencya życia Kiesowa, przylepiec Bauera, olejek wzmacniający słuch, angielski papier przeciw dnie.

2. Reskryptem c. k. Ministerstwa państwa z 29. października 1865, L. 20.069.

Lecznicze cygarety ziołowe dr. Löwyego w Wiedniu.

3. Reskryptem c. k. Minist. spraw wewn. z 18. marca 1882, (Nam. L. 18.116 ex 1892).

Środek tajemny: Karparcki eliksir ziołowy B. Fuchsa w Malacce.

4. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 25. kwietnia 1882, Dz. p. p. L. 46 (Namiest. L. 35.663 ex 1882).

Cygarety konopne albo indyjskie firmy Grimaulta et Comp. w Paryżu.

5. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 2. czerwca 1885, L. 8599 (Namiest. L. 3346 z 1885).

Pigułki Antropinowe Jägera.

6. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 7. kwietnia 1886, Dz. p. p. L. 53 (Namiest. L. 51.217 z 1885).

Środki lecznicze elektrohomeopatyczne hr. Mattei.

7. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 17. lipca 1886, Dz. p. p. L. 126 (Namiest. L. 47.508 z 1886).

Środek tajemny: Hoppeïna i Hoppeïn-Beer.

8. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. października 1886, L. 14.741 (Namiest. L. 65.223 z 1886).

Specyfiki aptekarza Józefa Fürsta w Pradze: Gastrophan, karolinentalska herbata Dawida i proszek przeciw bolowi gardła aptekarza Praskowitza.

9. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 13. października 1888, L. 12.965, (Namiest. L. 62.620 z 1888). — Homeriana.

10. Reskr. c. k. Min spraw wewn. z 31. grudnia 1889, L. 24.277 (Namiest. L. 2609 z 1890).

Środek tajemny: Sanjana.

11. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 8. kwietnia 1890, L. 5312 (Nam. L. 26.645 z 1890).

Artykuły: Safe-Cure-Warnera.

12. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 29. lipca 1890, L. 14.582 (Namiest. L. 58,050 z 1890).

Przetwór leczniczy: Maść cieplic Aacheńskich.

13. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. sierpnia 1890, L. 16.115 (Namiest. 63.167 z 1890).

Środek tajemny: Biscuits depuratifs Olliviera w Paryżu.

14. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 15. października 1890, L. 11.511 (Namiest. L. 78.784 z 1890).

Przetwór leczniczy: Parai.

15. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 7. kwietnia 1891, L. 1404 (Namiest. L. 27.624 z 1891).

Marienbadzkie pigułki redukcyjne.

16. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. maja 1891, L. 2066 (Nam. L. 37.179 z 1891).

Środek tajemny: Mentolinowy proszek do niuchania.

17. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 16. sierpnia 1891, L. 16.460 (Namiest. L. 65.980 z 1891).

Marienbadzkie pigułki przeciw otyłości.

18. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 4. lutego 1892, L. 9876 z 1891.

Przetwory złożone, wyrabiane przez firmę F. A. Richtera et Comp. w Rudolstadzie, zaopatrzone kotwiczną marką ochronną: Pain Expeller z kotwicą, Stomakal z kotwicą, Loxa pigułki z kotwicą, miód betelowy z kotwicą, Tamaroni z kotwicą, pigułki Kongo z kotwicą, pigułki Kafir z kotwicą, proszek żołądkowy z kotwicą, Sarsaparillian z kotwicą, Ferrola z kotwicą, pastylki z Inga z kotwicą, pigułki Makva z kotwicą, Krakolos z kotwicą, pastylki Penango z kotwicą, maść Lagosa z kotwicą, maść Bolamo z kotwicą, maść przeciwliszajowa z kotwicą.

19. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 29. września 1892, Dz. p. p. L. 179.

Weissmanna „Schlagwasser“, olej Baunscheidta i instrument skaryfikacyjny pod nazwą „Lebenswecker“.

20. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. grudnia 1893, L. 30.469 i z 20. września 1894, L. 20.067 (Namiest. L. 1052 i 78.492 z 1894).

Balsam cudowny i angielska maść cudowna A. Thierryego w Pregrada (Kroacya).

21. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 9. maja 1894, L. 9003.

Balsam życia dr. Spudäus.

22. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 17. czerwca 1894, Dz. p. p. L. 135.

Pigułki szwajcarskie Brandta wszelkiego rodzaju.

23. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. listopada 1894, L. 28.011 (Namiest. L. 96.223 z 1894).

Przylepiec porowaty Williamsa.

24. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. marca 1895, L. 6577 (Nam. L. 28.078 z 1895).

Przylepiec leczniczy i przyranny Ringelhard-Plöcknera.

25. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 13. października 1897, Dz. p. p. L. 239.

Japoński anyż gwiaździsty (owoce Skimmi) do celów aptekarskich i użytkowych wszelkiego rodzaju.

26. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 17. czerwca 1898, L. 15.478.

Przetwory lecznicze wprowadzone w handel przez firmę „The Koenig Medicine Co“ w Chicago.

27. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. maja 1899, L. 8972.

Środek tajemny: „Dr. Schiffmanna proszek na astmę“.

28. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. czerwca 1899, L. 14.968.

Środki lecznicze, mające przeszkadzać zapłodnieniu

29. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. sierpnia 1899, L. 23.276.

Środek leczniczy: I. H. Nicholsona przeciw cierpieniom uszu.

30. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 16. marca 1900, L. 5840.

Zachwalany środek uniwersalny dla chorych piersiowo A. Wolffskyego w Berlinie.

31. Rozp. c. k. Min. skarbu, spraw wewn. i handlu 5. kwietnia 1900, Dz. p. p. Nr. 78.

Dra K. Schiffmanna proszek przeciw astmie.

32. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 5. lipca 1900, L. 16.764.

Środek tajemny: „Sanol“.

33. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 1. września 1900, L, 27.904.

„Sautera elektrohomeopatyczny środek leczniczy (Sternheilmittel)“ wprowadzony w handel przez elektrohomeopatyczny instytut „Paracelsia“ niejakiego Dr. Imfelda w Genewie.

34. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 9. października 1900, L. 33.708.

„Antiseptyczny środek“ przeciw chorobom zakaźnym, zachwalany przez firmę H. I. Rawitscher w Berlinie.

35. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 4. grudnia 1900 L. 42.147.

„Dr. Spitzera pomada na twarz“.

36. Rozp. c. k. Min. spr. wewn., skarbu i handlu z 23. lipca 1901 Dz. u. p. Nr. 117.

„Dr. Williams Pinkpillen“.

II. kosmetyków i innych środków, których sprzedaż zabronioną została przez osobne rozporządzenia.

1. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 30. czerwca 1900, L. 4955.

„Amerykańska woda na włosy“ prof. Whitego.

2. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 13. listopada 1900, L. 18.329.

Środek do farbowania włosów: „Hair Restorer nazionale ristarotare del Capelli Sistema Rosster di Nuora Jork“ preparato (wyrobu) dra A. Guerra in Padova.

3. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i Min. handlu z 17. lipca 1891, (Dz. p. p. Nr. 103).

Środki do farbowania włosów: „Aqua amarella“ wyrobu Dr. Williama Bootha i Jana Gosnela et Comp. — „Amerykańska woda na włosy“ Wilhelma Seegersa, — „Hair Restorer“ prof. Whitego i Rossetera.

4. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. października 1891, L. 21.015.

„Balsam do farbowania włosów“ wyrobu firmy Th. Dahmea-Krölys w Kolonii.

5. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. listopada 1891, 23.665.

„Balsam na włosy“ zawierający ołów, wyrobu firmy Hanger i Löber w Berlinie.

6. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 27. stycznia 1892, L. 662.

Środek do farbowania włosów wprowadzony w handel pod nazwą „Musbrat“.

7. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. marca 1893, L. 18.694.

„Hair Lotion“ środek do farbowania włosów wyrobu Roberta & Co. w Paryżu i Londynie.

8. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 28. maja 1895, L. 12.989.

Środek do farbowania włosów „Krinochrom“ I. Barthola z Berlina.

9. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 11. czerwca 1895, L. 15.615.

Kosmetyki: „Flora Hair Milken“ i „Eau de Lys“ Jana Grolicha w Bernie.

10. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. marca 1896, L. 8101.

Środek do farbowania włosów „Regenerator“ wyrobu H. Kielhausera w Gracu.

11. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 26. czerwca 1896, L. 18.497,

„Glycerin-Schönheitsmilch“ kosmetyk wyrobu Jonasza w Wiedniu.

12. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 8. listopada 1897, L. 22.757.

Woda na włosy „Melrose“ aptekarza Ludwika Buttina w Lozannie.

13. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 21. maja 1898, L. 16.179, tyczący się wskazówek co do donoszenia przez urzędy cłowe o wprowadzaniu mechanicznych aparatów prof. Leona lub tym podobnych przeciw osłabieniu męskiemu.

14. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 18. kwietnia 1899, L. 21.117 ex 1898.

Sprzedaż i reklamowanie tak zwanego „Krzyża-Volty“ jako środka leczniczego i ochronnego przeciw słabościom.

15. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. sierpnia 1899, L. 26,476.

„Galwano-elektryczne łańcuchy“ wyrobu Adolfa Wintera.

16. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 2. października 1899, (Dz. u. p. Nr. 201).

Przyrząd pod nazwą „Occlusiv pessar“ wprowadzony w handel a zarazem „Tutelol“ jako prezerwatywa dla kobiet.

17. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 3. grudnia 1899 (Dz. p. p. Nr. 257).

Sprowadzenie i sprzedaż galwanicznych aparatów służących rzekomo do celów leczniczych i zdrowotnych.

18. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. listopada 1900, L. 38.972.

Sprzedaż opaski zwanej „elektromotorisches Zahnhalsband“ firmy braci Gehrig w Berlinie.

19. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 27. sierpnia 1901 (Dz. u. p. Nr. 135).

Sprowadzanie aparatów wprowadzonych w handel przez firmę Rukin & Albrecht w Lipsku pod nazwą „Oxydonor Victory“, „Panaxora“ i „Animator“.

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Acetphenetidinum**	1	5
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	6
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Scillae	10	5
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr.	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum	100	24
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ boricum	10	5
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *)	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef.** *)	„	8
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum**	1	6
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum	10	16
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	20
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	4
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ lacticum	1	6
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum	10	10
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr.	„	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum	„	5
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum	1	8
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum	10	20
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr.	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	2

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory / których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Acidum tannicum . . .	10	24
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	—	—	—	I	—	Aether	„	5
—	I	—	—	—	—	„ aceticus	„	14
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.** . . .	„	6
—	—	—	—	—	I	Alumen . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ pulv. . . .	10	3
I[1])	—	—	—	—	—	„ ustum pulv. . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut. .	100	35
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum .	10	4
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	3
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum .	„	36
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ chloratum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae . . .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ dulces . . .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic. .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum** . .	1	5
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv. . .	100	65
—	—	—	—	—	I	„ Oryzae pulv. . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv. . .	„	30
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi . .	Dawka	230
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum** . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum** . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ **Coffeino-citricum***)	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum salicylicum** *)	10	50
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	4
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	14
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta .	„	2
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa .	100	32
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	6
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ carminativa . . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex .	100	22
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa	„	50
—	—	—	—	—	I	„ destillata . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „	1000	30
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi . . .	100	16
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I	—	—	—	—	—	„ kresolica . . .	100	12
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi** . .	10	8
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae . . .	100	24
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piperitae . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ plumbica . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	20
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Salviae . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata . . .	1	8
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.** .	„	18

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Argentum nitric. fusum** .	1	22
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	12
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv. . . .	10	20
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.** . .	0·1	34
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae . .	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum . .	„	38
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum . .	„	22
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv.	„	20
—	I	—	—	—	—	**Bismuthum subgallicum** *).	„	60
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric. . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv. . . .	100	35
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv. .	1	3
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	18
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	24
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	28
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum .	100	12
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum .	„	40
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	60
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum .	100	5
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	14
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.** . .	„	24
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv. . . .	„	12
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv. . . .	0·1	10
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	14

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość (gramy)	Cena (halerzy)
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtowej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami								
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss. .	100	10
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	10
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	8
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei . . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ fuscum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	10
I	—	—	—	—	—	Charta sinapisata . . .	1 sztuka	8
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric. . .	1	15
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum .	„	20
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ tannicum . .	„	15
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum** . .	„	2
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *) . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	20
—	I	—	—	—	—	**Codeinum hydrochloricum**	„	14
—	I	—	—	—	—	**Coffeinum**	1	25
I	—	—	—	—	—	„ **Natrio-benzoicum**	„	20
I[1])	—	—	—	—	—	Collemplastrum adhaesivum .	500 cm^2	60
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum .	„	80
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	10
I	—	—	—	—	—	„ elasticum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum .	„	6
—	—	—	—	—	I	Colophonium	„	2
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus. .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	20

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalne przyrządy, leki farm. i farm.-chem. przetwory; chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą				Nazwa leku	Ilość	Cena
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Cortex Cinnamomi rudit. tus. .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss. . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss. .	„	12
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus. .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss. . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud.tus.	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	26
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	„	30
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	6
I	—	—	—	—	—	Decoct Sarsapar. comp. fortius	Cennik robót aptek. (Nr. 5, 8 i 50)	
I	—	—	—	—	—	„ „ „ mitius .	Cennik robót aptek. (Nr. 5 i 50)	
I	—	—	—	—	—	Elaeosacchara . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 32)	
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ lenitivum . .	„	12
—	—	—	—	—	I	Elemi	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	500 cm^3	30
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anglicanum . .	100 cm^3	40
I	—	—	—	—	—	„ Cantharidum .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ „ perpet.	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Conii . . .	„	10

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.
[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Emplastrum Diachylon composit.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ simplex .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500 cm^2	80
I	—	—	—	—	—	„ Meliloti . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Minii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ oxycroceum . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ saponatum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500 cm^2	60
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 11)	
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv. . .**	10	14
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	15
I	—	—	—	—	—	„ **Aloës . . .**	10	24
I	—	—	—	—	—	„ **Belladonn. fol.**	1	18
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Calumbae . .	„	32
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	„	32
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	1	18
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis .**	„	38
I	—	—	—	—	—	„ **Condurango fluidum**	10	34
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae .**	1	15
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	22
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris .**	„	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . .	10	35
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati . .**	1	14
I	—	—	—	—	—	„ **Hydrastidis fluidum .**	10	62
I	—	—	—	—	—	„ **Hyoscyami foliorum .**	1	16
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii** . . .	1	30
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	40
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	12
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae** . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ **Secalis cornuti**	„	24
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** .	„	28
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	36
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	4
I	—	—	—	—	—	„ oxydatum saccharatum	10	20
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	5
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	15
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	„	8
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Chamom. vulg. rudit. tus.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Cinae	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	Flores Koso sciss. . . .	10	12
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	„	14
—	—	I	—	—	—	„ Malvae	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Rhoeados sciss. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Rosae sciss. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Sambuci . .	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Tiliae sciss. . .	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Verbasci . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Aurantii „ . .	10	4
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.** .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss. . . .	10	14
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	25
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.** . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ **Hyoscyami sciss.** .	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit tus.**	„	8
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss. . .	100	30
—	—	I	—	—	—	„ Melissae „ . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Menthae-crispae sciss .	„	6
—	—	I	—	—	—	„ „ piperitae sciss.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Rosmarini sciss. . .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Salviae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Sennae Alexandr. sciss.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm. chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Folia Sennae de Tinnev. scis.	10	5
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ sine resina	„	16
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.** .	„	4
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	„ Theae	10	25
—	—	I	—	—	—	„ Trifolii fibrini sciss. .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Uvae ursi . . .	100	28
—	—	—	—	I	—	**Formaldehydum solutum** .	10	10
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ Anisi vulgaris . .	100	30
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Capsici pulv. . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Cardamomi rudit. tus.	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi . . .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Cassiae Fistulae sciss.	100	22
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	8
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri . . .	100	16
—	I	—	—	—	—	„ Cubebae pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Foeniculi . . .	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi rudit. tus. .	100	14
—	—	—	—	—	I	„ Lauri „ „ .	„	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	10
—	—	—	—	—	I	Fructus Piperis nigri pulv. .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Tamarindi . . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Vanillae . .	1	24
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius . . .	10	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory (cont.) / Używane także do celów technicznych, okonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzepaż dozwolona także po za aptekami					Nazwa leku	Ilość	Cena
		za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv.	10	16
—	—	—	—	—	I	Gallae rud. tus.	„	10
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida	„	12
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli	1	4
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales	1 sztuka	40
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	6
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv.	1	4
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae	10	14
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	18
—	—	I	—	—	—	Herba Absinthii sciss.	100	25
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv.	10	8
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.**	„	14
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss.	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss.	100	50
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.**	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit. tus.**	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	8
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss.	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „	„	4
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.**	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss.	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss.	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Origani „	„	28
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.**	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	… za koncesyą na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss	100	36
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	15
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	5
—	—	—	I	—	—	„ **bichlor. corros. pulv.**	„	4
I	—	—	—	—	—	„ **bijodatum rubrum**	„	8
I	—	—	—	—	—	„ **chlor. mite praecip. par.**	„	8
—	I	—	—	—	—	„ **chlor. mite sublim. parat.**	„	4
I	—	—	—	—	—	„ **jodatum flavum**	„	8
I	—	—	—	—	—	„ **oxydatum flavum**	„	6
—	I	—	—	—	—	„ **tannicum oxydulat.**	„	15
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum	10	10
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	56
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna	100	60
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	10
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	10
I	—	—	—	—	—	Kalium acetic. solutum	10	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum	„	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum crudum	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ purum	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solut.	„	4
—	—	—	—	I	—	„ chloricum	„	5
—	—	—	—	I	—	„ „ pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum	„	20
—	—	—	—	—	I	„ hydrotartaricum pulv.	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość: gramy	Cena: halerzy
—	—	—	—	—	I	Kalium hypermanganicum .	10	15
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	50
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	„	54
—	—	—	—	—	I	„ Natrio-tartaricum .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ „ pulv.	„	8
—	—	—	—	—	I	„ nitricum . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ „ pro balneo	100	30
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	5
—	—	—	—	I	—	**Kresolum**	10	30
I	—	—	—	—	—	„ **liquefactum** .	„	30
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum**	1	4
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium**	„	16
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	15
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss. .	100	20
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci „ .	10	2
—	—	—	—	—	I	„ Haematoxyli sciss .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi „ .	„	2
—	—	I	—	—	—	„ Quassiae „ .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Santali rubrum sciss.	„	2
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponato-camphor.	100	64
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri** .	10	10
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat. .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Capsici compositus .	„	10
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum . .	1	15
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	14

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	... za koncesyą na handel truciznami	... z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	... bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	**Macis**	10	18
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv. .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ citricum . .	„	35
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	18
I[1])	—	—	—	—	—	„ oxydatum . .	„	26
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	6
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	24
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata . . .	10	25
—	—	I	—	—	—	„ communis electa . .	„	10
I	—	-	—	—	—	Massa Pilularum Ruffi . .	„	45
—	—		—	—	I	Mastiche pulv. . . .	„	24
I[1])	—		—	—	—	Mel depuratum . . .	100	54
I	—		—	—	—	„ rosatum . . .	10	10
—	—	I	—	—	—	Mentholum	1	12
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2)	
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica .	10	16
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	6
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae .	„	10
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv. . .	„	14
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	12
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum	„	18
—	I	—	—	—	—	Natrium benzoicum . .	„	30
—	—	—	—	—	I	„ boracicum pulv. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ bromatum . .	„	18
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum . .	100	24
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8

[1]) Odnosi się tylko przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Natrium chloratum pulv. .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv	„	4
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum . .	„	20
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„	70
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum pulv. .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ silicicum . .	100	34
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst. .	„	22
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Amygdalarum . .	10	15
—	—	—	—	—	I	„ Anisi	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii corticis . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ florum . .	0·1	10
—	—	—	—	—	I	„ Bergamottae . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Cacao	10	12
—	—	—	—	—	I	„ cadinum . . .	„	4
I	—	—	—	—	—	„ camphoratum . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Caryophyllorum . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Citri	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis** . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Hyoscyami folior. coctum	10	8
—	—	I	—	—	—	„ Jecoris Aselli . .	100	26
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi . . .	10	22
—	—	I	—	—	—	„ Lauri	„	6
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	1	6

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	…za koncesyą na handel truciznami	…z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	…bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Oleum Lini	100	28
—	—	—	—	—	I	„ Macidis . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Menthae piperitae .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ Myristicae expressum .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Olivae	100	50
I	—	—	—	—	—	**Oleum phosphoratum** .	10	30
—	—	—	—	—	I	Oleum Pini Pumilionis . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Resinae empyreumatic.	100	25
—	—	—	—	—	I	„ Ricini	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Rosae	0·1	18
—	—	—	—	—	I	„ Rosmarini . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ Santali . . .	„	10
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	„	20
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	26
—	—	—	—	—	I	„ „ rectificatum	10	4
—	I	—	—	—	—	„ Valerianae . . .	1	14
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	**Paleae haemostaticae** . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	18
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi** 2 gram.	10 sztuk	70
						„ 1- „	„	60
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	„	20
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	6
—	—	—	I	—	—	**Phosphorus**	0·1	5

Wyłącznie do celów leczniczych używane — oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	chemiczne przetwory — między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	12
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Pilulae Ferri carbonici . .	10	50
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	„	40
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	20
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv. .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum . .**	10	4
—	—	—	—	I	—	**„ „ sicc. pulv.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	3
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	8
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	6
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	100
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	18
I[1]	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	10
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 dawek	60
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	160
I[1]	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	10
I[1]	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	12
—	I	—	—	—	—	**Radix Aconiti pulv. . .**	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Althaeae sciss. . .	100	44
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12

[1]) Odnosi tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Arnicae sciss.	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss.	„	4
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv.**	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Calami aromatici pulv.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss.	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv.	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss.	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss.	100	18
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	25
—	I	—	—	—	—	„ **Ipecacuanh. rud. tus.**	1	12
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	„	14
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv.	10	10
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.**	„	15
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss.	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss.	100	32
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhei	„	30
—	I	—	—	—	—	„ „ rudit. tus.	„	32
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	40
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus.	„	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	22
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss.	„	14
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss.	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „	„	15

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Taraxaci sciss.	10	3
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Dammar	„	10
—	—	—	—	—	I	„ elastica depurata	„	45
—	—	—	—	—	I	„ Guajaci pulv.	„	20
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae**	1	30
—	I	—	—	—	—	„ **Podophylli**	„	20
—	I	—	—	—	—	**Resorcinum**	10	90
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi	„	16
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae	„	10
—	I	—	—	—	—	Saccharinum	1	15
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv.	10	4
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv.	„	10
—	—	—	—	—	I	Sandaraca pulv.	„	20
—	I	—	—	—	—	**Santoninum**	0·1	3
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	20
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv.	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv.	„	8
—	—	—	—	—	I	Sebum ovile	100	44
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum	10	18
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	15
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	3
—	I	—	—	—	—	**Semen Colchici**	10	10
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Semen Lini	100	15
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. .	10	26
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv.** .	10	12
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	35
—	I	—	—	—	—	**Semen Strophanthi** . .	1	4
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv.** .	„	2
I	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 16)	
I	—	—	—	—	—	**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	3
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	30
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	74
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	92
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	48
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	32
I	—	—	—	—	—	Spiritus Aetheris . . .	10	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ camphoratus . .	100	54
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	„ Juniperi . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. . .	„	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisów farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Spiritus Rosmarini . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ saponatus . . .	100	52
I	—	—	—	—	—	„ Saponis kalini . .	„	65
I	—	—	—	—	—	„ Sinapis . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Vini concentratus .	100	36
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutus . .	„	30
—	—	—	—	—	I	„ „ Cognac (Gallicus)	10	18
—	—	—	—	—	I	Stearinum	„	6
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	3
I	—	—	—	—	—	**„ sulfuratum aurant.**	„	10
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	2
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	„	14
—	I	—	—	—	—	**Sulfonalum**	„	100
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ praecipitatum . .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ sublimatum . . .	„	2
I	—	—	—	—	—	Suppositoria Glycerini 3-gram. .	1 sztuka	10
I	—	—	—	—	—	„ „ 2- „	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ amygdalinus . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Capilli Veneris .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Citri . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ferri jodati . .	„	15
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	„	12
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	„	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Syrupus Mororum . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	6
I[1]	—	—	—	—	—	„ Ribium . . .	„	6
I[1]	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ simplex . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Talcum pulv. . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	Terebinthina	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	5
—	I	—	—	—	—	**Theobrominum** . . .	1	34
I	—	—	—	—	—	„ **Natriosalicylic.***)	10	255
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	15
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	10
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aloës composita .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ amara . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	12
I[1]	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	14
I	—	—	—	—	—	Tinctura Cascarillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	20

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
officynalnie przyrząd. leki farm. i farm. chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Tinctura Catechu . . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	12
I	—	—	—	—	—	**„ Digitalis . .**	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae .**	„	22
I	—	—	—	—	—	**„ Jodi . .**	„	20
I	—	—	—	—	—	**„ Lobeliae . .**	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata .**	1	4
I	—	—	—	—	—	**„ „ simplex**	„	2
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	16
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi . .**	1	4
I	—	—	—	—	—	**„ Strychni . .**	10	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . . .	1	5
—	I	—	—	—	—	**Trionalum . . . .**	10	240
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	12
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	20
I	—	—	—	—	—	Unguentum Acidi borici .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficyjalnie przyrządzane leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	— za koncesyą — na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Unguentum Cerussae . .	10	10
I	—	—	—	—	—	" Diachylon . .	100	120
I	—	—	—	—	—	" emolliens . .	10	20
I	—	—	—	—	—	" Glycerini . .	"	12
I	—	—	—	—	—	" Hydrargyri . .	"	18
I	—	—	—	—	—	" Juniperi . .	"	12
I	—	—	—	—	—	" Plumbi acetici .	"	10
I	—	—	—	—	—	" rosatum . .	"	14
I	—	—	—	—	—	" Sabadillae . .	"	12
I	—	—	—	—	—	" simplex . .	"	8
I	—	—	—	—	—	" sulfuratum . .	"	10
I	—	—	—	—	—	" Zinci oxydati .	"	16
—	—	—	—	—	I	**Vaselinum**	10	6
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	6
—	—	—	—	—	I	Vinum album	100	40
—	—	—	—	—	I	" " z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	" Chinae . . .	100	100
I	—	—	—	—	—	" " ferratum . .	"	120
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	10	20
I	—	—	—	—	—	Vinum Condurango . .	"	14
—	—	—	—	—	I	" Malagense . . .	100	80
—	—	—	—	—	I	" Marsalense . . .	"	60
I	—	—	—	—	—	" Pepsini . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	" Rhamni Purshiani .	"	24
—	—	—	—	—	I	" rubrum . . .	100	40
—	—	—	—	—	I	" " z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	10	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalne przyrządy leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	10	14
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) . .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	6
						Dodatek.		
—	—	—	—	I	—	**Kresolum** (Trikresol) *) .	10	16
—	—	—	—	I	—	„ „ . .	50	60
I	—	—	—	—	—	Aqua Kresoli (1%) . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysol** *) wraz z naczyniem .	100	70
—	—	—	—	I	—	„ „ „ . .	500	200
I	—	—	—	—	—	Aqua Lysoli (2%) . . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysitol** *) wraz z naczyniem	100	60
—	—	—	—	I	—	„ „ „	500	180
I	—	—	—	—	—	Aqua Lisitoli (2%) . .	100	6

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

Uwaga.

Za środki nieobowiązkowe fabrycznie wyrabiane o zastrzeżonych nazwach jak: Dermatol, Diuretin, Migraenin i Salipyrin, w miejsce których umieszczono w dodatku do farmakopei preparata obowiązkowe: Bismuthum subgallicum, Theobrominum Natrio-salicylicum, Antipyrinum Coffeino-citricum i Antipyrinum salicylicum, można pobierać te ceny, jakie są podane w cenniku dla nieobowiązkowych środków, wydanym przez związek ogólny aptekarzy austryackich a zatwierdzonym przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Cennik robót receptowych.

		halerzy
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	20
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	15
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 15 h. tylko raz policzyć.	
	b) W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej.	
	c) Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
3	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	40
	Bacilli vide Nr. 46 i 48.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 18.	
	Komprymowanie.	
4	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	10
	Odwary i napary.	
5	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem aż do 200 gramów włącznie	40
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	5

		halerzy
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy za to wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	50
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	5
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem	35
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	5
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	10
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
	Wydanie leków.	
10	Za wydanie artykułu leczniczego lub leku wraz z korkiem, zawiązaniem, sygnaturą, ewentualnie potrzebnego papieru, papieru woskowego i z opakowaniem w każdej ilości	10
	Uwaga: Przy zarachowaniu ustanowionych w pozycyach 33, 36, 37 i 40 robót nie wolno za dyspenzacyę nic liczyć.	
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 32.	
	Mleczanki (emulsio).	
11	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	25

		halerzy
	Przesączenie (filtratio).	
12	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie wyjąwszy przy odwarach i naparach (poz. 5).	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	5
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	10
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	5
	Uwaga: Roztwory do wstrzykiwań podskórnych należy tylko przesączone wydawać.	
	Galarety (gelatina).	
13	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	50
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	20
	Gałki (globuli) vide Nr. 46 i 47.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
14	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	10
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 41, 42 i 43.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
15	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr.	20
16	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie	60
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	30
	Pastylki vide Nr. 21 i 29.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
17	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	5

		halerzy
18	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domieszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	10
19	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	30
	za każde następne 100 □ cm.	10
20	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	5
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	20
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
21	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	20
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	10
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 14.	
22	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	10
23	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	20
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
24	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem, wraz z tymże	30
25	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek	50
26	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	100
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 40 h i t. d.	

		halerzy
27	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	2
28	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	10
29	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	5
	ponad 10 sztuk za każdą następną	2
	Proszki i ziółka (species).	
30	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie we formie proszków i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku należy porachować aż do 10 gramów włącznie	10
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	2
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	20
	powyżej 100 gramów	30
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włacznie należytości za ważenie, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po . .	5
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każdą 1 sztukę policzyć więcej o	1
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć za każdą dawkę .	5

		halerzy
36	Za wydanie leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, aż do 30 dawek za za każdą dawkę po	5
	wyżej 30 dawek za każdą następną po . . .	3
37	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każdy 1 proszek . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv." w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
38	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	5
39	Za zmięszanie ziółek w każdej ilości	5
40	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	5
	Maści i mazidła (linimenta).	
41	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr włącznie	20
	za większe ilości	30
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 11.	
	b) Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 10 halerzy za stopienie. Za mieszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 43.	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	30
	za większe ilości	40
43	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	40
	za większe ilości	50

		halerzy
44	Za podzielenie albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, za każdą dawkę	5
	Saturacya.	
45	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego rozczynami za każdą ilość	30
	Ziółka (species) vide Nr. 10, 39 i 40.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
46	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	20
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . . .	10
47	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
48	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	20
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	10
	Pieczętowanie.	
49	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	5
	Ważenie lub liczenie kropel.	
50	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, do 5 decigramów włącznie . .	5
	za każde inne podobne ważenie jakoteż liczenie kropli	2
51	Za odliczenie każdej ilości zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) dla których sporządzenie nie zarachowano jako robotę receptową	2
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d." poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mięszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyńcze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 5 hal.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	halerzy
Zwykłe zielone flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	9
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	15
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	6
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o . . .	3
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	8
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	20
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	3
Grube białe flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	12
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	20
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	25
„ „ „ „ 500 „ „ za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	8
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	20
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	25
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	30
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	10
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	5

	halerzy
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	20
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklaną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	30
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	45
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	55
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	65
„ „ „ „ 200 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do gramów 100 więcej	10
Zakropleńce patentowane:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	40
„ „ „ nad 20 „ do 50 gramów włącznie .	50

	halerzy
Zwykłe szklane słoiki na maści z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	24
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	40
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	20
Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie	15
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	35
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	55
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej	15
Pudełka tekturowe bez falcu:	
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	15
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	2
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem:	
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	15
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	5

Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.

	halerzy
Pudełka zasuwane do proszków:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	12
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	4
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	15
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	5
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	
Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.	
Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.	
Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny, z wyjątkiem, jeżeli to lekarstwo wydawane bywa na rachunek funduszów publicznych, lub na rachunek kas chorych *).	
Cennik środków opatrunkowych.	
Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:	
w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	30
1 „ „ 100 „	54
1 „ „ 250 „	120

*) Patrz rozporządzenie Minist. z dnia 29. listopada 1901 (Dz. u. p. Nr. 195).

	halerzy
Wata Bruns'a doborowej jakości:	
długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	16
1 „ „ 25 „	26
1 „ „ 50 „	40
1 „ „ 100 „	70
1 „ „ 250 „	140
Wata Bruns'a karbolizowana:	
napojona rozczynem z 10% kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.	
Zwykła krótkowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	20
1 „ „ 25 „	30
1 „ „ 50 „	50
1 „ „ 100 „	90
Doborowa długowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	26
1 „ „ 25 „	40
1 „ „ 50 „	64
1 „ „ 100 „	110
Gaza biała odwodniona (hydrophile):	
10/9 nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.	
1 pakiet zawierający 1 metr	36
1 „ „ 5 „	160
Gaza karbolizowana:	
sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie rozczynem 10% kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	20
1 „ „ 1/2 „	36
1 „ „ 1 „	50
Gaza jodoformowa: *)	
10/9 nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	

*) **Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jodoformu).

	halerzy
10%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	30
1 „ „ 1/2 „	46
1 „ „ 1 „	80
1 „ „ 5 „	350
20%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	36
1 „ „ 1/2 „	60
1 „ „ 1 „	100
1 „ „ 5 „	450
30%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	40
1 „ „ 1/2 „	64
1 „ „ 1 „	120
1 „ „ 5 „	540
50%	
1 pakiet zawierający 1/4 metra	50
1 „ „ 1/2 „	80
1 „ „ 1 „	150
1 „ „ 5 „	700
Opaski (mulowe) odwodnione:	
10/9 nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 5 „ „ 12 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50
„ 10 „ „ 12 „ „ . .	60
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) 10/9 nitek na 1 □centimetr.:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50

	halerzy
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centim.:	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka	16
„ 5 „ „ 6 „ „	20
„ 5 „ „ 8 „ „	30
„ 5 „ „ 10 „ „	36
„ 5 „ „ 14 „ „	50
„ 10 „ „ 4 „ „	30
„ 10 „ „ 6 „ „	40
„ 10 „ „ 8 „ „	60
„ 10 „ „ 10 „ „	70
„ 10 „ „ 14 „ „	100
Opaski muselinowe:	
blichowane (odwodnione) $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centimetr.:	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	26
„ 5 „ „ 8 „ „	36
„ 5 „ „ 10 „ „	40
„ 10 „ „ 6 „ „	50
„ 10 „ „ 8 „ „	70
„ 10 „ „ 10 „ „	80
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach:	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	50
5 „ „ 8 „ „	60
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.:	
W ilości do 50 gramów, 1 gram	4
W ilości nad 50 gramów, każde 2 gramy	6
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości:	
za $^1/_4$ metra	90
„ $^1/_2$ „	110
„ 1 „	200
85 centimetrów szeroki II-ej jakości:	
za $^1/_4$ metra	50
„ $^1/_2$ „	90
„ 1 „	170

	halerzy
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w rozczynie 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	80
Karbolizowany katgut:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, $2^1/_2$ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	130
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, $^1/_4$ metr. po	160

Przybory potrzebne akuszerkom

w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216)

Pozycya		Cena halerzy
1	Jedna koneweczka (irrigator) **pojemności** 1 litra, z poniklowanej blachy	160
	do tego $1^1/_2$ metra czerwonego **gumowego węża** .	180
	Jeden **kurek z twardej gumy** z oliwkami na obu końcach	100
2	Jedna **kanka maciczna** z grubego szkła . . .	30
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	12
3	Jedna **kanka stolcowa** z twardej gumy dla dorosłych .	34
	" " " " " " dzieci .	34
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	8
4	Jeden **cewnik** kobiecy z srebra chińskiego z pełnem zakończeniem	120
5	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kanki macicznej	4
	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kateteru .	4
6	Jedne **nożyczki pępowinowe** z zaokrąglonymi końcami	210
7	Jedna wiązka **tasiemek pępowinowych** 9 metrów .	24
	do tego **puszka metalowa**	46
8	Jedne nożyczki **do paznogci**	144
9	Jeden **pilnik do paznogci**	46
10	Jedna szczotka ze sierści do **mycia rąk** 10 cm. długa a 4 cm. szeroka	104
	do tego **puszka metalowa**	68
11	Jeden słoik szklany na 50 gm. **szarego mydła** . .	108
12	Jedna niebieska lub żółta **flaszka** na **kwas karbolowy, Lysol** lub **Kresol** z wypalonym napisem, objętości 150 gm.	160
13	Jeden **cylinder szklany do mierzenia** objętości 50 gm., z wyrytą podziałką, która oznacza zawartość 10, 20, 30 gramów	100
14	Jeden **słoik szklany** z zatyczką szklaną i wypalonym napisem na 50 gm. **waseliny**	100
15	Jedna **flaszka** z korkiem szklanym i wypalonym napisem na 25 gm. **kropli Hofmanna**	100

Pozycya		Cena halerzy
16	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 25 gm. **tynktury cynamonowej** . . .	100
17	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 10 gm. **nadmanganezianu potaszu** (Kali hypermanganicum	90
18	Jeden **ciepłomierz do kąpieli** według Celsiusa . .	136
	Jeden **ciepłomierz** (maksymalny) do mierzenia **ciepłoty ciała** według Celsiusa	220
	Uwaga. Od powyższych cen należy się akuszerkom 10% opustu.	

Cennik środków leczniczych dla zwierząt*).

	Ilość gramy	Cena hale-rzy
Acetum pyrolignos. crudum	1000	54
Acidum carbolicum crud. flav. 100%	100	10
Acidum hydrochloricum concentr. crud.	„	6
„ nitricum concentr. crud.	„	12
„ sulfuricum Anglic.	„	6
Aloë gross. pulv.	„	22
Ammoniacum gross. pulv.	„	50
Ammonium chloratum sublim.	„	20
Argentum nitric. fus. venale	1	14
Asa foetida	100	85
„ „ gross. pulv.	„	110
Carbo Ligni depurat.	„	15
Cortex Quercus gross. pulv.	„	14
Euphorbium gross. pulv.	10	8
Ferrum sulfuricum venale	100	4
Flores Chamomillae vulgaris (II[da]) gross. pulv. . .	„	40
„ Cinae gross. pulv.	„	30
Folia Sennae de Tinnevelly gross. pulv.	„	35
Fructus Anisi vulgaris gross. pulv.	„	30
„ Carvi gross. pulv.	„	28
„ Foeniculi gross. pulv.	„	30
„ Juniperi gross. pulv.	„	12
„ Lauri „ „	„	20
Gallae gross. pulv.	„	50
Gummi Acaciae elect. (II[da])	„	50
Kalium sulfuricum pulv.	„	24
Magnesium sulfuricum	„	8
Natrium carbonic. cryst. venale	„	5
„ sulfuric. cryst. venale	„	4
Oleum Olivae (II[da])	„	30
Radix Althaeae elect. (II[da]) gross. pulv.	„	30
„ Angelicae gross. pulv.	„	36
„ Calami aromat. gross. pulv.	„	20
„ Filicis maris gross. pulv.	„	40
„ Gentianae gross. pulv.	„	28
Radix Jalapae gross. pulv.	„	60
Radix Liquiritiae decort. gross. pulv.	„	40
„ Valerianae gross. pulv.	„	40
„ Zingiberis „ „	„	40
Semen Sinapis pulveratum	„	20

*) Porównaj §. 23. Minist. rozp. z dnia 29. listopada 1901 (Dz. u. p. Nr. 195).

	Ilość	Cena
	gramy	halerzy
Stibium sulf. aur. pulv. venale	10	8
Stibium sulfurat. nigrum pulv. venale	100	30
Styrax liquidus venalis	„	40
Sulfur sublimat. lotum venale	„	10
Vaselinum	„	30
Zincum oxydatum purum venale	„	60

Spis środków leczniczych

farmakopei zawierających wyskok, przy wydawaniu których za zezwoleniem krajowej władzy politycznej dozwoloną jest podwyżka do ustanowionej ceny w cenniku leków po myśli §. 15. rozporządzenia z dnia 29. listopada 1901 Dz. u. p. Nr. 195 co do taksy.

Extractum Condurango fluidum
„ **Hydrastidis fluidum**
Extractum Quebracho fluidum
„ Rhamni Purshiani fluid.
Linimentum saponato-camphor.
Liquor Capsici compos.
Mixtura oleoso-balsamica
Spiritus Aetheris
„ Anisi
„ aromaticus
„ camphoratus
„ Carvi
„ Ferri sesquichlor. aeth.
„ Juniperi
„ Lavandulae
„ Menthae piper.
„ Rosmarini
„ saponatus
„ Saponis kalini
„ Vini concentratus
„ „ dilutus
Tinctura Absinthii compos.
Tinctura Aconiti radicis
Tinctura Arnicae
Tinctura Aloës composita
„ Aurantii cortic.
Tinctura Belladonnae fol.
Tinctura Benzoës
„ Calami aromatic.
Tinctura Cantharidum
Tinctura Cascarillae
„ Catechu
„ Chamomillae
„ Chinae compos.
„ Cinnamomi
Tinctura Colchici semin.
„ **Digitalis**
Tinctura Gallarum
„ Guajaci
Tinctura Ipecacuanhae
„ **Jodi**
„ **Lobeliae**
Tinctura Myrrhae
„ Ratanhiae
„ Spilanthis composita
Tinctura Strychni
Tinctura Valerianae

Dodatek.

T a b l i c a I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acetphenetidinum.
Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeïno-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeïnum hydrochloricum.
Coffeïnum.
Coffeïnum Natrio-benzoïcum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.

Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Natrium hydrooxydatum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Sulfonalum.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.

Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego*) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Acetphenetidinum (Phenacetinum)	1·0	3·0
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Antifebrinum (Acetanilidum)	0·5	2·0
Antipyrinum	2·0	6·0
Antipyrinum Coffeïno-citricum	1·5	3·0
Antipyrinum salicylicum	2·0	6·0
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata . .	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Chloroformium	0·5	1·0
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Codeïnum hydrochloricum	0·05	0·3
Coffeïnum	0·20	0·60
Coffeïnum Natrio-benzoïcum	0·5	1·5
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. lutego 1892 L. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·20	1·0
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Oleum phosphoratum	1·0	5·0
Opium	0·15	0·50
Phosphorus	0·001	0·005
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Resina Podophylli (Podophyllinum)	0·05	0·2
Resorcinum	0·5	3·0
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Sulfonalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Theobrominum Natrio-salicylicum	1·0	6·0
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00

	Największa dawka pojedyncza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1.00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5·00
Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	0·5	2·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Trionalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acetphenetidinum.
Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeïno-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Bismuthum subgallicum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeïnum hydrochloricum.
Coffeïnum.
Coffeïnum Natrio-benzoïcum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Condurango fluidum.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.

Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.

Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Sulfonalum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 10. kwietnia 1902. **Część VI.**

Nr. 24.

U s t a w a

z dnia 9. lutego 1902, o wcieleniu gminy Ruskiej wsi i przysiołków gmin Staroniwy i Drabinianki do gminy miasta Rzeszowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gmina Ruska wieś, tudzież przysiołki gminy Staroniwy i Wygnaniec, Psiarnisko, Podzamcze i przysiołek gminy Drabinianki, Maćkówka, zostają do gminy miasta Rzeszowa w granicach w artykule II. wymienionych, wcielone.

Art. II.

Granica tak wcielonego obszaru z gmin Staroniwy i Drabinianki odcina na zachodzie od granicy Ruskiej wsi zachodnią stronę parceli kat. L. 1123 w kierunku południowym, następnie środkiem koryta potoku Mikoszka i południowo-zachodnią stronę parceli kat. L. 663/1, dalej od południa bieży granica drogą gminną oznaczoną parcelami kat. L. 1036/1, 1036/2, 1043, 1042, 1041/1, 1115/15 gminy Staroniwa i L. 1132/13 gminy Drabinianka, nakoniec od zachodu środkiem rzeki Wisłok aż do punktu, gdzie Wisłok przerzyna obszar miasta Rzeszowa

Art. III.

Gmina Rzeszowa przypuści mieszkańców Ruskiej wsi i wcielonych przysiołków do korzystania w sposób ustawami i przepisami unormowany z ma-

jątku i dobra gminy, tudzież zakładów i funduszów pod zarządem gminy miasta Rzeszowa zostających bez żadnych zastrzeżeń.

Art. IV.

Majątek gminy Ruskiej wsi tak ruchomy jak nieruchomy zostaje przyłączony do wspólnego majątku połączonych gmin.

Natomiast przyjmuje gmina miasta Rzeszowa wszystkie zobowiązania gminy Ruskiej wsi

Art. V.

Prawo mieszkańców wcielonych przysiołków gmin Staroniwy i Drabinianki do użytkowania z pastwisk tych gmin według dotychczasowego zwyczaju pozostaje nienaruszone.

Art. VI.

Rejony propinacyjne miasta Rzeszowa, Ruskiej wsi, Drabinianki i Staroniwy pozostają nadal niezmienione.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostaną Rady gminne w Rzeszowie i Ruskiej wsi rozwiązane i kierownictwo gminy Rzeszowa, w jej nowych granicach, oddane tymczasowemu zarządowi pod przewodnictwem dotychczasowego burmistrza miasta Rzeszowa.

Skład tymczasowego zarządu oznaczy Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Najdalej w sześć tygodni po objęciu urzędowania rozpisze tymczasowy zarząd wybory do Rady miejskiej.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 9. lutego 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 25.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 6. marca 1902, L. 2513/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzielenie koncesyj na pobór opłat mytniczych.

I.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Leszniów-Szczurowice.

Art. I.

Radzie powiatowej w Brodach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Brody-Leszniów-Szczurowice, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. klasy Tarnopol-Grzymałów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej II. klasy Tarnopol-Grzymałów na jednej stacyi Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu, jako władzy nadzorującej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy należytego nadzoru nad utrzymywaniem drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Wiśnicz-Lipnica murowana.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Wiśnicz-Lipnica murowana Wydziałowi powiatowemu w Bochni jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Przemyślańsko-Pomorzańskiej.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Przemyślańsko-Pomorzańskiej. Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

1. Na stacyi w Borszowie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Na stacyi w Dunajowie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą, i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 17. lutego 1901 Dz. u. kr. Nr. 34., którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Przemyślańsko-Pomorzańskiej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rawie ruskiej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa ruska-Niemirów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rawie ruskiej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rawa ruska-Niemirów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Sielec powiatu Sokalskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Racie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie Sielec powiatu Sokalskiego, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Racie w Sielcu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Sielec.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Dobrzechowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wisłoku pod Dobrzechowem na drodze gminnej Dobrzechów-Wysoka.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Dobrzechowie powiatu Rzeszowskiego, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wisłoku w Dobrzechowie na drodze gminnej Dobrzechów-Wysoka, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Dobrzechowie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Zaprzęgi i wolno prowadzone lub pędzone zwierzęta stanowiące własność członków gminy Wysoka, a używających komunikacyi mostem w ich własnym interesie gospodarczym, wolne są od opłaty myta, wyjąwszy zaprzęgi wożące towary, materyały i produkty po za granicę gminy Wysoka.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Mielec.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Kolbuszowa - Mielec, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Świątniki-Swoszowice.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze gminnej I. klasy Świątniki-Swoszowice Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19, 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywaniem drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta drogowego i mostowego pobierać należy łącznie na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą, i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnleniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

X.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów zbudowanych w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzańce przy drodze gminnej I. klasy Bystra-Osielec.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta od dwóch mostów zbudowanych w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzance przy drodze gminnej I. klasy Bystra-Osielec Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tych mostów z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych mostów w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanych mostów zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi od obu mostów według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Łuce powiatu Kałuskiego koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Łuce.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Łuce powiatu Kałuskiego prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr w Łuce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Łuce.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy, z wyjątkiem woźnicy przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Piekarach koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Piekarami a Tyńcem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Piekarach prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłę między Piekarami a Tyńcem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43., w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłaty mytnicze pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby pieszej, jadącej powozem lub wierzchem wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu wierzchem jadącego 4 (cztery) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 10 (dziesięć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 4 (cztery) h;

d) od jednego wołu na rzeź, albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 10 (dziesięć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 4 (cztery) h.

W czasie wezbrania Wisły, w czasie burzy, płynięcia kry i lodów, opłata mytnicza pobieraną będzie podwójnie.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XIII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Tartaków-Perespa.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Sokal-Tartaków-Perespa, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą, i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Art. IV.

Pobór myta według niniejszej uchwały rozpocznie się dopiero po wybudowaniu i oddaniu do użytku publicznego drogi powiatowej Sokal-Tartaków-Perespa na przestrzeni 15·440 km. Również utraci moc obowiązującą uchwała sejmowa, zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 4. września 1898 (Dz. u. kr. Nr. 89.) o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokalsko-Tartakowskiej.

XIV.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Sufczynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Stubnicy w Sufczynie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Sufczynie powiatu Dobromilskiego, prawo do pobierania myta od dwóch mostów na rzece Stubnicy. pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy przy jednej zaporze mytniczej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi na pobór opłat mytniczych na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach i na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Wieliczce nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej, od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach i na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Na drodze powiatowej Dobczyce-Szczyrzyce:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

II. Od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach:

Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

III. Na drodze powiatowej Wieliczka-Dobczyce:

Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

XVI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Babicy.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę

Wisłok w Babicy na drodze gminnej I. klasy Babica-Niebylec, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 26.

U s t a w a

z dnia 16. lutego 1902, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca §§. 2. i 9. ustawy krajowej z dnia 20. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 51. o licencyonowaniu i utrzymywaniu buhajów gminnych, tudzież przedłużająca moc obowiązującą §. 21. tejże ustawy.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 2. i 9. ustawy krajowej z dnia 20. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 51. w dotychczasowem brzmieniu zostają uchylone i mają opiewać, jak następuje:

§. 2.

Tylko buhaj licencyonowany lub buhaj zaopatrzony certyfikatem, wydanym przez komitet centralny Towarzystwa gospodarskiego galicyjskiego, względnie Towarzystwa rolniczego krakowskiego, może być używany do rozpłodu cudzego bydła.

§. 9.

Gmina obowiązaną jest zapewnić oznaczoną przez komisyę licencyonującą ilość licencyonowanych bnhajów (§. 8.) bądź to przez zawarcie co najmniej rocznej ugody z prywatnym właścicielem lub spółką, bądź przez zakupienie i utrzymanie jednego, a w razie potrzeby i więcej własnych gminnych buhajów.

Sąsiadujące gminy, mające małą ilość bydła rozpłodowego, mogą się łączyć celem wspólnego utrzymania buhaja, z zastrzeżeniem postanowień ustawy z dnia 29. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 37.).

Umowa gmin w tym celu się łączących, wymaga zatwierdzenia komisyi licencyonującej.

Art. II.

Komitetowi centralnemu Towarzystwa gospodarskiego galicyjskiego, względnie Towarzystwa rolniczego krakowskiego przysługuje prawo wydawania

na nabywane przez nich buhaje certyfikatów, uprawniających posiadacza buhaja do stanowienia nim obcego bydła, a ważnych tylko do czasu najbliższego licencyonowania.

Komitety te obowiązane są buhaje takie opiętnować i o wydaniu certyfikatu uwiadomić komisyę licencyonującą właściwego okręgu.

Art. III.

Postanowienia §. 21. ustawy krajowej z dnia 20. lipca 1892 Dz. u kr. Nr. 51. obowiązywać będą przez dalszych sześć lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. IV.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w 3 miesiące po jej ogłoszeniu.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 16. lutego 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 27.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. marca 1902 L. 19.130, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Bochni na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu.

Na mocy §. 87. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Bochni na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 11. lu-

tego 1884 Dz. u. kr. Nr. 27. opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu przez lat 6 (sześć) t. j. do końca roku 1907, z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty rzeczone tylko w tej wysokości pobierane być mogą, w jakiej gmina pobierać je miała prawo w latach 1896 do 1901 na zasadzie rozporządzenia tutejszego z dnia 19. grudnia 1895 L. 82.044 Dz. u. kr. Nr. 1. z roku 1896, dalej, że od tych opłat wolną będzie wódka w tych wszystkich wypadkach, w których według rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. (część II. o uwolnieniach), wolną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego, wreszcie, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 28.

Ustawa

z dnia 14. marca 1902, o konserwacyi zabudowań potoków górskich w dorzeczu Skawy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 4. sierpnia 1892 Dz. u. kr. Nr. 68., co następuje:

§. 1.

Koszta utrzymania wykonanych zabudowań potoków górskich w dorzeczu Skawy mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych ze sprzedaży wikliny;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl §. 22. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 117.;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i skarbu państwa (dotacyi dyspozycyjnej na drobne melioracye) w ciągu lat dziesięciu od r. 1901 do

r. 1910 po upływie zaś tego okresu czasu z corocznych datków konkurencyjnych stron interesowanych

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i państwa w §. 1. pod 3. wymienionych wynosić ma w pierwszych trzech latach (1901—1903) bez względu na istotną potrzebę po 1000 koron czyli razem 2000 koron; w następnych zaś latach siedmiu (1904 do 1910) wymierzoną ma być wysokość tych datków z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach, z którego to powodu należy dla tych wydatków w latach 1903—1909 uzyskać poprzednio zatwierdzenie Ministerstwa rolnictwa. Równ eż należy w czasie od roku 1901 do 1910 przedkładać Ministerstwu rolnictwa corocznie zamknięcie rachunkowe funduszu konserwacyjnego.

§. 3.

Dla utrzymania robót począwszy od r. 1911, mają być utworzone po myśli §. 45. ustawy krajowej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. w drodze administracyjnej spółki interesowanych właścicieli gruntów i innych nieruchomości, a to bez względu czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółek ma być uskutecznionym według postanowień §. 66. powołanej ustawy.

§. 4.

Zarząd funduszu konserwacyjnego w latach 1901 do 1910 sprawować będzie Wydział krajowy, nadzór zaś nad robotami konserwacyjnemi sekcya samborska c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich.

Począwszy od roku 1911 zajmować się będą zarządem konserwacyi utworzone w myśl §. 3. spółki wodne, nadzorem zaś technicznym właściwa c. k. powiatowa inspekcya leśna w myśl postanowienia ustępu 2. §. 19. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 117.

§. 5.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót i kultur są wzbronione i karane będą po myśli §. 22. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 117. przez władzę polityczną.

§. 6

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Budapeszt, dnia 14. marca 1902.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 5. maja 1902. **Część VII.**

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. marca 1902 L. 18.636, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Skole na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasteczka Skole na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% na przeciąg dalszych lat 5 od r. 1902 do końca roku 1906.

We Lwowie, dnia 21. marca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 30.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. marca 1902 L. 14.936, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Gródku, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Gródku, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Gródku przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 7. marca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 31.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 15. kwietnia 1902, L. 4177/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 30. marca 1902 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyj na pobór opłat mytniczych.

I.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów na jednej stacyi w Chorobrowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Pilznie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Kamienica dolna-Głobikowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I klasy Kamienica dolna-Głobikowa Wydziałowi powiatowemu w Pilznie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19, 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u kr. Nr. 43.) przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. klasy Tuchów-Olszyny.

Art. 1.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej II. klasy Tuchów-Olszyny Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie jako władzy nadzorującej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

II. Myto mostowe na rzece Biale:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Drohobycz-Borysław.

Art. I.

Radzie powiatowej w Drohobyczu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Drohobycz-Borysław, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Brzozowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Brzozów-Wara.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Brzozów-Wara Wydziałowi powiatowemu w Brzozowie jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa.

Art I.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.).

Art II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 32.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. kwietnia 1902 L. 3291/pr., o wyłączeniu gmin i obszarów dworskich Kahujów, Honiatycze i Werbiż wraz z przysiółkiem Sajków z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Komarnie, c. k. Sądu obwodowego w Samborze i c. k. Starostwa w Rudkach i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Szczercu, c. k. Sądu krajowego we Lwowie i c. k. Starostwa we Lwowie.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 4. marca 1902 L. 24.842/1 i c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. stycznia 1902 L. 9269/M. I. wyłącza się z dniem 1. października 1902 gminy i obszary dworskie Kuhajów, Honiatycze i Werbiż wraz z przysiółkiem Sajków z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Komarnie, c. k. Sądu obwodowego w Samborze

i c. k. Starostwa w Rudkach i wciela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Szczercu, c. k. Sądu krajowego we Lwowie i c. k. Starostwa we Lwowie.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 33.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 22. kwietnia 1902 L. 312/pr., którem na mocy §. 9. rozp. min. z dnia 15. lutego 1857 Dz. u. p. Nr. 33. ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w gminach i na obszarach dworskich w Stratynie mieście i Stratynie wsi w powiecie Rohatyńskim, tudzież w Stróżach wyżnych w powiecie Grybowskim.

§. 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 24. grudnia 1887 Dz. u. kr. Nr. 3. ex 1888 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do gmin i obszarów dworskich w Stratynie mieście i Stratynie wsi w powiecie Rohatyńskim, tudzież w Stróżach wyżnych w powiecie Grybowskim.

§. 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie mają być karane przez sądy na podstawie §. 320 u. k. karane będą według rozp. minist. z dnia 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§. 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 34.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. marca 1902 L. 19.924, w przedmiocie ponownego przedłużenia Radzie powiatowej w Kołomyi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Obertyn na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na ponowne przedłużenie Radzie powiatowej w Kołomyi, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 23. czerwca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 56.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Obertyn na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kołomyi przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Obertyn, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 26. marca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 30. kwietnia 1902. **Część VIII.**

Nr. 35.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 29. kwietnia 1902 L. 4782/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. maja do 30. czerwca 1902.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zezwolić, ażeby na rzecz funduszu krajowego rozpisano i pobierano prowizorycznie dodatki do państwowych podatków bezpośrednich, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, według wymiaru ustanowionego na rok 1901 i pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898, także przez czas od 1. maja do 30. czerwca 1902, z zastrzeżeniem konstytucyjnego uchwalenia budżetu krajowego.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku domowo-czynszowego w miastach w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do podatków bezpośrednich osobistych, zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896, Dz. p. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, — nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858, Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków wymienionych w ustępie 1. w wyso-

kości 49 h, a do podatków wymienionych w ustępie 2. w wysokości 55 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. kwietnia 1902 L. 15.585, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 36.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. kwietnia 1902 L. 25.677, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Husiatyna na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala gminie m. Husiatyna po myśli §. 82. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu (5) od r. 1902 począwszy.

We Lwowie, dnia 15. kwietnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 10. czerwca 1902. **Część IX.**

Nr. 37.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 2. kwietnia 1902 L. 33.772, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od dnia 1. kwietnia do końca września 1902.

Jezdne pocztowe od konia i za miryameter ustanawia się na czas od 1. kwietnia do końca września 1902, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę extra pocztą K	Za jazdę extra pocztą h	Za jazdę pocztą zwyczajną K	Za jazdę pocztą zwyczajną h
Kołomyja, Złoczów, Przemyśl, Tarnopol . . .	1	91	1	59
Stryj, Czortków, Żółkiew, Sambor, Lwów, Brzeżany	1	96	1	63
Stanisławów, Rzeszów, Tarnów	2	02	1	68
Sanok, Nowy Sącz	2	06	1	72
Kraków, Wadowice	2	14	1	78

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego na odnośną odległość za jednego konia.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 2. kwietnia 1902.

C. k. Radca Dworu:
Seferowicz w. r.

Nr. 38.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. kwietnia 1902, L. 23.962/1902, w sprawie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Jarosławiu na pobór w roku 1901 dodatków powiatowych do przypisanych w powiecie podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902 raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 24. czerwca 1901, którą zezwolono Reprezentacyi powiatowej w Jarosławiu na pobór w roku 1901 dodatków powiatowych do przypisanych w powiecie podatków bezpośrednich — z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, a to w wysokości 8% na powiatowy fundusz administracyjny, a 35% na powiatowe fundusze drogowe, razem więc 43% obok 10% ustawowego dodatku powiatowego na powiatowy fundusz dróg gminnych.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. lutego 1902 L. 46.174 ex 1901 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 39.

U s t a w a

z dnia 22. kwietnia 1902, o zezwoleniu gminie Kopyczyńce, powiat Husiatyn, na pobor opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Kopyczyńce, powiat Husiatyn, zezwala się pobierać przez lat dziesięć od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy począwszy, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisów, likierów, rumu, araku, koniaku, ponczowej esencyi i t. p. bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu, po 3 h, czyli od jednego hektolitra po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego litra miodu po 6 h.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Kopyczyńce.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 cz. II. wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo, w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. kwietnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 40.

U s t a w a

z dnia 22. kwietnia 1902, zezwalająca gminie miasteczka Kulików na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zarządzam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Kulików, zezwala się pobierać przez lat 10 opłaty gminne od poniżej wyszczególnionych napojów w obręb gminy wprowadzanych albo też w niej wyrabianych i w jej obrębie zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra stustopniowego alkoholu po 10 h, czyli od jednego hektolitra 10 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jako to: araku, rumu, śliwowicy, koniaku, esencyi ponczowej, likieru, rozolisu i t. d. bez

względu na ilość zawartego alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K;

4. od jednego hektolitra miodu po 6 K.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje wyszczególnione w art. I. dla konsumcyi miejscowej wyrabiają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina administracyjna miasteczka Kulików.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi w obrębie gminy administracyjnej, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

W wypadkach, w których wódka wolną jest od opłaty podatku konsumcyjnego w myśl rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120., cz. II. wolną jest ona także od opłaty gminnej w art. I. wyszczególnionej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. kwietnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 41.

Ustawa

z dnia 22. kwietnia 1902, o zezwoleniu gminie Lisko na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Lisko zezwala się na pobieranie przez lat dziewięć, począwszy od roku 1902 opłat gminnych od niżej poszczególnionych napojów spirytusowych, piwa i miodu w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litra alkoholu, podług 100-stopniowego alkoholometra po 8 h;
2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, śliwowicy, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów po 3 h;
3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek, po 2 K;
4. od jednego hektolitra miodu po 2 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Lisko.

Art. IV.

Te opłaty ciężą tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy i nie można obciążać niemi produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej wolną jest wódka w tych wszystkich wypadkach, w których według II. części cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. wolną jest ona od podatku konsumcyjnego.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd, w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. kwietnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 22. kwietnia 1902, o zezwoleniu gminie Tyśmienicy na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Tyśmienica zezwala się pobierać przez lat dziesięć opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego litra 70% alkoholu po 10 h, zatem od jednego litrostopnia alkoholu, dającego się oznaczyć 100% alkoholometrem po 14·3 h, czyli od jednego hektolitra po 14 K 30 h;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rumu, araku, rozolisów, koniaku, ponczowej esencyi i t. p. po 3 h, czyli po 3 K od hektolitra tych napojów, bez względu na ilość zawartego w nich alkoholu.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Tyśmienicy.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli §. 6. rozp. ces. z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120. cz. II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo, w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. kwietnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 43.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. maja 1902 L. 7679, o zmianie przepisów rybacko-policyjnych co do czasu ochrony bolenia, leszcza i jazia, tudzież ich minimalnej miary, poniżej której nie mogą być sprzedawane, ani w domach gościnnych podawane.

W wykonaniu ustawy o rybołostwie z dnia 31. października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37. z r. 1890) c. k. Namiestnictwo po zasiągnięciu zdania znawców i Wydziału krajowego zmienia na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. stycznia 1902 L. 22.476/901 zawarte w artykule II. punkt 1. i 2. tudzież w artykule VI. punkt 2. swego rozporządzenia z dnia 21. sierpnia 1890 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przepisy co do czasu ochrony bolenia i jazia, tudzież co do ich minimalnej miary, poniżej której nie mogą być sprzedawane, ani w domach gościnnych podawane, w następujący sposób:

1. Czas ochronny dla bolenia (art. II. punkt 1.) tudzież postanowienie co do ich sprzedaży i podawania w domach gościnnych poniżej miary 40 cm. (art. VI. punkt 2. ustęp 2.) znosi się.

2. Natomiast dla leszcza ustanawia się czas ochronny od 1. czerwca do 15. lipca, tudzież minimalną miarę 25 cm.

3. Wreszcie czas ochronny dla jazia (art. II. punkt 2.) zmienia się w ten sposób, iż czas ten ma trwać od 16. marca do 30. kwietnia.

Inne przepisy powołanego rozporządzenia pozostają niezmienione.

Postanowienia tego obwieszczenia wchodzą natychmiast w wykonanie.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 44.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. kwietnia 1902 L. 25.416. w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Krośnie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Krośnie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Krośnie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Komborsko-Żmigrodzkiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru.

1. Na stacyi w Korczynie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Na stacyi w Zręcinie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 6. maja 1902 L. 29.668, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Żywcu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Żywcu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Żywcu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 6. maja 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 46.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. maja 1902 L. 29.202, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Żydaczowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Radzie powiatowej w Żydaczowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żydaczów-Żu-

rawno, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 2. maja 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 47.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 23. kwietnia 1902 L. 27.525, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mościskach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Mościskach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania opłat mytniczych Wydziałowi powiatowemu w Mościskach jako władzy nadzorującej, na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie. Gmina i obszar dworski, w których terytoryum omycone mosty się znajdują, przyczyniać się mają do ich utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie, od jednego bydlęcia zaprzężonego 8 (ośm) h;
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 8 (ośm) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 4 (cztery) h;
c) od dziesięciu owiec 4 (cztery) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. kwietnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. kwietnia 1902, L. 28.110, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897. (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mościskach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mościskach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. kwietnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 49.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 23. kwietnia 1902 L. 27.526, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mościskach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mościskach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie, od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h:
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;
c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. kwietnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. kwietnia 1902 L. 27.523, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mościskach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mościskach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od pięciu świń lub cieląt, oraz dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. kwietnia 1902

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 15. lipca 1902. Część X.

Nr. 51.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 25. maja 1902 L. 2287. w sprawie ustanowienia ściślejszego rejonu ochronnego dla źródeł wody mineralnej w Szczawnicy powiatu Nowy Targ.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Krakowie w porozumieniu z c. k. Starostwem w Nowym Targu orzeczeniem z dnia 2. lipca 1901 L. 3425, ustanowił wskutek prośby Feliksa Pławickiego w Szczawnicy o zmianę rejonu ochronnego ustanowionego orzeczeniem c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 19. kwietnia 1876 L. 78, dla źródeł wody mineralnej w Szczawnicy, na podstawie przeprowadzonych w dniach 27. i 28. czerwca 1901 z upoważnienia c. k. Starostwa górniczego, — które powołane orzeczenie wydało było w I. instancyi, — komisyjnych dochodzeń i rozpraw, w myśl §§. 18. i 222. powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. p. p. Nr. 146, tudzież §§. 34. i 36. krajowej ustawy naftowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886, nowy rejon ochronny, którego granice tworzą następujące linie.

Wychodząc z punktu zetknięcia się granic gmin katastralnych Szczawnica niżna i Krościenko powiatu Nowy Targ, z granicą powiatu Nowy Sącz biegnie granica północna tego rejonu ochronnego wzdłuż granicy powiatów Nowy Targ i Nowy Sącz aż do punktu zetknięcia się tej granicy z granicą gmin katastralnych Szczawnica niżna i Szlachtowa powiatu Nowy Targ. Od tego punktu biegnie granica wschodnia rejonu ochronnego wzdłuż granicy gmin Szczawnica wyżna i Szlachtowa aż do punktu, w którym granica ta oddala się od lewego brzegu Potoku Ruskiego na odległość 300 m. w linii prostej. Granicę południową rejonu ochronnego tworzy linia prowadząca od tego ostatniego punktu równolegle do lewego brzegu Potoku Ruskiego

w odległości 300 *m* aż do przecięcia się tej linii z granicą gmin Szczawnica niżna i Krościenko. Granica zachodnia wreszcie biegnie od tego ostatniego punktu wzdłuż granicy gmin Szczawnica niżna i Krościenko aż do punktu zetknięcia się tejże granicy z granicą powiatu Nowy Sącz i uzyskuje w ten sposób połączenie z granicą północną rejonu ochronnego.

W tym w ten sposób ograniczonym rejonie ochronnym zakazuje się i nadal wszelkich robót mających na celu poszukiwanie minerałów zastrzeżonych lub żywicznych. Część południowa gmin katastralnych Szczawnica niżna i Szczawnica wyżna położona na południe od linii w odległości 300 *m* równolegle do lewego brzegu Potoku Ruskiego prowadzonej, zostaje zatem z ustanowionego dotychczas rejonu ochronnego wyjętą i oddaną na cele poszukiwań minerałów zastrzeżonych lub żywicznych.

Orzeczenie to opiera się na okoliczności, że według opinii znawców warstwy geologiczne, położone na lewym brzegu Potoku Ruskiego, nie pozostają w żadnym bezpośrednim związku z warstwami na prawym brzegu tego potoku występującemi, że więc ta część południowa gmin katastralnych Szczawnica niżna może być oddaną na cele poszukiwań górniczych.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 52.

U s t a w a

z dnia 25. kwietnia 1902, o wyłączeniu ze związku gminy Prądnik biały, osad Górka narodowa i Witkowice i utworzeniu z nich samoistnej gminy administracyjnej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Osady Górka narodowa i Witkowice zostają w obecnych swoich granicach, o ile granice te obejmują zwartą całość terytoryalną, wyłączone ze związku gminy Prądnik biały w powiecie krakowskim i mają odtąd stanowić samoistną gminę administracyjną.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy rozwiązaną ma być dotychczasowa Rada gminna wspólnej gminy Prądnik biały i przeprowadzone być mają wybory do osobnej Rady gminnej w Prądniku białym i osobnej Rady gminnej w Witkowicach z Górką narodową.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 25. kwietnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 53.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 10. czerwca 1902 L. 6298/pr., o nadaniu osadom Górka narodowa i Witkowice, wyłączonym ze związku gminy Prądnik biały i połączonym w samoistną gminę administracyjną, nazwy „Witkowice".

Ustawą z dnia 25. kwietnia 1902 (Dz. u. kr. Nr. 52.) wyłączono osady Górkę narodową i Witkowice ze związku gminy Prądnik biały i utworzono z nich samoistną gminę administracyjną.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych reskryptem z dnia 31. maja b. r. L. 17.102 postanowiło w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu i sprawiedliwości, że nowo utworzona gmina administracyjna ma nosić nazwę „Witkowice".

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:

Piniński w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. maja 1902 L. 33.443, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mielcu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Tuszów-Brzeście-Sadkowa góra na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Mielcu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Tuszów-Brzeście-Sadkowa góra na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Tuszów-Brzeście-Sadkowa góra, Wydziałowi powiatowemu w Mielcu, jako władzy zarządzającej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 24. maja 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 55.

Rozporządzenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 15. czerwca 1902 L. 14.850/pr., o zaprowadzeniu oświetlenia rezerwowego we wszystkich budynkach teatralnych w Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 3. grudnia 1901 L. 19.962, zarządza się ze względów bezpieczeństwa publicznego co następuje:

W sali widzów, w zewnętrznych kurytarzach i na schodach prowadzących do sali widzów, jakoteż w kurytarzach i na schodach prowadzących na scenę i do ubikacyj bocznych sceny każdego teatru, który ma oświetlenie gazowe lub elektryczne, musi być nadto zaprowadzone odpowiednie oświetlenie rezerwowe światłem z tłuszczu, a mianowicie olejem roślinnym albo świecami (ze stearyny, łoju i t. p.).

W szczególności muszą być wszystkie wyjścia z wnętrza sali widzów zaopatrzone światłem rezerwowem czerwono oszklonem. Przy światłach tych należy urządzić bezpośredni dopływ świeżego powietrza i odprowadzenie na zewnątrz spalonych gazów.

Światła rezerwowe mają być urządzone w dostatecznej ilości w każdem dostępnem miejscu i tak samo jak oświetlenie główne, palić się tak długo, dopóki teatr w zupełności nie będzie opróżniony.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 15. czerwca 1902 L. 69.537, w sprawie zezwolenia na transportowanie opodatkowanej wódki, piwa, oleju mineralnego i cukru w obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa na drodze Gorlice przez Sękowę i Konieczną do Zboró i Bartfeld.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 6. czerwca 1902 L. 38.375 i odnośnie do tutejszych rozporządzeń z dnia 13. sierpnia 1894 L. 75.166, 24. lipca 1899 L. 79.382, 12. stycznia 1900 L. 143.853 ex 1899 i z dnia 9. maja 1901 L. 47.580 podaje się niniejszem do wiadomości, że opodatkowaną wódkę, piwo, olej mineralny i cukier w obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną a królestwami i krajami reprezentowanemi w Radzie państwa, a mianowicie wódkę w ilościach większych niż jeden liter, piwa w ilościach większych niż dwa litry a cukier i olej mineralny w ilościach większych niż dwa kilogramy wolno transportować także drogą z Gorlic przez Sękowę i Konieczną (okręg skarbowy Nowy Sącz) do Zboró i Bartfeld na Węgrzech.

Oddziałem straży skarbowej położonym najbliżej tej dro i jest oddział straży skarbowej w Gorlicach.

Korytowski w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. czerwca 1902 L. 42.714, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Stary Sambor na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Stary Sam-

bor na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 11. stycznia 1881 Dz. u. kr. Nr. 26. opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku do końca r. 1910 z tem jednak zastrzeżeniem, że opłaty te nie mogą przekraczać:

1. od jednego hektolitra piwa kwoty 2 K;

2. przy palonych napojach spirytusowych, których zawartość alkoholowa da się oznaczyć alkoholometrem, kwoty 16 h od stopnia alkoholu czyli kwoty 16 koron od hektolitra alkoholu;

3. przy słodzonych napojach spirytusowych to jest przy araku, rumie i rosolisie kwoty 3 K od hektolitra, wreszcie

4. od miodu, wiszniaku i maliniaku kwoty 10 h od litra.

Od opłat tych wolną jest wódka we wszystkich tych wypadkach, w których według rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. uwolnioną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

Wreszcie opłaty te nie mogą być żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 21. lipca 1902. **Część XI.**

Nr. 58.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. czerwca 1902 L. 73.019, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 11. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 92., o regulacyi potoku Pustej, (Radosławki) z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 13. maja 1902 L. 6961.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 21. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 92., o regulacyi potoku Pustej (Radosławki) z dopływami.

§. 1.

Regulacya potoku Pustej (Radosławki) od Sokołówki do ujścia potoku Majdan wraz z dopływami jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonaną w myśl §. 7. ustawy z dnia 11. września 1901 Dz. u. kr Nr. 92. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi, służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1899 zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta robót na 832.000 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. potoku Pustej (Radosławki) na długości	20·681	km.
2. dopływów Pustej:		
a) potoku Majdan na długości	12·308	„
i rowu bocznego „	1·338	„
b) potoku Berezówki „	12·249	„
i 4 rowów bocznych (Połonickiego 7 km., od Leszczynowa 2·726 km., Nieznanowskiego 2·95 km. i Dmytrowskiego 1·426 km) na długości	14·202	„
c) potoku Czanyskiego „	10·000	„
z rowem od Porad „	7·030	„
3. rowów obwodowych i bocznych dla odwodnienia torfowisk w dolinie Pustej (11·6 km.), Majdanu (4·6 km.), Berezówki (26·825 km.) i potoku Czanyskiego (33·925 km.) na długości	76·950	„
razem na długości	154·758	„

4. budowę 134 mostów, 3 kładek i 24 szluz do zwilżania łąk;
5. utrzymanie powyższych robót w czasie budowy.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dziesięć i trwać ma od roku 1902, do roku 1912. W czasie tym wzbronione są wszelkie z projektem sprzeczne budowle prywatne na potoku Pustej i dopływach.

§. 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 11. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 92. i nie mogą przekroczyć sumy 832.000 koron.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w dziesięciu równych ratach rocznych od roku 1902 do roku 1911, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu regulacyjnego odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby do wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacany przez uczestników spółki do funduszu regulacyjnego względnie do Kasy krajowej, w równych ratach rocznych na dniu 1. lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. kr. Nr. 116., tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczony będzie stosownie do §. 4. specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowania datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury mianowicie: do interwencyi w rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowemi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy.

Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy nie przekraczając liczby maksymalnej tychże mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 60 K. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni.

Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze t. j. do terminu zastanowienia robót mających się oznaczyć przez Wydział krajowy zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie sto ośmdziesiąt (180) koron dla praktykantów technicznych, 240 koron dla inżyniera II. klasy i inżyniera adjunkta a 300 koron dla wyższych urzędników technicznych.

O ile czas za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza obrębem roboczym otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 h za 1 klm. przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymanie delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są wobec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 1000 koron a przytem są nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów, przedstawia kierownik budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. urzędu podatkowego lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy utworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub

za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.) a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego miesiąca następnego) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna Władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wybudowanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien Władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminowym) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież z delegatem stron interesowanych (Wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nierucho-

mości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą, dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez Władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia, lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu należy przedkładać Wydziałowi krajowemu Dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku i stanu w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winne być szczegółowo wykazane w dotyczących umowach i kontraktach spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Kierownik budowy czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie kierownik budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające nie okażą się dostatecznemi, w takim razie odniesie się kierownik budowy do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów, celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem wymiaru było niemożliwem. — Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądź akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9. a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też w właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Kierownik budowy czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane lecz 1000 K nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 1000 K komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19. instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodowskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą;

7. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego miesiąca zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi Państwa jak i stronom interesowanym (Wydziałowi Spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem

swych organów technicznych względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału Spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorazowego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiesnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela wydział krajowy także Wydziałowi Spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunków przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału Spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 59.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 9. lipca 1902 L. 7822/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w lipcu 1902.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej udzielić Najwyższego zatwierdzenia uchwale Sejmu krajowego z dnia 27. czerwca 1902, o poborze na rzecz funduszu krajowego dodatków do państwowych podatków bezpośrednich z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w miesiącu lipcu b. r., a to w wymiarze ustanowionym na rok 1901 i pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z dnia 1. lipca 1898.

Na mocy tego Najwyższego postanowienia pobierane będą dodatki do państwowych podatków bezpośrednich z wyjątkiem podatku osobisto-docho-

dowego w wysokości oznaczonej w obwieszczeniu Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 29. kwietnia 1902 L. 4782/pr. Dz. u. kr. Nr. 35.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. lipca 1902 L. 28.098, podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 24. lipca 1902. Część XII.

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 15. lipca 1902 L. 3093/pr., o poruczeniu c. k. Administracyi podatków we Lwowie, przymusowego ściągania podatków i równorzędnych danin publicznych w obrębie gminy miasta Lwowa.

Na podstawie §. 60. ustęp 3 statutu król. stołecznego miasta Lwowa z dnia 14. października 1870 Nr. 79. Dz. p. p. postanowił c. k. Rząd rozporządzeniami c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 19. kwietnia 1902 L. 23.581 i 28. czerwca 1902 L. 38.391, wydanemi w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych, odjąć Magistratowi miasta Lwowa z końcem lipca 1902 czynności przymusowego ściągania podatków stałych i równorzędnych danin publicznych spełniane dotychczas w okręgu miasta Lwowa w poruczonym zakresie działania podług §. 31. powołanego statutu i przekazać je do wykonywania aż do dalszego zarządzenia c. k. Administracyi podatków we Lwowie.

Począwszy od 1. sierpnia 1902 będzie więc c. k. Administracya podatków we Lwowie jako I. instancya wykonywać wyłącznie w obrębie gminy miasta Lwowa wszystkie czynności urzędowe, które do powyższego zakresu działania należą.

Korytowski w. r.

Nr. 61.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. maja 1902 L. 36.212, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Przemyślu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 43.). Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Przemyślu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Przemyślu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiarze w Drozdowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. maja 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 62.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. czerwca 1902 L. 43.264, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Brzesku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Jurków-Wytrzyska. z Wrzępi do Woli przemykowskiej, Bogumiłowice-Zakliczyn, Słotwina-Szczurowa i Wrzępia-Dołęga na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Brzesku, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Jurków-Wytrzyska, z Wrzępi do Woli przemykowskiej, Bogumiłowice-Zakliczyn, Słotwina-Szczurowa i Wrzępia-Dołęga na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Brzesku, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Jurków-Wytrzyska, z Wrzępi do Woli przemykowskiej, Bogumiłowice-Zakliczyn, Słotwina-Szczu-

rowa i Wrzępia-Dołęga, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy jak następuje:

I. Na drodze powiatowej Jurków-Wytrzyska myta drogowego i mostowego na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

II. Na drodze powiatowej z Wrzępi do Woli przemykowskiej myta mostowego na rzece Uszwicy pod Dołęgą.

III. Na drodze powiatowej Bogumiłowice-Zakliczyn myta drogowego.

IV. Na drodze powiatowej Słotwina-Szczurowa myta drogowego.

V. Na drodze powiatowej Wrzępia-Dołęga myta drogowego.

Opłaty na powyższych drogach, pod poz. II., III., IV. i V. poszczególnionych, a to na każdej drodze na jednej stacyi pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. czerwca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 1. sierpnia 1902. **Część XIII.**

Nr. 63.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. czerwca 1902 L. 37.181, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Mościskach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta Wydziałowi powiatowemu w Mościskach jako władzy nadzorującej, na rzecz

utrzymywania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej. Gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone mosty i droga przechodzą, przyczyniać się mają do ich utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta na dwóch stacyach a to na jednej mostowego a na drugiej drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 7. czerwca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 64.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. czerwca 1902 L. 43.263, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Wadowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Skawie przy drodze powiatowej Wadowicko - Czernichowskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Wadowicach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Skawie przy drodze powiatowej Wadowicko-Czernichowskiej pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Wadowicach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Skawie przy drodze powiatowej Wadowicko-Czernichowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. czerwca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. maja 1902 L. 36.833, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Ropczycach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Czekaj-Wielopole od mostu na rzece Wielopolce w Ropczycach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Ropczycach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Czekaj-Wielopole od mostu na rzece Wielopolce w Ropczycach pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Ropczycach, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Czekaj-Wielopole od

mostu na rzece Wielopolce w Ropczycach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. maja 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 66.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 20. czerwca 1902 L. 41.724, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Trembowli koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej na jednej stacyi w Budzanowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Trembowli, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej na jednej stacyi w Budzanowie na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Trembowli przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej na jednej stacyi w Budzanowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta drogowego i mostowego pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. czerwca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 67.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 28. czerwca 1902 L. 73.193, o opustach w podatkach bezpośrednich.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 11. czerwca 1902 L. 36.270, należą się w roku 1902 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%;

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków od podatku domowego czasowo uwolnionych, opust w wysokości 12½%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego ustaloną została na rok 1902 w tej samej kwocie jak w latach poprzednich t. j. w kwocie 34,923.952 koron.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, wymienionych w §. 100, ust. 1. i 5. powołanej ustawy przypisany i pobierany być ma w roku 1902 zamiast w wysokości 10½% tylko w wysokości 10%.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na te podatki. Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić, poda każdy c. k. Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 1. września 1902. **Część XIV.**

Nr. 68.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. lipca 1902 L. 46.571, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Stanisławowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Halicz-Podhajce i od mostu na rzece Lipie pod Tustanią na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Stanisławowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Halicz-Podhajce i od mostu na rzece Lipie pod Tustanią pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Stanisławowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Halicz-Podhajce i od mostu na rzece Lipie pod Tustanią, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, a mianowicie:

1. Prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Halicz-Podhajce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Prawo do pobierania myta od mostu na rzece Lipie pod Tustanią podług następującej taryfy:

I. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h.

II. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 7. lipca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 69.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lipca 1902 L. 46.045, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Brzozowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Brzozowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej na dalszy przeciąg lat pięciu pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Brzozowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Pobór myta odbywać się będzie przy dwóch rogatkach a mianowicie: na przejeździe od Sanoka do Brzozowa po połączeniu się dróg z Grabownicy i z Haczowa i przy wyjeździe z Brzozowa do Domaradza, a to w ten sposób, że te dwie rogatki mają być do opłaty myta uważane za jedną rogatkę. — Należytość mytnicza będzie przeto opłacana raz tylko przy wjeździe do Brzozowa, przy wyjeździe zaś nie pobiera się żadnej należytości.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 4 (cztery) h.

Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, od których nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej sztuki bydła młodego tegoż rodzaju n. p. od prosiąt, jagniąt, koźląt 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. lipca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kazimierz Laskowski w. r.

Nr. 70.

U s t a w a

z dnia 13. lipca 1902, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu przysiółków Kuliki i Bortniki ze związku gminy administracyjnej Stołpin, powiatu Brodzkiego i przyłączeniu ich do gminy Bołożynów powiatu Złoczowskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje;

Art. I.

Przysiółki Bortniki i Kuliki stanowiące z gminą Stołpin powiatu Brodzkiego jedną gminę administracyjną zostają wyłączone ze związku tej gminy i przyłączone do gminy Bołożynów powiatu Złoczowskiego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, 13. lipca 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. sierpnia 1902 L. 52.853, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Brzesko na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. 51., za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Brzesko na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z dnia 29. września 1898 Dz. u. kr. Nr. 57., opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa przez lat cztery, t. j. do końca czerwca 1906 r., a to pod warunkami w tej ustawie ustanowionymi, tudzież z tem zastrzeżeniem, że od tej opłaty wolną będzie wódka w tych wypadkach, w których według §. 6. cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 20. Część II. uwolnioną jest ona od państwowego podatku konsumcyjnego.

We Lwowie, dnia 1. sierpnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 29. lipca 1902 L. 52.136, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Brody koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Brody udzielonej ustawą z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 47., koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Brody na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 47. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Brody pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;
c) przy drodze do Wielkich folwarków obok starego okopiska;
d) przy drodze do Małych folwarków obok skarbowego chmielnika.
e) na Jurydyce w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzameczu naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania ich w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewawanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wyko-

nuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 35. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u kr, Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brody pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej sprawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nie odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 38. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Brody pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 29. lipca 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 15. października 1902. **Część XV.**

Nr. 73.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. sierpnia 1902 L. 47.100, o ustanowieniu nowej zwyczajnej stacyi szupasowej w Żabiu w powiecie kosowskim.

Dodatkowo do rozporządzenia Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 21. sierpnia 1875 L. 4287/pr. Dz. u. kr. Nr. 57. ustanawia się w porozumieniu z Wydziałem krajowym nową zwyczajną stacyę szupasową w Żabiu w powiecie kosowskim.

We Lwowie, dnia 16. sierpnia 1902.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 74.

Ustawa

z dnia 30. sierpnia 1902, w przedmiocie wyłączenia przysiółka Józefówka ze związku gminy Kupczyńce powiatu tarnopolskiego i utworzenia z niego samoistnej gminy administracyjnej.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Osada Józefówka zostaje w obecnych swoich, zwartą całość terytoryalną obejmujących granicach wyłączoną ze związku gminy Kupczyniec w powiecie tarnopolskim i ma odtąd stanowić samoistną gminę administracyjną pod nazwą Józefówka.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy rozwiązaną ma być dotychczasowa Rada gminna gminy Kupczyńce, a natomiast zarządzone być mają i przeprowadzone wybory do Rad gminnych gmin Józefówka i Kupczyńce.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Ischl, dnia 30. sierpnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 5. września 1902 L. 101.704, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1903.

W myśl §§. 200. i 201. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód;

4. służbodawcy — wykaz osób pobierających płace służbowe, o ile te płace co do jednej osoby kwotę 1200 K rocznie przenoszą.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1903 i wyznacza się w tym celu termin do dnia 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach, oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Do przyjmowania wykazów 4 kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmują zresztą, obok powołanych na wstępie postanowień prawnych, artykuły 39 i 40 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych, odsyła się strony interesowane do postanowień §§. 240., 241., 243. ustęp 6, 244., 247. powołanej na wstępie ustawy.

Zubrzycki w. r.

Nr. 76.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 1. października 1902 L. 11.528/pr., o poborze dodatków do podatków państwowych bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1902.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 20. września b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajo-

wego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10., 11. i 12. lipca b. r, o poborze dodatków do podatków na rzecz funduszu krajowego w roku 1902.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w miastach, w wysokości 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do bezpośrednich podatków osobistych, ustanowionych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220. ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1. wymienionych w wysokości 49 h, zaś do podatków w ustępie 2. wymienionych w wysokości 55 h od każdej korony całej należytości tych podatków.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. września 1892 L. 39.965.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. września 1902 L. 52.135, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sanoku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych Rymanów-Bukowsko i Sanok-Bukowsko na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Sanoku, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897

(Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych Rymanów-Bukowsko i Sanok-Bukowsko na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drogach gminnych I. klasy Rymanów-Bukowsko i Sanok-Bukowsko Wydziałowi powiatowemu w Sanoku jako władzy zarządzającej, na rzecz tych dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z tych dróg na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. września 1902 L. 52.396, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kolbuszowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od wszelkiej opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. września 1902 L. 52.382, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej Grzymałów-Sorocko-Trembowla, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Skałacie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1897 (Dz. u. kr. Nr. 75.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej Grzymałów-Sorocko-Trembowla na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Sorocko-Trembowla, Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy zarządzającej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. września 1902 L. 48.897, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Wadowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Skawie w Zembrzycach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Wadowicach udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Skawie w Zembrzycach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Wadowicach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Skawie w Zembrzycach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 81.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. września 1902 L. 49.393, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Dolinie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolejowego w Krechowicach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Dolinie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolejowego w Krechowicach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Dolinie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolejowego w Krechowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od wszelkiej opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 82.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. września 1902 L. 47.711, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Samborze, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Samborze przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 16. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 30. października 1902. **Część XVI.**

Nr. 83

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. października 1902 L. 72.389, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jarosławia na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Wdział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie miasta Jarosławia po myśli §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. kraj. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór stu procentowego (100%) dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg pięciu (5) lat począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

We Lwowie, dnia 10. października 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 84.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 2. października 1902 L. 100.434, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od dnia 1. października 1902 do dnia 31. marca 1903.

Jezdne pocztowe od konia i za miryameter ustanawia się na czas od 1. października 1902 do dnia 31. marca 1903, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę extra pocztą K	Za jazdę extra pocztą h	Za jazdę pocztą zwyczajną K	Za jazdę pocztą zwyczajną h
Czortków, Kołomyja, Złoczów	1	99	1	66
Brzeżany, Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol	2	6	1	72
Lwów, Nowy Sącz, Sambor, Żółkiew	2	11	1	76
Rzeszów, Sanok, Tarnów	2	17	1	81
Kraków, Wadowice	2	23	1	86

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego na odnośną odległość za jednego konia.

Poczestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

Seferowicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 25. listopada 1902. **Część XVII.**

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. września 1902 L. 54.758, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Tarnobrzegu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnobrzegu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy w Mokrzyszowie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. września 1902 L. 64.189, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Brzyściu, powiat Mielecki, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Brzyściu na dalszy przeciąg lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Brzyściu powiatu Mieleckiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Brzyściu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Brzyściu powiatu Mieleckiego przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Brzyściu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

d) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r

Nr. 87.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. września 1902 L. 53.394, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Bocheńsko-Limanowskiej i Bocheńsko-Ujskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Bochni, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Bocheńsko-Limanowskiej i Bocheńsko-Ujskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Bocheńsko-Limanowskiej i Bocheńsko-Ujskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

A) Na drodze powiatowej Bocheńsko-Limanowskiej na dwóch stacyach mytniczych a mianowicie w Czerwieńcu i Rzegocinie

Myto w Czerwieńcu pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od bydła pędzonego ciężkiego jakoto od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 6 (sześć) h.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jako też od każdej pędzonoj sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 4 (cztery) h.

Myto w Rzegocinie pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 4 (cztery) h.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) h.

B) Na drodze powiatowej Bocheńsko-Ujskiej na jednej stacyi w Krzeczowie przy karczmie „Karolina“ zwanej, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. września 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 88.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. sierpnia 1902 L. 60.040, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i Libusza-Lipinki na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i Libusza-Lipinki na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Gorlicach jako władzy nadzorującej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i Libusza-Lipinki na rzecz tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycone drogi przechodzą uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Przy każdej z trzech pomienionych dróg należy pobierać opłatę myta drogowego według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Przy drodze Ropa-Wysowa pobierać należy opłatę myta mostowego według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. sierpnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 89.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. sierpnia 1902 L. 59.559, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Gawłuszowicach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Gawłuszowicach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach powiatu Mieleckiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od prze-

wozu przez rzekę Wisłok w Gawłuszowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;

c) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 5 (pięć) h;

d) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 29. sierpnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 90.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. sierpnia 1902 L. 58.541, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bystrzycy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr Nr. 45.), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bystrzycy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu, powiatu Stanisławowskiego przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bystrzycy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 6 (sześć) h;

II. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. sierpnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 91

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. października 1902 L. 60.300, w przedmiocie przedłużenia koncesyi do pobierania myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem,

w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie udzielonej ustawą z dnia 7. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 48.), koncesyi do pobierania myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich przedłuża się Wydziałowi powiatowemu buczackiemu, jako władzy nadzorującej, na rzecz funduszu drogowego gminy miasta Buczacza na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 7. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 48. z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80. zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Myto kopytkowe ma być pobierane na ośmiu rogatkach, mianowicie:

1. na drodze krajowej z Monasterzysk wiodącej, gdzie gościniec z Barysza wpada;
2. na drodze z Potoka do Buczacza wiodącej;
3. na drodze z Przewłoki do granicy terytoryum buczackiego;
4. na drodze prowadzącej z Buczacza przez Nagorzankę do gościńca czortkowsko-monasterzyskiego;
5. na drodze przez Nagorzankę do targowicy bydła wiodącej;
6. na drodze z Trybuchowiec przez Fedor do Buczacza;
7. na drodze krajowej z Czortkowa do Buczacza;
8. na drodze krajowej strussowsko-buczackiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia Zarządu drogowego, a względnie gminy miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39. część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. i r. kr. Nr. 80., względnie ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi krajowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnym spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe, Wydziałowi krajowemu czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z 7. lipca 1885 względnie §. 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u kr. Nr. 43., przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt zarządu drogowego.

Art. X.

Gdyby Wydział powiatowy, pobierający myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełnił, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. września 1886 względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały a Zarząd drogowy miasta nie utrzymywał ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używał w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas Wydział krajowy w porozumieniu z polityczną władzą krajową ustanowi odpowiedni organ do sprawowania zarządu drogowego miasta Buczacza w myśl §. 28. ust. 5 ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 względnie §. 38. ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Buczacza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarków.

We Lwowie, dnia 3 października 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. października 1902 L. 66.989, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie. w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kołomyi na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie miasta Kołomyi po myśli §. 86. ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24. i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu na przeciąg lat pięciu od roku 1903 począwszy.

We Lwowie, dnia 17. października 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 93.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. października 1902 L. 68.871, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Chrzanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Chrzanowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od

piwa w wysokości unormowanej tutejszem rozporządzeniem z dnia 25. stycznia 1897 Dz. u. kr. Nr. 8 przez trzy lata od r. 1903 począwszy, do końca r. 1905.

Od tych opłat ma być wolną wódka w wszystkich tych wypadkach, w których służy jej uwolnienie od państwowego podatku konsumcyjnego po myśli rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 (Dz. p. p. Nr. 120.) część II. o uwolnieniach.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 94.

U s t a w a

z dnia 21. października 1902 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca postanowienia artykułu 11. ustawy z dnia 1. stycznia 1889 Nr. 16. Dz. u. kr. w brzmieniu ustawy z dnia 6. lipca 1899 Nr. 85. Dz. u. kr., o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Artykuł 11. ustawy z dnia 1. stycznia 1889 r. Nr. 16. Dz. u. kr. w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 6. lipca 1899 r. Nr. 85. Dz. u. kr. znosi się w jego dotychczasowem brzmieniu.

Artykuł 11. ma opiewać jak następuje:

A) Roczne płace nauczycieli szkół ludowych publicznych dzielą się na następujące klasy:

a) w szkołach pospolitych:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem, dla połowy posad w każdem mieście 1800 K a dla drugiej połowy posad 1600 K;

II. klasa w miastach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., dla $^1/_4$ części ogółu posad 1600 K, dla $^1/_4$ części ogółu posad 14 0 K, dla $^2/_4$ części posad 1200 K;

III. klasa w miastach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, dla $^1/_4$ części ogółu posad 1400 K, dla $^1/_4$ części posad 1200 K, dla $^2/_4$ części posad 1000 K;

IV. klasa w reszcie gmin dla $^2/_4$ części posad w każdym powiecie 1000 K, dla $^1/_4$ części posad 900 K, dla $^1/_4$ części posad 800 K;

b) w szkołach wydziałowych osobnych i w klasach wydziałowych połączonych z pospolitemi:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem, dla połowy posad w każdem mieście 2000 K, dla drugiej połowy 1800 K;

II. klasa w innych miastach dla połowy ogółu posad 1800 K, dla drugiej połowy 16(0 K.

B) Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowo ustanowionego oznacza Rada szkolna krajowa, nie może ono jednak:

a) dla nauczyciela, który złożył egzamina dojrzałości i kwalifikacyjny wynosić mniej niż 800 K;

b) dla nauczyciela, który złożył egzamin dojrzałości, oraz dla nauczyciela, który złożył egzamin kwalifikacyjny za dyspenzą od egzaminu dojrzałości, wynosić mniej niż 600 K;

c) dla nauczyciela pomocniczego bez kwalifikacyi wynosić mniej niż 500 K.

Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowego nie może zaś przewyższać poborów nauczyciela stałego, którego miejsce nauczyciel tymczasowy zastępuje.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1903 r.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Wiedeń, dnia 21. października 1902.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1902. Wydano i rozesłano dnia 20. grudnia 1902. Część XVIII.

Nr. 95.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa w porozumieniu z galicyjskim Wydziałem krajowym z dnia 15. listopada 1902 L. 89.124, o przyznaniu bośniacko-hercegowińskiemu szpitalowi powiatowemu w Goraździe uprawnień względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego.

Nowo otworzonemu bośniacko-hercegowińskiemu szpitalowi powiatowemu w Goraździe przyznaje się pod względem zwrotu kosztów leczenia tutejszo-krajowców z funduszu krajowego te same uprawnienia, które przysługują w myśl obowiązujących przepisów publicznym szpitalom powszechnym austryacko-węgierskiej Monarchii.

We Lwowie, dnia 19. listopada 1902.

Nr. 96.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. listopada 1902 L. 79.071, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Brodów na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, ze-

zwala gminie miasta Brodów na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 73½% i od wina w wysokości 100%, przez lat trzy, t. j. w roku 1903, 1904 i 1905.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 97.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. listopada 1902 L. 76.993, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Krakowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Krakowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Krakowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez Rzekę Wisłę między mogiłą a Rybitwami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego, 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od wszelkiej opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. listopada 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 98.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. listopada 1902 L. 79.064, w przedmiocie zezwolenia gminie Sieniawa (pow. Jarosław) na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie Sieniawa na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51.) i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na dalszy pobór przyzwolonych jej ustawą z dnia 14. lipca 1898 (Dz. u. kr. Nr. 67.) opłat gminnych, mianowicie od piwa na rok 1903 i 1904, zaś od napojów spirytusowych i od miodu na lat pięć, t. j. do końca roku 1907 a to w wysokości i pod warunkami ustanowionymi w powołanej wyżej

ustawie i zastrzeżeniem, że wydzierżawienie prawa poboru tych opłat nastąpi tylko za porozumieniem się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Sieniawie.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 99.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 31. października 1902 L. 75.798, w przedmiocie przedłużenia Radom powiatowym w Lisku i Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radom powiatowym w Lisku i Turce, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze popowiatowej Ustrzyki-Lutowiska na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radom powiatowym w Lisku i Turce przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach, a mianowicie:

A) Myto na stacyi w Zamłyniu według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B) Myta na stacyi w Czarnej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Dochód z myta na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska wpływać ma na rzecz tejże drogi, a to na stacyi w Zamłyniu w całości do funduszu drogowego powiatu Liskiego, zaś na stacyi w Czarnej w $^7/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu Liskiego, a w $^3/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu Turczańskiego.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 31. października 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 4. grudnia 1902 L. 14.097/pr.

Jego ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 18. listopada 1902 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, powziętą na posiedzeniu z dnia 11. lipca 1902, co do przyjęcia przez kraj poręki za lokowane w galicyjskiej Kasie oszczędności wkładki:

Uchwała.

Sejm zmieniając Art. IV. uchwały swej z dnia 27. lutego 1899 (Dz. u. kr. Nr. 35), postanawia:

Jak długo trwa gwarancya kraju w Art. I. powyższej uchwały określona, nie może stan kapitałów wkładkowych w gal. Kasie oszczędności we Lwowie ulokowanych, przewyższać sumy 80,000.000 K.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. listopada 1902 L. 48.604.

Piniński w. r.

Nr. 101.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 4. grudnia 1902 L. 14.098/pr., o zmianie §. 89. statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z powodu uchwalonego na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 8. lipca 1902 a Najwyższem postanowieniem z dnia 18. listopada 1902 zatwierdzonego podwyższenia gwarancyi funduszu krajowego za zwrot i oprocentowanie wkładek oszczędności, lokowanych w Banku krajowym do wysokości 16,000.000 koron, c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu

z c. k. Ministerstwem Skarbu zatwierdziło reskryptem z dnia 28. listopada 1902 L. 48.603 zmianę §. 89. statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwaloną na tem samem posiedzeniu Sejmu krajowego.

Wskutek tego ustępy 2. i 4. §-fu 89. statutu Banku krajowego zostają uchylone w brzmieniu dotychczasowem i opiewać mają na przyszłość jak następuje:

§. 89. ustęp 2.

Najmniejsza wkładka wynosić może 10 K, a ogólna suma wkładek oszczędności łącznie z zapadłymi odsetkami nie może przenosić sumy 16.000.000 koron.

§. 89. ustęp 4.

Zwrot wkładek oszczędności i opłatę odsetek od tychże wkładek poręcza posiadaczom książeczek wkładkowych przedewszystkiem Bank krajowy swoimi aktywami i funduszem rezerwowym, a w dalszym rzędzie (subsydyarnie) aż do wysokości szesnastu milionów koron gwarantuje te wypłaty fundusz krajowy.

Piniński w. r.

Nr. 102.

U s t a w a

z dnia 9. listopada 1902, o uzupełnieniu obwałowania Wisły między Dunajcem a Nowym Brniem, w powiecie Dąbrowskim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania Wisły między Dunajcem a Nowym Brniem, w powiecie Dąbrowskim, ma być wykonane jako przedsiębiorstwo wymienionego powiatu, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1900, który preliminuje koszta budowy 2,200.000 Koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie, w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy z kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Fundusz budowy ma być utworzonym:

a) z datku funduszu krajowego w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

b) z datku państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 6. ust. 2. i §. 4. ust. 2.a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

c) z datku powiatu Dąbrowskiego w wysokości dziesięciu procent preliminowanych kosztów.

§, 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i powiatu Dąbrowskiego, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz. Fundusz ten składać się będzie:

1) z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych;

2) z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl Art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 Dz. u. kr. Nr. 43.,

3) z corocznych datków kraju i powiatu Dąbrowskiego.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków krajowych i powiatowych na konserwacyę, co do organizacyi obrony wałów i innych zarządzeń po-

trzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po ukończeniu budowy.

§. 6.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmuje Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu też podobnie jak i Wydziałowi powiatowemu w Dąbrowy przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 7.

Po ukończeniu uzupełnienia robót wykonanych przez spółkę wodną dla regulacyi odpływu wód kanałem Zyblikiewicza, obejmie Wydział krajowy zarząd konserwacyi tych robót.

Spółka wymieniona ma być rozwiązaną, skoro wypełni zobowiązania względem osób trzecich.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Schönbrunn, dnia 9. listopada 1902.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 103.

Ustawa

z dnia 9. listopada 1902, o wykonaniu robót regulacyjnych i zalesień na rzece Łęgu w powiatach Niżańskim i Kolbuszowskim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Roboty regulacyjne i zalesienia na rzece Łęgu w powiatach Niżańskim i Kolbuszowskim, mają być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich z r. 1898, preliminujący koszta robót na 480.000 Koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów budowy ma się przyczynić:

a) galicyjski fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl §. 6. ustępu I. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116. takimże bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent.

§. 4.

Coroczne raty datków kraju i państwa mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 5.

Bliższe postanowienia co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, dalej co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa, kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli §. 45. ustawy krajowej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kraj. Nr. 38. w drodze administracyjnej Spółka interesowanych właścicieli gruntów i innych nieruchomości, a to bez względu, czy się na to zgodzą lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniony według postanowień §. 66. powołanej ustawy.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Schönbrunn, dnia 9. listopada 1902.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 104.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. grudnia 1902 L. 13.678/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 103., o wykonaniu robót regulacyjnych i zalesień na rzece Łęgu w powiatach Niżańskim i Kolbuszowskim, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptami c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 19. czerwca 1902 L. 15.024 i z dnia 30. października 1902 L. 26.443.

Piniński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr Nr. 103., o wykonaniu robót regulacyjnych i zalesień na rzece Łęgu w powiatach Niżańskim i Kolbuszowskim.

§. 1.

Roboty regulacyjne i zalesienia na rzece Łęgu w powiatach Niżańskim i Kolbuszowskim, mają być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na lat ośm, począwszy od r. 1902.

§. 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 9. listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 103. z zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Coroczne raty zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w §. 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§. 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwu rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przedzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§. 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych, przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca stycznia każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa, w którym to celu ma być corocznie szczegółowo zdjętą przestrzeń Łęgu na długości 4 do 5 km (mianowicie obustronne brzegi, zwierciadło wody przy zwykłym stanie letnim i odsypiska).

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót, albo projektu służącego za podstawę regulacyi.

§. 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny nie były podane w projekcie, muszą być zatwierdzone przez Wydział krajowy.

§. 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawo-

zdanie z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§. 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywania się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu delegowanym.

Koszta takich inspekcyi nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§. 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§. 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów, ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§. 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. maja każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§. 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§. 14

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z dnia 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 105.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. listopada 1902 L. 85.053, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Trembowli na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy postanowień §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Trembowli na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa przez 5 lat, począwszy od roku 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 106.

U s t a w a

z dnia 18. listopada 1902, zezwalająca gminie miasteczka Kamionka strumiłowa na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zarządzam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Kamionka strumiłowa zezwala się pobierać od roku 1903 do końca roku 1910 opłaty gminne od poniżej wyszczególnionych napojów w obręb gminy wprowadzanych, albo też w niej wyrabianych i w jej obrębie zużywanych, według następującej taryfy:

1) od jednego litra stustopniowego alkoholu po 14 h, czyli od jednego hektolitra 14 K;

2) od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, jakoto: araku, rumu, koniaku, esencyi ponczowej, likieru, rosolisu i t. p. bez względu na ilość zawartego alkoholu po 3 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 3 Koron;

3) od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 K 50 h.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy napoje wyszczególnione w Art. I. dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina administracyjna miasteczka Kamionka strumiłowa.

Art. IV.

Te opłaty ciężą tylko na konsumcyi w obrębie gminy administracyjnej, nie można niemi obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

W wypadkach, w których wódka wolną jest od podatku konsumcyjnego w myśl Rozporządzenia Cesarskiego z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120. część II. wolną jest ona także od opłaty gminnej w Art. I. wyszczególnionej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 18. listopada 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1902 L. 87.614, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Sanoka na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Sanoka na pobór ośmdziesiątprocentowego (80%) dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, począwszy od roku 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 108.

Rozporządzenie

c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 12. grudnia 1902 do L. 39.681, w sprawie wynagrodzenia przypadającego nauczycielom tymczasowym w szkołach ludowych (pospolitych i wydziałowych).

Na podstawie artykułu 11. ustawy krajowej z dnia 21. października 1902 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 94.) c. k. Rada szkolna krajowa rozporządza w sprawie wynagrodzenia przypadającego nauczycielom tymczasowo ustanowionym w publicznych szkołach ludowych, co następuje:

§. 1.

Jeżeli c. k. Rada szkolna krajowa zezwoli na poruczenie nauczycielowi stałemu zastępstwa nauczyciela w innej szkole, w takim razie nauczycielowi temu należą się wszystkie pobory przywiązane do posady, którą tymczasowo zajmuje.

Również mogą być przyznane pobory niższego stopnia płacy nauczyciela wydziałowego takiemu stałemu nauczycielowi szkoły pospolitej, połączonej ze szkołą wydziałową, który tymczasowo zatrudniony jest wyłącznie lub przeważnie w szkole wydziałowej, zastępując miejsce nauczyciela wydziałowego, jeżeli systemizowana posada nauczyciela wydziałowego jest czasowo opróżniona a zastępujący posiada wymaganą do zajęcia opróżnionej posady kwalifikacyę wydziałową.

Nauczyciel szkoły pospolitej, połączonej pod wspólnem kierownictwem ze szkołą wydziałową, nie ma jednakże prawa do żądania jakichkolwiek wyższych poborów, jeżeli mu władza szkolna poruczy stosownie do jego uzdolnienia czyto niektóre przedmioty w szkole wydziałowej, czyteż w ogóle prowadzenie oddziału równorzędnego w tej szkole, a żadna posada systemizowana w tejże szkole wydziałowej nie jest opróżniona.

§. 2.

Nauczyciel mianowany tymczasowo, bądź dla zastępstwa nauczyciela stałego, bądź na czas opróżnienia posady etatowej, bądź też na posadzie nadetatowej, pobiera:

a) W szkołach wydziałowych I. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 1100 koron. w szkołach wydziałowych II. klasy płac nauczycielskich 1000 koron rocznie;

b) w szkołach pospolitych I. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 1000 koron rocznie, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych lub świadectwo dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego i patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, a 840 koron rocznie, jeżeli posiada tylko świadectwo dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego;

c) w szkołach pospolitych II. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 900 koron, jeżeli posiada patent do szkół wydziałowych, lub świadectwo dojrzałości i patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, a 720 koron rocznie, jeżeli posiada tylko świadectwo dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego;

d) w szkołach pospolitych III. i IV. klasy płac nauczycielskich wynagrodzenie 800 koron, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości i patent kwalifikacyjny, a 600 koron, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych za dyspensą lub świadectwo dojrzałości z seminaryum nauczycielskiego.

§. 3.

Nauczyciel tymczasowy pomocniczy, nie posiadający przepisanej kwalifikacyi nauczycielskiej, pobiera wynagrodzenie 500 koron rocznie.

§. 4.

W myśl artykułu 16. ustawy z dnia 15. czerwca 1892 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40) pobierają nauczyciele tymczasowi w miastach i miasteczkach dodatek na mieszkanie, wynoszący 10% ich wynagrodzenia (§§. 2. i 3.).

§. 5.

Nauczycielom tymczasowym, powołanym na czas opróżnienia systemizowanej posady nauczycielskiej przy szkole wydziałowej lub przy szkole pospolitej 5- i 6-klasowej, może c. k. Rada szkolna krajowa przyznać wszystkie pobory najniższego stopnia płacy nauczyciela stałego, jeżeli posiadają kwalifikacyę do szkół wydziałowych.

Również może c. k. Rada szkolna krajowa przyznać wyjątkowo wyższe pobory nauczycielom tymczasowym, zatrudnionym w szkołach ludowych pospolitych, połączonych z rolniczymi kursami dopełniającymi (art. 20. krajowej ustawy z dnia 23. maja 1895, Dz. ust. kraj. Nr. 57), jeżeli posiadają ustawowe warunki, wymagane do udzielania nauki na wyższych stopniach

szkoły ludowej, a mianowicie może podnieść ich roczne pobory o 100 koron ponad wymiar przysługujący im na mocy §. 2. pod warunkiem, że podwyższone w ten sposób pobory nie będą przewyższały poborów najniższego stopnia płacy nauczyciela stałego tej klasy, do której szkoła należy.

§. 6.

Nauczycielowi, któremu tymczasowo poruczono kierownictwo szkoły, należy się przez czas zastępstwa, jeżeli ono trwa dłużej niż trzy miesiące, dodatek za kierownictwo (art. 14. ustawy z dnia 15. czerwca 1892, Dz. ust. kraj. Nr. 40) i mieszkanie, przywiązane do tej posady (art. 16. ustawy z dnia 15. czerwca 1892, Dz. ust. kraj. Nr. 40), o ile mieszkanie to nie służy rzeczywistemu kierownikowi lub wdowie i sierotom po kierowniku (art. 48. ustawy z dnia 1. stycznia 1889, Dz. ust. kraj. Nr. 16).

Tymczasowy kierownik nie ma jednakże prawa domagać się w braku mieszkania w naturze wynagrodzenia z funduszu szkolnego miejscowego, ustanowionego w alinei 2-giej artykułu 16. ustawy o stosunkach prawnych nauczycieli ludowych w brzmieniu ustawy z dnia 15. czerwca 1892 (Dz. ust. kraj. Nr. 40).

Również należy się dodatek za kierownictwo, unormowany w artykule 14-tym cytowanej ustawy (w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 15. czerwca 1892, Dz. ust. kraj. Nr. 40) takiemu nauczycielowi, któremu Rada szkolna okręgowa poruczy nadzór nad oddzielonemi od pewnej szkoły klasami równorzędnemi, jeżeli klasy te urządzono na podstawie uzyskanego od c. k. Rady szkolnej krajowej upoważnienia jako prowizoryczną kilkuklasową szkołę. Taki tymczasowy kierownik nie ma jednakże prawa domagać się ani wolnego mieszkania w naturze ani wynagrodzenia za nie.

§. 7.

Jeżeliby wskutek niniejszego rozporządzenia nauczyciel tymczasowy w swoich poborach miał ponosić uszczerbek, zatrzymuje dotychczasowe pobory, dopóki pozostaje na zajmowanej obecnie posadzie.

§. 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem 1. stycznia 1903 r. Z dniem tym przestaje obowiązywać rozporządzenie c. k. Rady

szkolnej krajowej z dnia 21. lipca 1899 do L. 17.920 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 86).

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

Lwów, dnia 12. grudnia 1902.

C. k. Namiestnik:
Piniński w. r.

Nr. 109.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1902 L. 88.390, w przedmiocie zezwolenia gminie Zabłotów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy §. 83. ustawy z dnia 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zabłotów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, a to na pięć lat, od roku 1903 począwszy, w wysokości unormowanej ustawą z dnia 14. lipca 1898 (Dz. u. kr. Nr. 66.) i pod warunkami w tej ustawie określonymi.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 110.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1902 L. 88.668, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Rzeszowa na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy §. 86. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Rzeszowa na pobór stuprocentowego (100%) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa na lat pięć, począwszy od dnia 1. stycznia 1903, a to na całym obszarze miasta rozszerzonego ustawą z dnia 9. lutego 1902, Dz. u. kr. Nr. 24.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 111.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. listopada 1902 L. 86.933, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Husakowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Sołotwinie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy §. 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43.) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Husakowie, powiatu Mościckiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 56.) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Sołotwinie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Husakowie, powiatu Mościckiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Sołotwinie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy przy dwóch zaporach mytniczych, oddzielnie przy omyconych mostach ustawionych, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od pięciu świń lub cieląt, od 10 owiec 1 (jeden) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. listopada 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.